ΕΤΟΣ Β' Νο 67 ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΔΡΑΧ. 2 ΚΥΡΙΑΚΗ 2 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1925

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

1925

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΜΑΥΛΟΝ ΤΩΝ ΦΥΤΩΝ

"ΜΠΟΥΚΕΤΟ,,

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΛΟΓΙΩΝ

Γραφεῖα : Ὀδὸς Λέκα 7.

Ἱδρυτικὰ κεφάλαια 1.000.000 Δραχ.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,,

Ἐσωτερικοῦ δι' ἓν ἔτος. . . Δρχ. 100
Ἐξωτερικοῦ » » » . . . Φρ. 100
Ἀγγλίας-Αἰγύπτου » . . . Λίρα 1
Ἀμερικῆς . . . . . » . . . Δολλ. 4
Δωδεκάνησα. . . . . » . . . Λιρέτ. 80

Αἱ ἑξάμηνοι καὶ τρίμηνοι κατ' ἀναλογίαν. Αἱ συνδρομαὶ δὲν ν'ἀπευθύνωνται ὡς ἑξῆς

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,, ΑΘΗΝΑΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,,

Ἐσωτερικοῦ δι' ἓν ἔτος 12 Βιβλία Δρχ. 120
Ἐξωτερικοῦ » » » » » » 160

Τὸ τεῦχος τιμᾶται Δρχ. 2

Δημοσιεύσεις ὁ στίχος δραχμαὶ 5

Δι' Ἀγγελίας ἰδιαίτεραι συμφωνίαι.

Τὰ προηγούμενα τεύχη τιμῶνται δραχμὰς 8

Τὸ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ,, πλὴν τῶν συνδρομητῶν του καὶ τῶν διὰ τοῦ Γραφείου του πωλουμένων φύλλων, διαθέτει διὰ τοῦ Κεντρικοῦ Πρακτορείου περὶ τὰς 25.000 φύλλον ὡς ἡ κατωθὶ βεβαίωσις τούτου.

«Τὸ Κεντρικὸν Πρακτορεῖον Ἐφημερίδων βεβαιοῖ ὅτι, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν ἐπισήμων βιβλίων του τὸ περιοδικὸν «Μπουκέτο» πωλεῖ ἑβδομαδιαίως ἄνω τῶν εἴκοσι χιλιάδων φύλλων.

Ι. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ
Διευθυντὴς Κεντρικοῦ Πρακτορείου

Προσφέρομεν 50.000 δραχμὰς εἰς ὁνεῖνονὁστις ἠθελεδιαψεύσειτ' ἀνωτέρω.

ΤΡΑΠΕΖΑ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΜΠΟΡΙΚΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ
ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

(Συγχώνευσις :
Τραπέζης Κωστοπούλου 1879
Τραπέζης Καλαμῶν 1918)

Κεφάλαια	δρχ.	10.000.000.—
Ἀποθεματικὰ	»	5.000.000.—

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΝ: ΠΕΙΡΑΙΕΙ ΚΑΛΑΜΑΙΣ ΤΡΙΠΟΛΕΙ ΣΠΑΡΤΗ

ΤΗΛΕΓΡ. ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: ΠΙΣΤΟΤΡΑΠ.

Δέχεται καταθέσεις ἐν ὄψει καὶ ἐπὶ προθεσμίᾳ, Δραχμῶν καὶ Ξένων Νομισμάτων ὑπὸ τοὺς συμφερωτέρους ὅρους.—Ἐκτελεῖ πάσης φύσεως τραπεζιτικὰς ἐργασίας.

ΠΡΟΤΥΠΟΝ
ΝΟΜΙΚΟΝ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟΝ
ΔΙΟΝ. Ι. ΧΡΙΣΤΑΚΟΥ
Ὀδὸς Πειραιῶς 1β. (Ὁμόνοια)-Ἀθῆναι

Κύκλοι τμηματικῶν καὶ διπλωματικῶν ἐξετάσεων. Διδασκαλία καὶ ἐξέτασις καθημερινῶν καὶ ἐργασία ἐν γένει ἀρτιωτάτη, ἐγγυώμεναι εἰς τοὺς τακτικῶς παρακολουθοῦντας φοιτητὰς ἐπιτυχίαν ἀσφαλῆ.

ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ
ΕΛΕΝΗΣ Π. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΓΩΝΙΑ Γης ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ & ΤΡΙΚΟΡΦΩΝ
ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦ. 4—55

Το γελοιο δὲν ἔχει ὀδηγητρο
Χωρὶς λευκὰ δόντια
Δεν κάνει κανεὶς λευκὰ δόντια
Χωρὶς ὀδοντοπαστα ALBA.

Γενικὸς Ἀντιπρόσωπος
Ι. Β. ΛΑΒΙΔΑΣ
Στοὰ Ἀεσματζόγλου 2 ΑΘΗΝΑΙ

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑΙ,
Τὸ Γνωστὸν Ἐμπορικὸν Κατάστημα
ΠΑΠΟΥΛΙΑ
Ὀδὸς Ἑρμοῦ 64

παρέλαβε ἐσχάτως μίαν θαυμασίαν συλλογὴν εἰδῶν πολυτελείας γιὰ κάθε γοῦστο. **Κάλτσαι, Γάντια, Τσάντες — Πορτοφέϊγ, Κτέναι, Μανδήλια, Ποῦδραι, Κρέμμαι, Μαλλιά, Κοῦκλαι—Παιγνίδια** καὶ διάφορα ἄλλα ψιλικὰ εἴδη.

Κάμετε μιὰ ἐπίσκεψη καὶ θὰ μείνετε ὅλες κατενθουσιασμένες.

ΣΗΜ. Τὸ κατάστημα δέχεται παραγγελίας ἀπὸ ὅλας τὰς Ἐπαρχίας τὰς ὁποίας ἐκτελεῖ ταχύτατα.

Γράψατε :
ΕΡΜΟΥ 64, ΑΘΗΝΑΣ

ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΝ
"PALACE HOTEL"

Ἀποπερατωθείσης τελείως τῆς ἀνοικοδομήσεως, ἤρξατο λειτουργοῦν κανονικῶς ἀπὸ τὰς 15 Ἰουνίου τὸ μέγα ἐν Λουτρακίῳ ξενοδοχεῖον «PALACE», ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Ἰωάννου Κριεμπάρδη, ὅστις πρὸ οὐδεμιᾶς δαπάνης ἐδίστασεν ἵνα καταστήσῃ τοῦτο ἐφάμιλλον τῶν εὐρωπαϊκῶν ξενοδοχείων, ἀνώτερον ὅμως ὡς πρὸς τὴν τοποθεσίαν.

Ἀνεγερθὲν εἰς μαγευτικὴν τοποθεσίαν πλησίον τῶν λουτρῶν καὶ καθ' ὅλους τοὺς κανόνας τῆς ἀρχιτεκτονικῆς τῶν λουτροπόλεων μὲ μεγάλας βεράντας εἰσχωρούσας ἐντὸς τῆς θαλάσσης, μὲ καινουργῆ ἐπίπλωσιν; λουτρὰ καθαριότητος, εὐαέρους αἰθούσας, μὲ νιπτῆρας ἀφθόνου ψυχροῦ καὶ θερμοῦ ὕδατος, μάγειρον εὐπωπαῖον, ὅστις ἱκανοποιεῖ ὅλα τὰ γοῦστα καὶ μὲ ὑλικὰ ἀρίστης ποιότητος.

Θαυμασία τζὰζ-μπὰντ παιανίζει κατὰ τὰ γεύματα καθημερινῶς, ἑκάστην δὲ Κυριακὴν ὁ χορὸς ἐξακολουθεῖ μέχρι πρωΐας.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΤΡΑΠΕΖΑ Α.Ε.
ΑΘΗΝΑΙ (ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 69)

ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δρχ. 6.000.000

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ

α') Μέχρι δραχμῶν 50.000 . . . . . ἐτησίως 7 ο/ο
β') Εἰς Συνάλλαγμα . . . . . ἐτησίως 6 ο/ο

ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΦΟΡΟΥ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ Ἰατρὸς Δερματολόγος. Ἐπὶ δεκαετίαν Ἐπιμελητὴς τῆς 1ης τέταρτης κλινικῆς τοῦ καθηγητοῦ κ. Γεωργ. Φωτεινοῦ. Δέχεται καθ' ἑκάστην ὁδὸς Κεφαλληνίας 15α. Ὧραι 8—10 π. καὶ 4—6 μ.μ.

ΑΙ ΚΥΡΙΑΙ καὶ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ τῶν καλλιτέρων οἰκογενειῶν τῆς Πόλεως Καλαμῶν ποστιμοῦν πάντοτε τὸν οἶκον «ΜΠΙΣΤΕΚΟΥ» ὁ ὁποῖος ὁράπτει τὰ πλέον σὶκ γυναικεῖα φορέματα μὲ γοῦστο Παριζιάνικο καὶ καλλιτεχνίαν μοναδικήν.

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ εἰς καλὴν τιμὴν βιβλία μεταχειρισμένα καὶ βιβλιοθήκας. Γράψατε στὸ «Μπουκέτο».

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ Γραφεῖον Θ. Παπούλια. 64—Ἑρμοῦ—64.

ΚΩΝΣΤ. ΚΟΛΛΙΤΣΙΔΑΣ, Πρωτοδίατρος—Παθολόγος Ἀχαρνῶν 19

ΔΙΑ ΤΑ ΟΦΘΑΛΜΙΚΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ συνιστῶμεν τὴν τελειοτέραν Ὀφθαλμολογικὴν Κλινικὴν κ.

ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ
Ὑφηγητοῦ τῆς Ὀφθαλμολογίας τῷ Πανεπιστημίῳ. Μέλους τῆς Γαλλικῆς Ὀφθαλμολογικῆς Ἑταιρείας. Διευθυντοῦ Ὀφθαλμολογικῶν Κλινικῶν. Ὀφθαλμολόγου Σχολῆς Πορισίων.

ΘΕΡΑΠΕΥΟΝΤΑΙ : Καταρράκτης ἀμέσως καὶ ἀσφαλῶς. Τραχώματος, τριχίασις, ἀλλοιθωρία κλπ. διὰ τῶν ἀσφαλεστέρων θεραπειῶν καὶ πάντα τὰ ὀφθαλμικὰ νοσήματα.
27 Μενάνδρου 27—Ἀθῆναι. Τηλ.

ΚΥΡΙΑΙ,
Η ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗ κάμνει ὡραῖο δέρμα. Ζητήσατε δείγματα δωρεάν. Χαρ. Τρικούπη

ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΑ ΜΙΑΝ ΕΠΙΣΚΕΨΙΝ ΤΟΝ ΠΕΡΙΠΑΤΟΝ ΤΟΝ ΧΟΡΟΝ ΚΑΙ ΔΙΑ

ΚΑΘΕ ΚΟΣΜΙΚΗΝ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΙΝ
Εἶνε ἀπαραίτητα
Τὰ Ὑποδήματα πολυτελείας τοῦ ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΥ
ΤΟ "ΣΥΜΠΑΝ,,
Ν. ΣΚΙΑΔΑ Σταδίου 4

Τὰ περίφημα Συριανὰ λουκούμια ΔΑΝΙΟΛΟΥ τὰ ὁποῖα ἐθαυμάσθησαν εἰς τὴν ἔκθεσιν τῆς Βιέννης καὶ εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς τοῦ «Μπουκέτου» ἔγιναν ἀπαραίτητα γιὰ κάθε ἐκλεκτὴ οἰκογένεια τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς.

ΔΙΑΡΚΗΣ ΕΚΘΕΣΙΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΩΝ ΤΕΧΝΗΣ
ΣΤΟΥ ΖΩΓΡΑΦΟΥ ΕΡΜΟΥ 10
ΕΙΣΟΔΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΑ

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Τουρκικὰ λουτρὰ κατὰ τὸν ιδον αἰῶνα (Εἰκὼν τοῦ BARBIER)

ΤΑ ΛΟΥΤΡΑ

Ἀ τὸ ξέρουν ἄραγε οἱ σημερινοὶ λουόμενοι, αὐτοὶ ποὺ ἔχουν τὰ λουτρὰ στὸ πρόγραμμα τῆς ἡμέρας, καὶ ἐκεῖνοι ποὺ θεωροῦν τὰ μπαίν-μὲξτ ὅπως περίπου κάθε ἄλλη φυσικὴ καὶ ἁπλῆ ἐπικοινωνία τῶν δύο φύλων στοὺς τόπους τῶν συγκεντρώσεων, ὅτι πρὸ δύο μόλις αἰώνων τὰ λουτρὰ τὰ ἀγνοοῦσαν σχεδὸν στὴν Εὐρώπη ἢ τὰ θεωροῦσαν πράξιν ἁμαρτίας ἢ ἐπικίνδυνα στὴν ὑγεία ;

Εἶνε ἱστορικὴ ἀλήθεια ὅτι ἡ Εὐρώπη ὀφείλει στοὺς λαοὺς τῆς Ἀνατολῆς, γιὰ νὰ μὴν εἰποῦμε μόνον στὴν κληρονομία τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων τὸν πολιτισμὸ τῆς χρήσεως τοῦ ἀφθόνου νεροῦ γιὰ τὴν καθαριότητα τοῦ σώματος. Ἐδέησε νὰ ὡριμάσῃ ἡ Ἀναγέννησις, νὰ μεταφερθοῦν τὰ βυζαντινὰ ἤθη στοὺς νέους λαοὺς τοῦ γνωστοῦ κόσμου ἵνα ἐπικοινωνήσουν οἱ Εὐρωπαῖοι μὲ τὴν Ἀνατολὴ γιὰ νὰ χαροῦν τὸ ἐξαίσιο αὐτὸ ὄδρο τῆς φύσεως στὸν ἄνθρωπο, τὸ νερό.

Ὁ Μισελὲ ποὺ ἐτοποθετήθη στὸ παρατηρητήριο τοῦ ἱστορικοῦ παροισμένος μὲ τὸ ἰσχυρότερο ὀπτικὸ αἰσθητήριο, πνεῦμα ἀνώτερο παν δὲν αἰσθάνθηκε ποτὲ τὴν ἀνάγκη τῆς ματαίας κολακείας τῶν λιῶν, ἔχει γράψει ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἱστορίας τῶν λουτρῶν ἕνα μικρὸ λίβελλο.

«Ἀπέδοσαν τὴ λέπρα στῆς σταυροφορίες, στὴν Ἀσία. Ἀλλὰ ἡ Εὐρώπη τὴν εἶχε αὐτὴ ἡ ἴδια.

Ὁ πόλεμος ποὺ ἐκήρυξε ὁ μεσαίων καὶ ἐναντίον τῆς σαρκὸς καὶ ἐναντίον τῆς καθαριότητος, ἦτο ἑπόμενον νὰ φέρῃ τὸν καρπό του. Περισσότερες ἀπὸ μία γυναῖκες ποὺ συγκαταλέγονται μεταξὺ τῶν ἁγίων ἐκαυχήθησαν ὅτι δὲν ἔπλυναν ποτὲ οὔτε κἄν τὰ χέρια τους. Καὶ πολὺ λιγώτερο τὸ ἄλλο σῶμα. Ὑπῆρξαν αἰῶνες ποὺ κάθε καθαριότητα τὴν ἐφοβοῦντο σὰν εἶδος ἁμαρτίας.

Κανένα λουτρὸ κατὰ τὴ διάρκεια χιλίων ἐτῶν.

Εἶνε βέβαιον ὅτι κανεὶς ἀπὸ ἐκείνους τοὺς ἱππότας καὶ ἀπὸ ἐκείνες τῆς ὡραῖες, τῆς τόσο αἰθέριες, οἱ Πάρσιφαλ, οἱ Τριστάνοι, ἡ Ἰζόλδες δὲν ἐπλύνοντο. Ἀπὸ αὐτὸ προῆλθε τὸ δυστύχημα ἐκεῖνο τὸ τόσο λίγο ποιητικὸ στὴν ἐποχὴ τοῦ ρομαντισμοῦ, ἡ φαγούρα ποὺ ἔκανε νὰ ξύνωνται μανιωδῶς οἱ ἄνθρωποι τοῦ δεκάτου ἑκτοῦ αἰῶνος».

Ὁ Μισελὲ ἐννοεῖ φυσικὰ τοὺς ἀνθρώπους τῆς Δύσεως, γιατὶ στὴν ἴδια ἐποχὴ στὴν Ἀνατολὴ ἐσυνεχίζετο ἡ χρῆσις τῶν λουτρῶν ποὺ εἶχαν κληρονομήσει οἱ Βυζαντινοὶ ἀπὸ τοὺς Ρωμαίους καὶ τοὺς Ἕλληνας καὶ ποὺ δὲν ἔπαυσαν ποτὲ νὰ κάνουν οἱ Τοῦρκοι καὶ οἱ ἄλλοι Μωαμεθανοὶ χάρις στὴν πρόνοια τοῦ ἴδιου τοῦ προφήτου.

. . . . . .

Ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τότε ποὺ ἐγύριζε σχεδὸν ἄγριος ἐκτεθειμένος στῆς ἀστάθειες τοῦ καιροῦ, καὶ στῆς τραχύτητες κάθε ἐποχῆς συνήθισε τὸ σῶμα του στὰ νερὰ τῶν πηγῶν καὶ τῶν μικρῶν ποταμῶν μέσα ἀπὸ τὰ ὁποῖα περνοῦσε. Ἔτσι ἐκαθαρίζετο ἀπὸ τὰς ἀκαθαρσίες ποὺ τοῦ δημιουργοῦσε ἡ ἐπαφὴ τῶν γύρω του. Αὐτὸ ἦταν μιὰ ἀπὸ τὴς ἐνστίκτες ἀνάγκες στὴν ὁποία τὸν ὁδηγοῦσε ἡ ἴδια ἡ φύσις, στὴν ὁποία δὲν ἔπαυσε ποτὲ νὰ ὑπακούῃ ἡ ἀνθρωπίνη ὑπαρξις. Ἡ φυσικὴ αὐτὴ συνήθεια τὸν ἔκαμε νὰ φτάνῃ ταχύτατα στὴ χρῆσι λουτρῶν τεχνητῶν. Ἀπὸ τὴ μυθολογία γνωριζούμε ὅτι ὁ Ἡρακλῆς μεταχειρίσθηκε θερμὰ λουτρά. Ὑπάρχει νόμισμα τῶν Θερμῶν, μικρᾶς σικελικῆς πόλεως ὅπου παριστάνεται ὁ μέγας ἥρως κοντὰ στὴ θερμὴ πηγὴ τῆς πόλεως. Στὴς Θερμοπύλες κατὰ τὴ μυθολογία πάντοτε ἡ Ἀθηνᾶ καὶ ὁ Ἥφαιστος ἐφρόντισαν ν' ἀναβλύσουν θειοῦχα νερὰ ὅπου ὁ ἀγαπημένος τῶν θεῶν Ἡρακλῆς ἐλούσθη πρῶτος γιὰ ν' ἀναλάβῃ δυνάμεις.

Ὁ ἑλληνικὸς κόσμος ἐμπῆκε στὸν πολιτισμὸ ταν λουσμένος. Ἡ θαυμαστὴ γύρω του φύσις, τὸ πνεῦμα τοῦ τὸν ὡδηγοῦσε στὸ λουτρὸ σὰν σὲ μιὰ πηγὴ διαρκοῦς ἀνανεώσεως. Ἀπὸ κάθε ἑλληνικὴ ἀστὴ εἶχε περάσει ἡ παρθενικὴ Ἄρτεμις καὶ ἐλούζετο. Ἡ Ἥρα ἀνανέωνε τὴν ὀμορφιά της καὶ τὴν γονιμότητά της σὰν ν' ἀναδημιουργοῦσε μιὰ νέα παρθενικότητα μὲ τὰ λουτρά. Ὁ ταῦρος τῆς Εὐρώπης ποὺ ὁρμησε μαζί της μέσα στὴ θάλασσα, ὁ κύκνος ποὺ εὑρῆκε τὴ Λήδα στὴν ὄχθη μιᾶς δροσερῆς πηγῆς, τὸ κῦμα μέσα ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἀνεδύθη ἡ Ἀφροδίτη εἶνε ἐκτὸς τῶν ἄλλων συμβολα τῆς ἀμεσου σχέσεως τοῦ προϊστορικοῦ Ἕλληνος μὲ τὸ νερό. Τὰ λουτρὰ μὲ τὰ ὁποῖα ἡ Μήδεια ἀνανέωσε τὰς δυνάμεις τοῦ Ἰάσωνος εἶνε μιὰ ἄλλη ἀλληγορία τῆς καθιερώσεως πλέον τῶν ἰαματικῶν λουτρῶν στὴν προομηρικὴ πηγή. Ἡ Στύξ, ἡ Ἱπποκρήνη, ἡ Κασταλία, τόσες ἄλλες ἱερὲς πηγές, εἶνε περισσότερο ἀκόμη αἰσθητὲς ἀλληγορίες τῆς ἀναγνωρίσεως τῆς ἐκτάκτου ἐπιδράσεως τῶν λουτρῶν ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς. Ὁ Ὅμηρος δίδει λαμπρὰς εἰ-

κόνας. Τὸ λουτρὸ ποὺ ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ κάμῃ καθένας ἀπὸ τοὺς ξένους τῆς Κίρκης νομίζει κανεὶς ὅτι εἶνε λουτρὸ τῶν νεωτέρων χρόνων ἀπὸ ἀπόψεως μέσων καὶ τρόπου. Τὰ λουτρὰ τῆς Ναυσικᾶς εἶνε μιὰ ἄλλη λαμπρὰ ὡμορφιά.

Ὁ ἑλληνικὸς πολιτισμὸς εἶχε τελείως ἐν χρήσει τὰ λουτρά. Ἕνα πλῆθος παραστάσεις τῶν ἀρχαίων ἀγγείων, μᾶς δίνουν ζωηροτέραν τὴν εἰκόνα τῶν λουτρῶν ποὺ περιγράφουν οἱ ἕλληνες συγγραφεῖς. Μιὰ θαυμαστὴ τερρακότα τῆς Τανάγρας παριστάνει δυὸ γυναῖκες τὴ μιὰ γυμνὴ μπροστὰ σὲ μιὰ κρήνη καὶ τὴν ἄλλη μ' ἕνα σεντόνι μόλις σκεπασμένη ὅπως ἡ Ἀφροδίτη τῆς Μήλου νὰ περιμένῃ τὴ σειρά της. Καὶ χάριςτὸν Πλάτωνα μαθαίνουμε ὅτι ἡ εὐεργεσία τοῦ νεροῦ ἔρχεται ἀπὸ πολὺ μακρυά. Τὰ μετεχειρίζοντο στὴ μυθικὴ Ἀτλαντίδα. Περιγράφονται λουτῆρες καταπληκτικῆς πολυτελείας.

Ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας ἐπῆραν τὰ λουτρὰ οἱ Ρωμαῖοι, ποὺ τὰ ἔφθασαν πράγματι σὲ τόση περιωπὴ καὶ λαμπρότητα, ὥστε νὰ γίνωνται μέσα σ' αὐτὰ τὰ ὄργια τῶν αἰώνων τῆς παρακμῆς. Καὶ ἀπὸ τοὺς τελευταίους αὐτοὺς τὰ ἐκληρονόμησε τὸ Βυζάντιον, ὅπου ἕνα μεγάλο μέρος τῶν δημοσίων ἔργων τῶν αὐτοκρατόρων ἦσαν οἱ λουτῆρες. Στὸ Παρίσι ἀκόμη εὑρέθη ἀρχαῖο λουτρὸ ἔργο τῆς ἐνδόξου διαβάσεως ἀπὸ ἐκεῖ τοῦ αὐτοκράτορος Ἰουλιανοῦ.

Ἀλλὰ παραλλήλως πρὸς τὸν ἀρχαῖο ἑλληνικὸ κόσμο εἶχαν καθιερώσει τὰ λουτρὰ καὶ οἱ ἄλλοι ἀρχαῖοι λαοί. Τὰ λουτρὰ γιὰ τοὺς Αἰγυπτίους ἀποτελοῦσαν ἕνα ἱερὸ καθῆκον. Οἱ ἱερεῖς ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ πλύνωνται τρεῖς φορὲς τὴν ἡμέρα καὶ δύο τὴν νύκτα. Οἱ σύζυγοι ὤφειλαν πρὶν νὰ κατακλιθοῦν νὰ λουσθοῦν. Ὁ ἀσσυριακὸς πολιτισμὸς καὶ ὁ βαβυλωνιακὸς μᾶς ἄφησαν ἐπίσης μνημειώδη ἐρείπια λουτρῶν. Οἱ Πέρσαι τὸ ἴδιο. Ὅταν ὁ Ἀλέξανδρος ὁ μέγας ἐμπῆκε στὰ λουτρὰ τοῦ Δαρείου κατεπλάγη. Οἱ Ἑβραῖοι ἐλούζοντο ἐπίσης κατὰ θρησκευτικὴν ὑποχρέωσιν. Ὁ Μωϋσῆς ποὺ δὲν ἦτο μόνον μέγας νομοθέτης ἀλλὰ καὶ μέγας ὑγιεινολόγος εἶχεν ἐπιβάλλει τὰ λουτρὰ διὰ νόμου. Οἱ ὡραῖοι θρύλλοι τῆς Βηθσαβὲ καὶ τῆς Σουσσάνας μαρτυροῦν πόσον συχνὰ αἱ γυναῖκες τῶν Ἑβραίων εὐρίσκοντο στὰ λουτρά.

Τὴν παράδοσιν αὐτὴν τῶν ἀρχαίων λαῶν τῆς ἀνατολῆς ἐσυνέχισαν οἱ Τοῦρκοι στοὺς ὁποίους καὶ ὀφείλεται ἡ συντήρησις τῶν λουτρῶν στοὺς σκοτεινοὺς αἰῶνας ποὺ μιὰ παρεξήγησις τοῦ πνεύματος τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐκ μέρους τοῦ ἁμαθοῦς κλήρου ἔκαμε τὴν Χριστιανικὴν ἀνθρωπότητα νὰ περάσῃ αἰῶνας ἀκαθαρσίας.

. . . . . .

Ἡ φοβερὰ περίοδος γιὰ τὴν ὁποία μιλεῖ ὁ Μισελὲ ἀρχίζει. Ἡ ἀνθρωπότης ἀφοῦ ἐπροχώρησε μὲ τὰ λαμπρὰ φῶτα ποὺ ἔρριχναν στὴ θριαμβευτικὴ λεωφόρο της αἱ Ἀθῆναι, ἡ Ρώμη, ἡ Ἀλεξάνδρεια, ξαναγυρίζει ἔξαφνα πίσω. Καὶ σὲ λίγο τὸ σκοτάδι γίνεται τόσο ὥστε χάνει ἐντελῶς τὸ δρόμο της. Ὁ κλῆρος τῆς νέας θρησκείας γιὰ νὰ χτυπήσῃ ἐκείνην ποὺ κατελύθη ποὺ ἐδίδασκε τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς, ποὺ τὴν μετέβαλε ἡ παρακμή της σὲ κτηνώδεις ἱκανοποιήσεις τῶν αἰσθήσεων, ἀρνεῖται στὸν ἄνθρωπο καὶ τὴς ἀγγότερες χαρές, κι' αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς ἀγαθοὺς δρόυς τῆς ζωῆ. του. Ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ ὑποφέρῃ. Ἡ ζωή του πρέπει νὰ εἶνε τέτοια, ὥστε στὸ τέλος νὰ πάρῃ δελτίο μὲ κατάλογο ὅσο τὸ δυνατὸν πειὸ πολλῶν βασάνων γιὰ νὰ τὸν μπάσῃ στὸν παράδεισο ὁ ἅγιος Πέτρος. Ὅλα πέφτουν πανοῦ. Στὰς Ἀθήνας ὁ μητροπολίτης δὲν ξέρει οὔτε ὅσα γράμματα χρειάζονται γιὰ μιὰ ὑπογραφὴ στὰ ἐπιτόμια, στὴν Ἀλεξάνδρεια ἔχει σβύσει κάθε ἄλλη λαμπρὰ ἠχὼ τοῦ παρελθόντος καὶ ἐπαναλαμβάνουν μόνον τὰ ἀσκητικὰ παραγγέλματα τοῦ Γρηγορίου ποὺ θεωρεῖ τὸ λουτρὸ ἁμάρτημα καὶ τὸ ἐπιτρέπει μόνον γιὰ λόγους ὑγείας, τοῦ Ὠριγένους, τοῦ Κλήμονος. Στὴ Ρώμη κυριαρχεῖ ἕνας σατράπης ποὺ ἐν ὀνόματι τῆς δευτέρας ζωῆς βασανίζει τοὺς ἀνθρώπους. Ὁ πάπας.

Στὸ Παρίσι ἀπὸ τὴν λαμπρὰν διάβασιν τῶν Ρωμαίων εἶχε μείνει μόνον τὸ ἐρείπιον τῶν θερμῶν ποὺ εἶχεν ἰδρύσει ὁ τελευταῖος ἕλλην ἡγεμών. Ὁ Ἰουλιανός. Ἀλλὰ τὸ ὄνομα τοῦ Ἰουλιανοῦ τὸ ἀναφέρουν μὲ φρίκην. Εἶνε ὁ ἀποστάτης. Μόνον ἐκεῖ μαχρὰν εἰς τὴν ἀνατολικὴν αὐτοκρατορίαν ἀνθίστανται ἀκόμη. Περνοῦν ἀπὸ τὸν θρόνον τοῦ Βυζαντίου αὐτοκράτορες ποὺ προσπαθοῦν ν' ἀ θυμηθοῦν ὅτι εἶνε Ἑλληνορωμαῖοι. Ὁ φαγατισμὸς τοὺς βαπτίζει εἰκονομάχους καὶ τὸ κακὸν προχωρεῖ. Ὅλα πρέπει νὰ ὑποκύψουν. Τὸ μόνον ἀγαθὸν ποὺ συντηρεῖ ἡ Ἀνατολὴ εἶνε τὰ λουτρά της. Εἰς τὴν Κων)πολιν δὲν εἶχον παύσει νὰ λειτουργοῦν λουτῆρες δημόσιοι καὶ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ὁ κατακτητὴς τῆς Χαλίφης Ὀμάρ καὶ ὁ στρατηγὸς του Ἀμρὸν καίνε τοὺς 150,000 τόμους τῆς ἱστορικῆς βιβλιοθήκης τῆς πόλεως, ἀλλὰ διατηροῦν τοὐλάχιστον τὰ λουτρά. Στοὺς λαοὺς τῆς Δύσεως ὁ καθολικισμὸς ἀποπνίγει ὁλόενα καὶ περισσότερο τὴ ζωή. Ὁ ἅγιος Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς ἐθεωροῦσε τὰ λουτρὰ ἕνα εἶδος προπαρασκευῆς γιὰ ὄργια, ὁ Ἀθανάσιος ἀπαγορεύει στὰς παρθένους νὰ πλύνουν τίποτε ἄλλο ἐκτὸς τῶν χεριῶν καὶ ποδιῶν καὶ ὁ ἅγιος Ἱερώνυμος παρουσιάζει ὡς μοδέλο τὸν ἅγιον Ἠλαρίωνα. Ὁ ὅσιος αὐτὸς δὲν εἶχε ἀλλάξει πουκάμισο σὲ ὅλη του τὴ ζωή. Καὶ ὑπάρχουν εἰς τὴν Ἄνω Θηβαΐδα μοναστήρια μὲ ἑκατοντάδας μοναχοὺς ποὺ μμοῦνται τὸν Ἠλαρίωνα. Καὶ τόση εἶνε ἡ ἀντιπάθεια τοῦ κλήρου, ποὺ διέπει τὰ πάντα καὶ ρυθμίζει τὴ ζωή, πρὸς τὰ λουτρά, ὥστε ἐπηρεάζονται ἀκόμη καὶ οἱ γιατροί. Ὁ δόκτωρ Καιπανὲς ἀνεκάλυψε ἔγγραφον ἰατρικὴ ὁδηγία τοῦ μεσαίωνος ποὺ χαρακτηρίζει τὰ λουτρὰ ἀνθυγιεινά. Δὲν λούζονται πλέον. Ὁ ἱστορικὸς τοῦ Καρολομάγνου ἀναφέρει ὅτι ὁ μέγας ἐκεῖνος βασιλεὺς ἐσυνέχιζε τὰς ρωμαϊκὰς αὐτοκρατορικὰς παραδόσεις, μόνον καὶ μόνον γιατὶ ἀγαποῦσε πολὺ τὰ λουτρά. Εἶνε καὶ ἄλλοι ποὺ διατηροῦν λουτῆρας, ἀλλ' εἶνε τόσο λίγοι ὥστε τοὺς ἀναφέρουν οἱ ἱστορικοί. Τὰ θερμὰ λουτρὰ ἔχουν ἐξαφανισθεῖ ἐξ ὁλοκλήρου μέχρι τοῦ δωδεκάτου αἰῶνος. Κατὶ τότε μόνον ἀρχίζουν πάλιν χαρὰς στοὺς σταυροφόρους, ποὺ γυρίζουν ἀπὸ τὴν Ἀνατολή. Τὰ λουτρὰ καθιεροῦνται σιγὰ-σιγὰ κατὰ τὸν 14 αἰῶνα. Ἡ ἐπικοινωνία μὲ τὴν Ἀνατολὴ εἶνε περισσότερο πυκνή. Ἐν τούτοις ἡ ἐκκλησία ἀνθίσταται ὅσο μπορεῖ ἀκόμη. Ὑπάρχει μία ἀπόφασις τῆς Συνόδου τῆς Ἀβινιὸν τὸ 1441 ποὺ ἀπαγορεύει καὶ στοὺς παντρεμένους νὰ πηγαίνουν στὰ λουτρά. Ὑπάρχουν δημόσια τώρα πειά, ἀλλὰ τὰ θεροῦν κέντρα ἡδονῆς καὶ διαφθορᾶς.

Τὰ λουτρὰ καθ' ὅλον σχεδὸν τὸν 15ον καὶ 16ον αἰῶνα περνοῦν στὴν Εὐρώπη ὡς νέα ἐπικίνδυνα ἤθη. Καὶ πῶς οἱ ἠθικολόγοι τῆς ἐποχῆς κραυγάζουν διὰ τὴ φοβερὴ μόδα τῶν λουτρῶν. Αὐτὸς ὁ σκανδαλογράφος Μοραντὼμ τὰ βλέπει καχύποπτος. Ὁ Ὀλιβιὲ Μαγιὰρ τὰ καυτηριάζει. Ἄλλως τε στὰ λουτρὰ εἶχαν ἀρχίσει νὰ μεταχειρίζωνται ἀρώματα, καλλυντικὰ μυστικά. Καὶ δὲν καθιερώνονται ὡς ἀπαραίτητα, ὡς ἀνάγκη τῆς ζωῆς παρὰ μόνον κατὰ τὸ τέλος τοῦ 18ου αἰῶνος. Τότε μόλις βρίσκουμε στὸ παλάτια τὼν Βερσαλιῶν μὲ τὴν Μαρία Ἀντωνανέττα ἐπὶ κεφαλῆς νὰ γίνωνται κάθε μέρα λουτρά. Ἡ κυρία ντὲ Καμπὰν τὰ ἔχει περιγράψει θαυμάσια.

. . . . . .

Ἡ πρόοδος αὐτὴ τῆς εὐρωπαϊκῆς ζωῆς τοῦ 18ου αἰῶνος ὀφείλεται εἰς τοὺς ταξειδιώτας τῆς Ἀνατολῆς. Τὴν εἶχαν ἀρχίσει οἱ σταυροφόροι, ἀλλὰ οἱ περιηγηταὶ τοῦ 16ου τοῦ 17ου καὶ τοῦ 18ου αἰῶνος ἔγινεν οἱ κήρυκες τῶν λουτρῶν. Περιγράφουν τὰ τουρκικὰ λουτρὰ στὰ βιβλία ποὺ ἐκδίδουν ὅταν ξαναγυρίζουν στῆς πατρίδες τους καὶ ὁ θαυμασμὸς πρὸς τὴν εὐτυχίαν αὐτὴν ἐκδηλώνεται. Οἱ Τοῦρκοι, ἐκεῖνο ποὺ δὲν ἔκαμαν εἰς τίποτε ἄλλο, τὸ ἔκαμαν στὰ λουτρά. Οἱ λουτῆρές των εἶνε ἔργα τέχνης. Ἐκεῖ ἀπασχολοῦνται οἱ ἀρχιτέκτονές των, ἐκεῖ μεταχειρίζονται τὰ μάρμαρα, τὰ πολύτιμα μέταλλα. Αἱ γυναῖκές των, αἱ πλούσιαι χανούμ, ἀφοῦ τοὺς εἶνε ἀπηγορευμένη κάθε ἄλλη χαρὰ ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι διημερεύουν σχεδὸν στὰ λουτρά. Ἐκεῖ γνωρίζονται μεταξύ των, ἐκεῖ γίνονται αἱ συναναστροφαὶ των, παραθέτουν γεύματα ὁλόκληρα ἡ μία στὴν ἄλλη. Οἱ Τοῦρκοι ἱερωμένοι πλύνονται διαρκῶς ὅπως οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι ἱερεῖς. Οἱ πιστοὶ γιὰ νὰ μποῦν στὰ τζαμιὰ πρέπει νὰ καθαρισθοῦν ἂν θέλουν νὰ τοὺς ἀκούσῃ ὁ προφήτης. Ἡ καθαριότης τοὺς εἶνε νόμος.

Αὐτὸς ὁ πολιτισμὸς ἀπὸ τὸν ὁποῖον προῆλθαν τὰ σημερινὰ λουτρά, ἡ χαρὰ τῶν ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων ποὺ λούζονται στὴς λουτροπόλεις καὶ στὰς ἐλεύθερες ἀκτὲς τῶν θαλασσῶν συνετηρήθη ἀπὸ τοὺς Τούρκους. Ἡ Εὐρώπη τοὺς τὸν ὀφείλει.

Δ. Α. Κόκκινος

ΑΠΟ ΤΑ "ΓΕΡΟΝΤΙΚΑ,,

[Τοῦ Ἰβὰν Τουργκένιεφ

Τί ὄμορφα τὶ δροσερά, ἦσαν τὰ ρόδα ἐκεῖνα...

Εἶνε πολὺς καιρὸς τώρα ποὺ κάπου ἔχω διαβάσει—ποὺ ὅμως δὲν θυμοῦμαι—ἕνα ποίημα. Τὸ ποίημα αὐτὸ γρήγορα λησμονήθηκε ἀπὸ μένα ἀλλ' ἕνας μικρὸς του στίχος διατηρήθηκε στὸ μνημονικό μου :

«Τὶ ὄμορφα, τὶ δροσερὰ ἦσαν τὰ ρόδα ἐκεῖνα».

Εἶνε χειμώνας· ἡ πάχνη ἔχει σκεπάσει τὰ τζάμια τῶν παραθυριῶν μου· στὴ σκοτεινὴ κάμαρη κάθομαι μονάχος μου, μαζωμένος σὲ μιὰ γωνία· ἕνα ἀλειμμιτοκέρι φωτίζει τὴ κάμαρη στὸ κεφάλι μου ἀναδεύονται ὁλονένα οἱ στίχοι :

Τὶ ὄμορφα, τὶ δροσερὰ ἦσαν τὰ ρόδα ἐκεῖνα.

Βλέπω τὸν ἑαυτό μου μπρὸς στὸ χαμηλὸ παράθυρο ἑνὸς μικροῦ ρούσσικου χωριατόσπιτου. Τὸ καλοκαιρινὸ βραδάκι ἠσυχα—ἡ συχὰ κουκουλώνει μὲ πυκνὸ σκοτάδι ὅλα ὁλόγυρα. Στὸν θερμὸν ἀγέρα μυρίζει ἀγιόκλημα καὶ φιλύρα, στὸ παράθυρο ἀκουμπώντας στὸ σπαθάτο χέρι της καὶ μὲ γειτὸ τὸ κεφάλι κάθεται ΕΚΕΙΝΗ. Κυτάζει ἄφωνη τὸν οὐρανό, σὰ νὰ περιμένῃ τὴν ἐφήνηση τῶν πρώτων ἄστρων. Τὶ ἀτλοϊκὰ ἐμψυχωμένα ποῦνται τὰ σοβαρὰ της μάτια, τὶ ἀθῶα, ποὺ ξανοίγουνται τὰ χείλη της!

Πόσο ρυθμικὰ ἀναπνέει τὸ περιστερένιο στηθάκι της, ποὺ μόλις ἀναφαίνεται! Ἐγὼ δὲν τολμῶ νὰ τῆς ὁμιλήσω.

Ἡ κάμαρη ὁλοένα σκοτεινιάζει. Τὸ μισολυωμένο κερὶ τρίζει, ἀσπρουδερὲς σκιὲς περπατοῦν στὸ χαμηλὸ ταβάνι· ὁ πάγος τριζοβολάει καὶ μανιώνει πίσω στὸν τοῖχο — καὶ σὰ ν' ἀκούω ἕνα γεροντικὸ μουρμούρισμα :

Τὶ ὄμορφα, τὶ δροσερὰ ἦταν τὰ ρόδα ἐκεῖνα.

Τώρα μπροστά μου ἀναδεύονται ἄλλες μορφές... Ἀκούγεται χαρούμενη ἀντάρα οἰκογενειακῆς κοζάκικης ζωῆς. Δυὸ ξανθὰ κεφαλάκια, κολλημένα τῶνα στάλλο, μὲ κυττοῦν μὲ τὰ ὁλογάλανα μάτια τους. Τὰ κόκκινα μάγουλά τους φουσκώνουν ὁπὸ ἀκράτητο γέλιο.

Τὸ κερὶ σιγὰ-σιγὰ σβύνει. Ποιος βήχει ἐκεῖ ὑπόκωφα σὰ βράχος; Ζαρωμένο, κουλουριασμένο, μαζεύεται σιμὰ μου καὶ ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ τρεμουλιάζει... Ποιός; Ὁ σκύλλος μου, ὁ μόνος μου πιὰ σύντροφος... Νοιώθω κρῦο.... ἀνατριχιάζω... κι' ὅλοι ἐκεῖνοι πέθαναν...

Τὶ ὄμορφα τὶ δροσερὰ ἦσαν τὰ ρόδα ἐκεῖνα.

Μετάφρ. **Βικτ. Ζαριφοπούλου**

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

N. A.

Σιλουέτα ἐξωτική· Φυσιογνωμία ἐνδιαφέρουσα. Τουαλέττες καλαίσθητες. Πολὺ μορφωμένη, ἐπιδιώκει φιλολογικὴν συζήτησιν συγχρόνως δὲ συγχαταλέγεται μεταξὺ τῶν νὸν πλὺς οὔλτρε κοσμικῶν κυριῶν. Σὲ ὅλα τὰ πλέον chic κέντρα παρευρίσκεται συμπλήρωμα ταιριαστὸ τοῦ κομψοῦ συζύγου της. Καπνίζει πολύ, ὁμιλεῖ συγκρατητικά. Παίζει μπρίτζ. Ὁμιλεῖ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον γαλλικὰ καὶ θαυμάζει ἰδιαιτέρως ὅτι εἶνε γαλλικόν. Ἀπαγγέλει τεχνικὰ καὶ ἐξαίρετα. Εἶνε περισσότερον ἀπ' ὅτι φαίνεται σνόμπ, καὶ αὐτὸ ὀφείλεται στὴν εὐγένεια ποὺ τὴν διακρίνει.

Ἡ Μονταὶν

*

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

—Θέλετε νὰ γνωρίζετε τὸ τελειότερον πρόγραμμα τῶν διασκεδάσεων τῶν κοσμικῶν γλεντζέδων : Ἰδοὺ αὐτό : γεῦμα στὸ γνωστὸν ἑστιατόριον παρὰ θὶν' ἄλλος καὶ χορός. Μετὰ τὸ μεσονύκτιον στὴν «Ἀρουβλλᾶ», στὴν Γλυφάδα, καὶ τέλος περὶ τὴν 3ην πρωϊνὴν στὸ Καστρὶ ὅπου χορεύουν ὑπὸ τὰ πεῦκα μέχρι πρωΐας.

— Πέμπτη καὶ Σάββατον εἶνε αἱ ὡριομέναι βραδειὲς στὸ Καστρὶ ὅπου συγκεντρώνεται ὁ πλέον chic ἀθηναϊκὸς κόσμος. Τὸ θέαμα εἶνε ἀπὸ τὰ πλέον εὐχάριστα, γευματίζουν καὶ χορεύουν στὸ ὕπαιθρον καὶ ὑπὸ τὰ πεῦκα· τὰ πολύχρωμα φῶτα καὶ ἡ εὔθυμη μουσικὴ συντελοῦν σὲ μεγάλη ζωηρότητα.

— Μεταξὺ τῶν πλέον τακτικῶν θαμώνων συγχαταλέγονται ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ναούμ, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Κ. Ἀθανασιάδη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Θ. Φωτιάδη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Μάτσα, ὁ κ. Ἀβέρωφ, ὁ κ. καὶ ἡ Κογιαβίνα, αἱ δίδες Μεζίκη, Ράμπρι, Καλλέργη, Ζίνη, Ἀνδριτσάκη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἀλ. Δημητριάδη, ἡ κ. καὶ αἱ δίδες Δημητρακοπούλου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Γρυπάρη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Δ. Χέλμη ἐξ Ἀλεξανδρείας ἄνας πολὺ ἐνδιαφέρων τύπος εὐμορφιᾶς.

— Μία ἐκτάκτως κοσμικὴ πρώτη ἦτο τῆς «Καρακάξας», στὸ θέατρο «Κεντρικόν». Στὰ τελευταῖα καθίσματα—ὅπως ἐπιβάλλει τώρα ἡ μόδα — αἱ γνωστότεραι ἀθηναϊκαὶ φυσιογνωμίες μεταξὺ τῶν ὁποίων ἡ κ. Καραπάνου τουαλέττα τούλινη μπὲζ καὶ δαντέλλα ἀμοιόχρωση, ἡ δὶς Δημητριάδη κομψοτάτη μὲ τουαλέττα μώβ καὶ δαντέλλα ἐπίσης μώβ, ἡ κ. Χωρέμη τουαλέττα λευκὴ «κρὲ ρουμαίν», ἡ δὶς Φορέστη τουαλέττα σικλαμὲν ζωρζέτ, ἡ κ. Γ. Μακκᾶ τουαλέττα λευκὴ ζωρζέττ, ἡ κ. Μαθιοῦ τουαλέττα μώβ, ἡ κ. Παπαγιαννοπούλου κομψὴ τουαλέττα μπέζ, ἡ κ. Καλλιφρονᾶ τουαλέττα λευκήν, ἡ κ. Μπούμπουλη τουαλέττα κίτρινη, ἡ κ. Λεβίδη τουαλέττα λευκή.

Τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην γκαρντὲν - πάρτυ χορὸς σὲ μία ἐπιφανῆ οἰκογένεια τῆς Κηφισσιᾶς παρὰ τῷ κ. Μπόσκοβιτς. Μεταξὺ τῶν παρευρεθεισῶν ὡραιοτάτη ἦτο ἡ δὶς Σόνια Μπόσκοβιτς φέρουσαν αἰθερίαν τουαλέττα κίτρινη μὲ δαντέλλες σὲ φόντο ρόζ, καὶ μεγάλη καππελίν ρὸζ καὶ κίτρινη. Μεταξὺ τῶν παρευρεθέντων ἡ κ. καὶ ἡ κ. Ντεπιάν, ἡ κ. καὶ δὶς Ἀλ. Δημητριάδη, τουαλέττα ἀσημόχρουν μὲ δαντέλλες, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Καρρὲρ τουαλέττα βιολὲ κομψοτάτη καὶ ὁμοιόχρωμο καπέλλο, ἡ κ. Δεληγιάννη τουαλέττα πράσινη ἐν συνδυασμῷ ἐπιρριμέ, ἡ δὶς Δῶρα Ἰωαννίδη ἐξ Ἀλεξανδρείας ἕνα ἐμψυχον παστέλ, μὲ χαριτωμένο φόρεμα ἀπὸ ὀργαντὶ λευκὴ κεντημένη μὲ λουλούδια τοῦ ἀγροῦ καὶ μεγάλη καπελίν μὲ καστόρινα λουλούδια πολύχρωμα. Ἐκτάκτως chic μία νεαρὰ Ρωσσὶς μὲ τουαλέττα τούλινη λευκὴ καὶ ρὸζ δαντέλλες ὁμοιόχρωμες.

— Τὸ πλέον chic κέντρον τῆς Κηφισσιᾶς εἶνε τὸ νέον ξενοδοχεῖον κάθε βράδυ κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος ἡ βεράντες εἶνε πλήρεις ἀλὸ ὡραῖον καὶ κομψὸν κόσμον· Τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην παρευρίσκοντο αἱ κ. κ. Γεωγγιάδη, Γρυπάρη, Καραπάνου, Πετρίδη, Γεωγγαντᾶ, Ταβιάνου, Κοιακοῦ, Δ. Μαυροκορδάτου, Ψιακῆ, Φωτιάδη, Ναούμ, κτλ.

— Προχθὲς δεξίωσις—ραμὶ παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Γαλανοῦ εἰς τὴν ἐν Κηφισσιᾷ ἐπαυλίν των. Μία εὐχάριστη ταρτάσα εἶχε μεταβληθῇ σὲ κομψότατον ὑπαίθριον σαλόνι μὲ λουλουδένιο διάκοσμο, ὀρχανσίες μώβ καὶ ρὸζ καὶ πελώριες μαργαρίτες κινέζικα γτιβάνια καὶ παραβάν, σὲ χρώματα ζωηρὰ μπλὲ ρουὰ καὶ κίτρινα. Ἔδωκεν τὴν ἐντύπωσιν ἑνὸς φαντασμαγορικοῦ κινεζικοῦ σαλονιοῦ. Διακρίναμεν τὶς κυρίες καὶ δεσποινίδες Ψιακῆ, Α. Δημητρακοπούλου, Γ. Ζυλίντερ, ἐκ Καλλιφορνίας μὲ θαυμασίαν τουαλέττα παριζιάνικη ἀπὸ μουσελίνα καὶ δαντέλλα μπὲζ—ρόζ.

Ἡ Μονταὶν

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟ ΛΟΥΤΡΑΚΙ

Ἐξακολουθοῦν νὰ κυριαρχοῦν αἱ συγκεντρώσεις εἰς τὸ «Palace Hotel» τὸ ὁποῖον ὡρισμένως ἂν εἶχε ἄλλες τρεῖς βεράντες θὰ ἐπλημμύριζαν ἀπὸ κόσμον. Τόσοι εἶνε οἱ προσερχόμενοι ἰδίως τώρα ἐσχάτως μὲ τὶς φεγγαρόλουστες βραδυὲς ὅπου ἐντυφᾶ κανεὶς πότε εἰς τὸ μαγευτικὸ θέαμα τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου καὶ πότε εἰς τὸ θέαμα τῶν χορευτῶν οἱ ὁποῖοι ἀπὸ τῆς αἰθούσης κάνουν τὸν κύκλον τῆς βεράντας.

—Ἡ Τζὰζ-Μπὰντ ἀρκετὰ καλή, διευθυνομένη ἀπὸ τὸν φλαυτίστας κ. Νικ. Μισίτην ἐνεθουσίασε τοὺς χορευτὰς προχθὲς καὶ τοὺς ἐκράτησε μέχρις ὅτου ἐρόδισε ἡ αὐγή.

— Κυρίαι καὶ δεσποινίδες διηγωνίζοντο μεταξὺ των εἰς τὸν χορὸν διεκδικοῦσαι ὅλαι μὲ ἐπιμονὴν τὸ βραβεῖον τῆς ὑπεροχῆς.

—Ἕνα θαῦμα κομψότητος μὲ τουαλέτταν λευκὴν ἡ δεσποινὶς Γεωργιάδου, δεινὴ φοξτροτίστρια παρέσυρε διαρκῶς τοὺς καβαλλιέρους ἀπὸ τῆς αἰθούσης εἰς τὴν βεράνταν καὶ τάνάπαλιν.

—Ἡ δεσποινὶς Χαλκιοπούλου ὡμοίαζε σὰν ἔμψυχον μαῦρον ρόδον μὲ τὴν μαύρην τουαλέτταν της.

—Ἡ δεσποινὶς Σκάση μὲ σὰξ ἀρκετὰ χαριτωμένη.

—Ὡραιοτάτη, πλάσμα αἰθέριον ἡ δὶς Καραμπατῆ μὲ τουαλέττα παριζιάνικη φυστικὶ εἶχεν ἀναπτύξει ἐξαιρετικὴν εὐκινησίαν εἰς τὰ ποδαράκια της διεκδικοῦσα τὰ πρωτεῖα εἰς τὸν χορόν.

— Σιλουέττες ἀριστοτεχνικὲς αἱ δίδες Καλούδη μὲ ρόζ, Ἀνταβαλόγλου κόκκινη, Σκυριάνη σὰξ, Παπακανέλλου, Μακρῆ, Σωτηροπούλου κλπ.

—Ἀπὸ τὶς φανατικὲς χορεύτριες ἡ κ. Γεωργάλα ἄφινε τὸ ποκεράνι της πρὸς στιγμὴν καὶ ἐστροβιλίζετο μὲ τὸν κ. Φουστάνον εἰς τὸν χορὸν φθάνοντες μέχρι τῆς βεράντας.

— Μεταξὺ τῶν παρευρισκομένων διακρίνομεν τὰς κυρίας Θεοχάρη, Λασκαρίδου, Κωστοπούλου, Πικραμένου, Κάουφμαν, Ζούζουλα, Ἀργυροπούλου, Χρυσικοπούλου, Σβώλου, Δρακοπούλου, Κοντονίκα, Ἀσημακοπούλου, Καλφοπούλου, Μουστάκη, Μανουσάκη, Πετρουνάκου, Κανελλοπούλου, Νησιώτη, Θεοδώρου, Μαυρογιάννη, Μπινιάρη, Γιαννοπούλου, Ὀλυμπίου, Σακελλαροπούλου κλπ.

Παρεπίδημος

*

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

ΠΑΡΑΠΟΝΟ

(Γραμμένο γιὰ τὸ «Μπουκέτο»)

Ὅταν χορεύει τὸ φθινόπωρο,
καὶ τὰ φύλλα μαραθοῦνε
—μιὰ βραδιά, τ' ἀρχά σου βήματα,
ὡς τὸ μνῆμα μου θὰ ὀρθοῦν·

θὰ εἶνε βράδυ, καὶ τὰ μνήματα
θὰ ἀνοιχτοῦν μὲ τὴ χαμένη·
μόν' ὁ γκιώνης θὲν' ἀκούγεται,
καὶ τ' ἀχό του μοιρολόι·

μόν' ὁ γκιώνης θὲν' ἀκούγεται,
πιστὸς φίλος τοῦ θανάτου,
γ' ἀμοιρίζει μὲ τὴ θλίψη σου,
τὰ τραγούδια τὰ στερνά του...

Ὅταν χορεύει τὸ φθινόπωρο,
καὶ τὰ φύλλα μαραθοῦνε
μιὰ βραδιά, τ' ἀρχά σου βήματα,
πάλι θὰ μὲ θυμηθοῦνε

καὶ κινώτας μὲ' σ' ἀπαράδο,
μακουνὰ καὶ κοτσαμένα,
λαγτερώντας κάτι ἀνεφτο,
θὰ ρθοῦν πάλι πρὸς ἐμένα...

Ἐγὼ τότε, δίχως φόβο,
μέσ' στὸ χῶμα θὰ κοιμᾶμαι,
μέσ' στὴ νύχτα θ' ἀναπαύομαι,
—κι' σύτε πιὰ θὰ σὲ θυμᾶμαι

κι' ἀπ' τὴν ἄμοιρη λαγτάρα σου,
τὴ χωρὰ μου τὴ χαμένη,
ἔξω ἀπ' τὴ δική σου θύμηση,
ἄλλο τί δὲ θ' ἀπομένει :

ἔξω ἀπ' τὴ δική σου θύμηση,
τίποτα δὲ θ' ἀπομένει,
—κι' ἀπ' τὴ νύχτα κι' ἀπ' τὰ μόμαρο,
ποὺ κοτσοῦν οἱ πεθαμένοι...

... Κ' ἔτσι, τὰ βαστιά σου βήματα,
κουρασμένα, λυπημένα,
παρατάντας τὴν ἀγάπη μου,
τὴν ἀγάπη μου κὶ μένα

καὶ μὴ βρίσκοντας ἀπάνεμο,
γιὰ σταλοῦν μέσ' στὰ χεμώνα,
θὰ μ' ἀφήσουν—κι' πάλι ρθάνε,
θὰ ξαναγυρίσουν μόνα...

Ναπολέων Λαπαθιώτης

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΓΙΑΓΙΑ

Τοῦ Μ. Ἐσκεμπὰχ

Ξανακτύπησε ἡ πόρτα τοῦ ἐργαστηρίου ὅπου ἐργαζόταν ὁ νέος προπαρασκευαστὴς τῆς παθολογικῆς ἀνατομίας. Θυμωμένος ποὺ τὸν ἀνησυχοῦσαν, ἐφώναξε τὸν ὑπηρέτην.

— Τί εἶνε πάλι ; Δὲν σοῦ εἶπα νὰ μ' ἀφήσῃς νὰ ἐργασθῶ ;

—Εἶνε μιὰ γρηὰ ποὺ πρέπει νὰ τὴν δεχθῆτε γιατὶ δὲν ἐννοεῖ νὰ φύγῃ.

— Προσπάθησε νὰ τὴν διώξῃς. Θέλω νὰ ἐργασθῶ.

Ὁ τόνος ἦταν τέτοιος ποὺ ἔκανε τὸν ὑπηρέτη νὰ μὴν ἐπιμείνῃ. Ἐσήκωσε τοὺς ὤμους του κι' ἑτοιμαζόταν νὰ φύγῃ ὅταν ἄνοιξε ἡ πόρτα ἀπότομα καὶ στὸ ἀνοιγμα παρουσιάσθηκε μιὰ γρηὰ κυρωμένη ἀπὸ τὰ χρόνια καὶ τὴν δουλειά.

— Ποῦ πᾶς ! ἐφώναζε ὁ ὑπηρέτης θέλοντας νὰ τὴν ἐμποδίσῃ. Χωρὶς νὰ τὸν προσέξῃ ἡ γρηὰ τὸν σκούντησε καὶ προχώρησε πρὸς τὸ νεαρὸ γιατρὸ ποὺ εἶχε πάρει ἔκφρασι ἀνυπομονησίας καὶ θυμοῦ.

Ἡ γρηὰ ἐσταμάτησε μπρός του, ἔδεσε τὰ χέρια καὶ τὸν κύτταζε μὲ τὸ πονεμένο ὄψος της, ποὺ θυμὸς καὶ ἀνυπομονησία ὑπεχώρησαν καὶ οἴκτος τὸν κατέλαβε ὅταν ἡ γρηὰ ζώτησε παρακλητικά:

— Ἐδῶ φέρνουν ὅσους βροῦν ἄγνωστους πεθαμένους ; Κάνετέ μου τὴ χάρι νὰ μ' ἀφήσετε νὰ τοὺς δῶ !...

Ἐμιλοῦσε ἀσθμαίνοντας. Ὁ γιατρὸς δὲν κατώρθωσε νὰ τὴν πείσῃ πῶς ἔπρεπε νὰ περιμένῃ ἕως ὅτου ἐπιτραπῇ ἡ εἴσοδος.

— Νὰ περιμένω ; εἶπε ἀπελπισμένη. Ὅχι δὲν μπορῶ πειά. Τὸν περίμενα τώρα δυό μέρες.

Εἶνε δυὸ μέρες ποῦ δὲν φάνηκε !

— Ποιός ; ἐρώτησε ὁ γιατρός. Γιὰ ποῖον μιλεῖτε ;

—Γιὰ ποιόν; Γιὰ τὸν Λουκᾶ,τὸν ἔγγονόμου. Δουλεύει σὲ μιὰ ψαρόβαρκα στὸ ποτάμι. Ὁ ὄφέντης του δὲν τὸν εἶδε κι' αὐτὸς δύο μέρες τώρα καὶ φοβᾶται μὴν πνίγηκε.

Ἐκύτταζε κατάματα τὸν γιατρό,σὰν νἆθελε νὰ μαντεύσῃ μήπως ἤξευρε τίποτα.

Ὁ πόνος της, ἐσυγκίνησε τὸ νέο, μολονότι ἦταν πειὰ συνηθισμένος σὲ σκηνὲς ὀδύνης.

— Κύτταξε, εἶπεν στὸν ὑπηρέτη ποὺ περίμενε,ἂν ἐτελείωσε ἡ ἐπιθεώρησις καὶ εἰδοποίησέ με εὐθύς.

Ἡ γρηὰ ἤθελε ν'ἀκολουθήσῃ τὸν ὑπηρέτη.

Ὁ γιατρὸς μὲ δυσκολία τὴν συνεκράτησε καὶ τὴν ἔπεισε νὰ περιμένῃ.

Ὁ νέος ξανάρχισε τὴ δουλειά του,συχνὰ ὅμως τὸ βλέμματου ἔπεφτε στὴ γρηὰ ποὺ καθόταν μαζεμένη ἐκεῖ στὴν ἄκρη τοῦ ἐργαστηρίου.

Ἔμενε ἀκίνητη, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα, κυττάζοντας τὴν πόρτα καὶ προσέχοντας καὶ στὸν παραμικρότερο θόρυβο ἀπο το διάδρομο. Ζωντανὴ εἰκὼν λύπης καὶ ἀθλιότητος, ὄχι τῆς καρτερικῆς ἀθλιότητος, ἀλλὰ τῆς ἐπαναστατικῆς ποὺ προσπαθεῖ νὰ λυτρωθῇ ἀπὸ τὰ δεσμά της καὶ ποὺ δὲν ἀπελπίζεται ποτέ, ὅσο κι' ἂν ξέρῃ πῶς ὁ θάνατος θὰ φέρῃ τὸ λυτρωμό.

Ἐπέρασε ἕνα τέταρτο, ὁ γιατρὸς, ἐμίλησε πρῶτος στὴ γρηά, καὶ τὴν ἐρώτησε ποία ἦταν κι' ἂν ὁ νέος ποὺ ζητοῦσε ἦταν ὁ μόνος συγγενής της.

Τὸν κύτταξε μὲ ἀπορία.

— Δὲν τῶπα; Δὲν ἔχω, κανένα ἄλλον στὸν κόσμο. Ἔξω ἀπ' τὸ Λουκᾶ. Ὁ ἄνδρας μου πέθανε καὶ τὰ παιδιά μου, ἐπρόσθεσε σὰν νὰ μονολογοῦσε, ἐλπίζω πῶς πέθαναν κι' αὐτά!

— Πῶς, ἔκανε ὁ γιατρός. Ἐλπίζετε;

— Μάλιστα. Ὅλα πῆραν τὸ δρόμο τοῦ πατέρα τους. Τὰ ἀγόρια μεθοῦσαν ὅλη μέρα σὰν κι' ἐκεῖνον. Καὶ τὰ κορίτσια πῆραν τὸ κακὸ δρόμο. Τοὺς τὸν ἔδειξε ὁ πατέρας τους. Κανένα ἀπ' τὰ παιδιά μου δὲν ἔμοιασε μὲ μένα. Τὸ ἕνα ὕστερα ἀπ' τὸ ἄλλο ἔφευγε ἀπὸ τὸ σπίτι. Καὶ ἡ στερνή μου κόρη φεύγοντας μ' ἄφησε αὐτὸ τὸ παιδί. Δὲν ἤθελα νὰ τὸ ἰδῶ, μὰ ἔπειτα τ' ἀγάπησα . . . . Κι' ἔγινε τίμιο, ὅπως δὲν τὸ περίμενα. Εἶταν τὸ καμάρι μου. . . .

Ἐμιλοῦσε χωρὶς λύπη, χωρὶς πίκρα,σὰν νἄλεγε τὴν ἱστορία κάποιου ξένου. Ἡ φωνή της ἁπλὴ καὶ ἤρεμη δὲν ἔδειχνε συγκίνησι. Ὁ νέος γιατρὸς ποὺ τόσες θλίψεις εἶχε συναντήσει,αἰσθάνθηκε σὰν σεβασμὸ γιὰ τὴν φτωχὴ αὐτὴ γρηά.

Ἐμπῆκε ὁ ὑπηρέτης καὶ κάτι εἶπε σιγανὰ στὸ νέο. Ἡ γρηὰ ἐσηκώθηκε.

— Μπορῶ νὰ περάσω; ρώτησε ρίχνοντας βλέμμα ἀνήσυχο στὸν ὑπηρέτη ποῦ θὰ τὴν ὁδηγοῦσε.

Ὁ γιατρὸς σηκώθηκε κι' αὐτός.

— Θὰ σᾶς ὁδηγήσω ἐγώ, εἶπε.

Ἐβγῆκαν μαζὺ κι' ἐπέρασαν σὲ μιὰν αὔθουσα ὑγρὴ καὶ παγερά. Μία φοβερὴ ἀποφορὰ ἐρχόταν ὀπ' ἐκεῖ.

Τὰ πτώματα ἦταν τὸ ἕνα κοντὰ στὸ ἄλλο, ἄλλα σκεπασμένα καὶ ἄλλα τελείως γυμνά. Ἡ γρηὰ περνοῦσε ἀπ' ἔμπρός τους, χωρὶς νὰ δείχνῃ καμμιὰ ἀποστροφή, μουρμουρίζοντας κάποια προσευχὴ καὶ κάνοντας τὸ σταυρό της.

Ἐξαφνα ἐσταμάτησε. Σὲ μιὰ γωνιὰ ἐγνώρισε τὸ σῶμα ἑνὸς παιδιοῦ ὡς δεκατεσσάρων χρόνων. Ἔπεσε πάνω του, τὰ πόδια της ἐκλονίσθηκαν, καὶ ἄρησε μία διαπεραστικὴ φωνή.

Ἔπειτα ἔμεινε ἀκίνητη κι' ἔβαλε τὸ χέρι στὸ στόμα της. Οὔτε δάκρυ φάνηκε στὰ μάτια της οὔτε φωνὴ ἀκούσθηκε.

Ὁ γιατρὸς αἰσθάνθηκε φρίκη μπρὸς στὴν ἀπελπισία αὐτὴ τὴν τόσο δυνατή,τόσο βαθιὰ ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ ξεσπάσῃ. Ἐπροχώρησε κι' ἐκύτπησε ἐλαφρὰ τὴν γρηὰ στὸν ὦμο σᾶν γιὰ νὰ τῆς πῇ νὰ σηκωθῇ.

Ἐκείνη ξαφνίσθηκε, ἔπειτα σηκώθηκε καὶ πῆγε βιαστικὰ πρὸς τὴν πόρτα. Ἀπὸ κεῖ ὅμως ξαναγύρισε πρὸς τὸ νεκρό, τὸν κύτταξε χωρὶς ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα της. Ὁ νέος αἰσθάνθηκε ἀνακούφισι ὅταν τὴν εἶδε ἀποφασισμένη νὰ φύγῃ.

Ἀλλὰ τὸ βλέμμα ἀπὸ τὸ νεκρό, εἶχε πάρ στὸν τοῖχο ποὺ ἦταν κρεμασμένα μερικὰ ροῦχα.

— Ἐγὼ τοῦ εἶχα φτιάσῃ αὐτὴ τὴ μπλοῦζα, εἶπε, εἶνε κατακαίνουργη. Δὲν μοῦ τὴ δίνετε ; Τὸ παιδὶ δὲν τὴν χρειάζεται πειά.

Κι' ἐπειδὴ τῆς ἄνῆκε, ἐπειδὴ διάβαζε κάποιο δισταγμὸ στὸ πρόσωπο τοῦ γιατροῦ προσέθεσε :

— Μπορῶ νὰ τὴν πουλήσω !

Ὁ γιατρὸς τὴν κύτταξε ἔκπληκτος.Ποὶν τὴν εἶχε συμπονέσει,τώρα τὴν συχαινόταν.Κι' ἐσκέφθηκε: «Αὐτὴ ἡ φτώχεια,τί φοβερὴ πού εἶνε!»

Χωρὶς ν' ἀπάντησῃ ξεχρέμασε τὴ μπλούζα καὶ τὴν ἔδωκε στὴ γρηά. Ἐκείνη τὴν ἔπιασε μὲ τὰ δυό της χέρια καὶ μὲ μίαν ἄναρθρη κραυγὴ τὴν ἔσφιξε στὸ στῆθός της.

Ἔπειτα, ἄρχισε νὰ φιλῇ τὴ μπλούζα, νὰ τῆς μιλῇ, κρύβοντας μέσα τὸ πρόσωπό της.

Ἡ θλίψις της εἶχε βρῇ, ἐπὶ τέλους τὴν ἀνακούφισι ποὺ δίνουν τὰ δάκρυα, ποὺ ἔτρεχαν στὸ ἀδυνατισμένο της πρόσωπο,ἐνῶ ἔφευγε μὲ βῆμα τρεμάμενο.

Μετάφρ. Λαρ...

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΣΤΗΝ ΤΡΙΚΥΜΙΑ

Τοῦ Θεοφ. Γκωτιὲ

Ἡ βάρκα μας εἶνε μικρή κι' ἡ θάλασσα μεγάλη,
ψηλὰ στὰ οὐράνια μᾶς πετᾷ τὸ κῦμα θυμωμένο
κι' ὁ οὐρανὸς στὰ κύματα τρελλὸς μᾶς ρίχνει πάλι.
Γονατιστοὶ μὲ δάκρυα κοντὰ σ' ἕνα σπασμένο
κατάρτι τὸ Θεὸ παρακαλοῦμε.

Σανίδα μιὰ χωρίζει μας μονάχ' ἀπὸ τὸ μνῆμα,
ἴσως ἐτούτη τὴ βραδειὰ σὲ ἀρμυρὸ κρεββάτι
κάτου ἀπὸ σάββανο ψυχρὸ φτιασμένο μ'ἄσπρο κῦμα
ἀπὸ τὴ λάμψη ὁλόφωτοι, μακρυὰ ἀπ' ἀνθρώπου μάτι,
θὰ πᾶμε ὅλοι μεῖς νὰ κοιμηθοῦμε.

Ὦ παραδείσιο λούλουδο, γλυκειά μας Παναγία,
τοῦ ἔρμου ναυτόπουλου βοηθέ, προστάτη μας μεγάλε,
ἡσύχασε τὸν ἄνεμο, πάψε τὴν τρικυμία,
μὲ τὸ θεϊκό σου δάκτυλο ὁδήγα μας καὶ βάλε
τὴ βάρκα μας στὸ ἥσυχο λιμάνι.

Ἂν μᾶς γλυτώσῃς ἀπ' ἐδῶ, Παρθένα τιμημένη,
φόρεμα ἀπ' ἀσημόχαρτο λαμπρὸ ὡς τὸ πρόσωπό σου,
βαρειὰ λαμπάδα ὁλόλευκη μὲ τέχνη κεντημένη
στὴ χάρη σου θὰ φέρουμε καὶ στὸ μικρὸ Χριστό σου
ἕναν μικρὸ θὰ δώσουμε Ἀγὴ Γιάννη.

Μετάφρ. Γ. Κοτζιούλα

ΑΝΑΜΕΣΑ ΑΠΟ ΕΧΘΡΟΥΣ

Τοῦ Φρ. Νίτσε

(Ἀπάνω σε μιὰ τσιγγάνικη παροιμία).

Ἐδῶ ἡ κορμάλα, κι' ἐκεῖ τὰ σκοινιά
καὶ τοῦ μπόγια τὰ κόκκινα γένια,
κόσμος γύρω καὶ μάτια ποὺ στάζουν φαρμάκι,
τί καινούριο εἶνε τάχα στὴ δική μου γονιά !
Τὴν ἐγ.ώρισα γίλιες φορὲς τούτην ὥρα,
σὰς τὸ κράζω γελῶντας στὸ πρόσωπο φώρα :
Στὴν κορμάλα τοῦ κάκου μὲ σέρνετε ἀπάνω !
Νὰ πεθάνω ; Ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ πεθάνω !

Σεῖς ζητιάνοι ! Γιατὶ γιὰ νὰ σκούζετε σεῖς ,
κάτι μόλαχε κλήρα—ποὺ δική σας δὲ γένεται :
ὑποφέρω εἶν' ἀλήθεια, ὑποφέρω εἶν' ἀλήθεια—
Ἀλλὰ σεῖς—εἶστε σεῖς, εἶστε σεῖς ποὺ πεθαίνετε !
Καὶ μὲ χίλιους θανάτους ἀκόμα δῶῶ πέρα
εἶμαι πάντα πονῆ κ' εἶμαι φῶς στὸν αἰθέρα
Στὴν κορμάλα τοῦ κάκου μὲ σέρνετε ἀπάνω !
Νὰ πεθάνω ; Ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ πεθάνω.

Μετάφρ. Γιάννη Καμπύση

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟ

Τοῦ Λ. Στεκκέττη

Ἕνα ὄργανο στὸ δρόμο κάτω παίζει
κι' εἶν' ἀνοιχτὸ τὸ παραθύρι ἀκόμα·
βραδυάζει κι' ἀφ' τοὺς κάμπους ἀνεβαίνει
τοῦ φθινοπώρου ἡ μυρωδιὰ στὸ στόμα.

Τὰ πόδια γιατὶ τρέμουνε δὲν ξέρω,
γιατὶ τὰ μάτια μου εἶνε δακρυσμένα,
κι' ἔγνοα τὸ νεφάλι γιὰ νὰ φέρω
στὸ νοῦ μου ἐδὲ ποὺ ζῇς μακρυὰ ἀπὸ μένα.

Μετάφρ. Κ. Καρ.φύλα

Η ΑΝΕΚΔΟΤΗ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ΑΝΔΡΕΑ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΥ

[Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ καὶ ὑποσημειώσεις τοῦ κ. Χαριλ. Ἀντωνάτου. Οὐδεὶς ἔχει δικαίωμα ἀναδημοσιεύσεως της καὶ ἐκδόσεως ἐκτὸς τοῦ μεταφραστοῦ.]

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Γιὰ νὰ τὴν κάμῃ εὐνοϊκὴ στὸν ἑαυτό του, ἕνα μόνο μέσο ἦταν τότες τῆς μόδας καὶ κοινὸ σ' ὅλους τοὺς δημοκόπους : ὁ πόλεμος κατὰ τῆς Ἀγγλικῆς Προστασίας. Ὁ Κος Λομπάρδος μπόρεσε νὰ ἱκανοποιήθηκε σ' αὐτὸν τὸν πόλεμο, σὰν ἦταν ἀπὸ φύση πειὸ γενναῖος ἀπ' ὅλους τοὺς ὁμοιους του ἐπειδὴ ἦταν λιγώτερο εὐσυνειδήτος στὴν ἐκλογὴ τῶν μέσων. Ἡ εὐκαιρία, ποὺ τοῦ ἐπρόσφερνα νὰ ἐπωφεληθῇ ἀπὸ τὴ θρησκεία, δὲν πῆγε γι' αὐτὸν χαμένη. Τὴν ἐχρησιμοποίησε στὴν ἀλήθεια καὶ τότες ὁ ἥρωας τοῦ Ἄμμου καὶ τοῦ Διοφαιοῦ (1), ὠπλισμένος μὲ τὴ διπλὴ πολιτικοθρησκευτικὴ πανοπλία, βρέθηκε ὁ τελειότερος ἀπ' ὅλους τοὺς δημοκόπους κι' ὁ ἐπιτηδειότερος νὰ πιτυχαίνῃ.

Ὁ Λασκαράτος, ξένος κυνηγημένος ἀπὸ τὸν καθένα, πρόσφυγας στὴ Ζάκυθο, φτωχός, ἐγκαταλελειμένος, βρισμένος ἀπὸ τὸν ὄχλο, ποὺ τὸν ἀποφευγαν οἱ ἀστοί, τοῦ πρόσφερε μιὰν ἐδκολη λεία· μποροῦσε νὰν τὸν θυσιάσῃ ἀσφαλισμένα καὶ νὰ φτειάσῃ ἀπὸ τὸ κρέας του ψῆφυς γιὰ τὲς ἐκλογές. Ἔβγανε τότες ὁ Λομπάρδος μιὰν ἐφημερίδα ποὺ τῆς ἔδινε τόνομα : «Φωνὴ τοῦ Ἰονίου» : καὶ στὲς 10, πιστεύω, τοῦ Νοέμβρη 1859 διακιντύνεψε νὰ παρουσιάσῃ σ' ἕνα μακρὸ ἄρθρο, μιὰ πραγματικὴ διατριβὴ κατά μου, ὅπου ἔκανε τὸν ὄχλο τῆς Ζάκυθος νὰ πιστεύῃ πῶς, μὲ τὴν παρακίνηση τῶν διαμαρτυρομένων, ἐγὼ ἔστηνα παγίδες στὴ θρησκεία τοῦ τόπου ! Αὐτὸ ἦταν ἀρκετὸ γιὰ τὴ σπεῖρα τῶν ἀνθρώπων, ποὺ γέμιζε τὸν Ἄμμο καὶ τὸ Διοφοῦρι, νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ μὲ θυσιάσῃ μ' ὅλη μου τὴν οἰκογένεια. Μὰ ὁ Θεός, φαίνεται, δὲν τὸ ἐπίτρεψε.

Δὲ μποροῦσα νὰ τοῦ ἀπαντήσω μὲ τὸν τύπο, γιατὶ τοὺς τυποῦν τοὺς φοβέρισαν. Κατάφυγα στὴν Ἐξοχότητά του τὸ Δοῦκο Ἀρμοστή, στὴ Συνέλευση τῶν ἀντιπροσώπων μας, ποὺ συνεδρίαζε τότες στὴν Κέρκυρα, καὶ στὴν Ἀστυνομία τῆς Ζάκυθος.

Ἡ Ἐξοχότητά του ἔνιψε τὰ χέρια, λέγοντας πῶς δὲν ἦταν δουλειὰ δική του.

Στὴ Νομοθετικὴ Συνέλευση ἔστειλα δέκα ἀριθμοὺς τῆς κατηγορημένης ἀπὸ τὸ δημοκόπο ἐφημερίδας—ὅλα ὅσα εἶχα μέχρι τότες δημοσιεμένα—παρακαλῶντας τοὺς ἀντιπρόσωπούς μας νὰν τὰ ἐξετάσουν, νὰ διακηρύξουν ἂν εὕρισκαν κάτι τὶ ἐνάντιο στὴ θρησκεία τοῦ τόπου καὶ ἀκολούθως νὰ κάμουν γνωστό, ἂν ὑπῆρχε ἢ ὄχι συκοφαντία ἀπὸ μέρος τοῦ δημοκόπου.

Ἡ ἀναφορά μου διαβάσθηκε στὴ Συνέλευση ἐν ἀπουσίᾳ μου καὶ παρουσίᾳ τοῦ συκοφάντη μου,ποὺ ἦταν μέλος αὐτῆς τῆς Συνέλευσης. Ἕνας ἀπὸ τοὺς ὁμοιους του (2) ἐμίλησε μιὰν ὁλόκληρη ὥρα κατὰ τοῦ, χωρὶς κανεὶς νὰ σηκώσῃ φωνὴ γιὰ μέ. Ὁ δημοκόπος ὅμως, μὴν ἠμπορῶντας νὰ ὑποστηρίξῃ μπροστὰ στὴ Συνέλευση κάθε τί, ποὺ ἔκανε πιστευτὸ μὲ τὲς συκοφαντίες του στὸν ὄχλο τοῦ τόπου του, ἔβαλε τὸ ζήτημα μὲ τρόπο, ποὺ νὰ κερδίσῃ τὸν ψῆφο τῶν ὁμοιων του : ἔδειξε στὴ Συνέλευση πῶς ἐπρόκειτο νὰ στηρίξῃ τὴν τιμὴ ἑνὸς ἀπὸ τὰ μέλη της ! Ἔγινε λοιπὸν ψηφοφορία καὶ φυσικὰ ἡ Συνέλευση ἔσσσε τὴν τιμὴ τοῦ μέλους της ! μὲ 14 ψῆφους κατὰ 13.

Ἔστειλα τὴν ἀναφορά μου σεὶν Ἀστυνομία τῆς Ζάκυθος, μὲ ἑνοῦμα ἀναμμένο ἀπὸ τὲς διαβολικὲς συκοφαντίες τοῦ δημοκόπου καὶ μέσα σ' αὐτὴν βρέθηκε κάποια δίκαιη μὰ δυνατὴ λέξη.

Αὐτὴ ἡ αὐτὲς οἱ λέξεις (3) στάθηκαν ἕνα καλὸ στήριγμα γιὰ τὸ δημοκόπο, ποὺ ἔχανε ;ειὰ τὲς ἐλπίδες του νὰ μπορέσῃ νὰ μεγηθῇ μαζὶ μου στὸν τύπο καὶ κατάφυγε στὰ δικαστήρια.

Δέχθηκα μ' εὐχαρίστησ.ι νὰ συναντηθῶ ἐκεῖ μαζὶ του· ἂν ὅμως ἡ φύση εἶχε κάμει τὸ Λομπάρδο ἄτιμο, ἡ Τύχη τὸν εὐνοοῦσε.

Σ' αὐτὴ τὴν ἐποχή, ἀπὸ μιὰν ἀλλόκοτη ἀδυναμία τῶν φωνητικῶν μου ὀργάνων, δὲ μποροῦσα σχεδὸν νὰ προφέρω δυὸ λέξες στὴ σειρά. Μοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ ὑπερασπισθῶ μόνος μου. Ὑποχρεώθηκα νὰ γράψω στὴν Κεφαλονιὰ στὸ φίλο μου Δα Σπῦρο Συβίλλ, δικηγόρο, ὁ ὁποῖος μοῦ ἀπάντησε, πῶς γιὰ νὰ μὲ ὑπερασπίσῃ, θὰ πήγαινε στὴν ἄκρη τοῦ κόσμου ! Τὴν ὡρισμένη ὅμως ἡμέρα δὲν ἦταν στὴ Ζάκυθο. Ἀναγκάσθηκα λοιπὸν νὰ ζητήσω τὴν ἀναβολὴ τῆς δίκης· καὶ σ' αὐτὴ τὴν περίπτωση ὁ δημοκόπος μοῦ πρότεινε, μὲ τὴ μεσολάβηση τοῦ θείου μου Κιβετοῦ, πῶς δέχεται ν' ἀποσύρῃ τὴν κατηγορία του· δὲν τὸ παραδέχθηκα, γιατὶ κάτσαμε πῶς ἡ ἀπουσία τοῦ διγηγόρου μου δὲν ἦταν παρὰ τυχαία.

(Ἀκολουθεῖ)

Σημ. Μετ. 1) Συνοικίες στὴ Ζάκυθο, ὅπου κάθονται οἱ παλληκαράδες τοῦ τόπου. Οἱ κουτσοβάκηδες αὐτοὶ ἦταν πάντα φίλοι τοῦ Λομπάρδου, ἔτσιμοι στὴν πρώτη διαταγὴ νὰ κάμουν κάθε κακὸ στοὺς ἀντίπαλούς του.

2) Μίλησε τότε κατὰ τοῦ Λασκαράτου στὴ Βουλὴ ὁ βουλευτὴς Γ. Βεργωτός.

3) Τὴν ναφορὰ παρουσίασε στὴν Ἀστυνομία ὁ Λασκαράτος τὴ 18 Μαρτίου 1860. Ἔγραφε μέσα σ' ἄλλα καὶ τὰ ἑξῆς : «τὸν γνωστὸ λαοπλάνον· ἀσυνείδητον κερδοσκόπον· καταπατητὴν καὶ σφάχτην παντὸς ἱεροῦ καὶ τιμίου, τὸν ἐπιτεύξαντα μεγαλειτέρας δόξης καὶ μεγαλειτέρου πλούτου· ἀκατιώνα τῶν ἐγκλημάτων του· ποὺ τὰ προδίδει ὅλα, γῆ καὶ οὐρανό, γιὰ τὰ ἀλαζονικὰ καὶ ἀνόητα σχέδιά του· ἐπιβουν λάγρότην.» Γι' αὐτὰ τὸν κατάγγειλε ὁ Λομπάρδος.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΟ ΔΑΚΤΥΛΙΔΙ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

Τὸ πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι της μιὰ μέρα
Καὶ τῶβαλε στὸ κοιροδάχτυλό της·
— Γιὰ κύτταξε, μοῦ πάει, καλὴ μητέρα ;

Κ' ἐπάνω στὸ χιονάτο μάγουλό της
Ζωγράφισε τὰ κρύφια ὄνειρά της,
Ροδάτη ἡ παρθενιά, σὰν αἱμοστάτης.

— Μὴ βιάζεσαι, ψυχούλα μου, ἀπὸ τῶρα·
Καὶ οὐ θὰ τὸ φορέσῃς μιὰν ἡμέρα
Κ' εὐλογημένη ἂς εἶνε ἐκείνη ἡ ὥρα !

Ὅμως στὸ λέω μὲ πόνο, σὰ μητέρα,
Ὅσο λαμπρὸ σοῦ φαίνεται, δὲν εἶνε
Τὸ δακτυλίδι αὐτό, χουσέ μου κρῖνε.

Μ. Α. Μαλλάκάσης

ΥΜΝΟΣ

Ὦ Ἔρωτ' ἀνθηρότατε,
γλυκέ, καὶ ἱλαρότατε
τοῦ κόσμου κυβερνήτη,
ἐσέν' ὁ νοῦς, τὸ σῶμα μου,
τὸ στῆθος, καὶ τὸ στόμα μου,
λατρεύει, καὶ κηρύττει.

Ἐσὺ θεούς, αἰθέρια,
οὐράνια, κιδέρια
κρατεῖς, καὶ βασιλεύεις,
καὶ ἕως τὰ αἰώνια
τῆς γῆς μας καταχθόνια,
τὰ βέλη σου τοξεύεις.

Τὸ βλέμμα σου τὸ ἥμερον
ἀπὸ τὸν κόσμον σήμερον
στιγμὴν σχεδὸν ἂν λείψῃ,
ἡ φύση ὅλη ἀβύνεται,
καὶ κατάντῃ, καὶ γίνεται
κατήφεια, καὶ θλίψη.

Ἀμίμητα τὰ κάλλη σου·
ἡ δύναμη μεγάλη σου·
μεγάλη σου ἡ δόξα,
λατρεύω τὴν αἰώναν,
καὶ θαυμαστὴν σου πρόνοιαν,
καὶ τ' ἀφθαρτά σου τόξα.

[Λυρικά]

† Ἀθ. Χριστόπουλος

ΚΑΝΑΡΗΣ

Ὅλη ἡ βουλὴ τῶν προεστῶν στὸ μῶλο συναγμένη
εἶπε πὼς ἔξω στὴ σπεριὰ τοὺς Τούρκους θὰ προσμένῃ.
Τότε ἔβγαλε τὸ φέσι
καὶ τὰ μιλήσω θάρρεψα προβάλλοντας στὴ μέση
Ἤτοτα, ἀρχόντοι, δὲ φελᾶ, μονάχα τὸ καράβι·
Σὰ μ' ἄκουσε ἕνα ἀπ' τὰ τρανὰ καλπάκια μας, ἀνάβει
καὶ τὸ φαρμάκι χύνει.
«Ποιὸς εἶνε ἀστός, καὶ πῶς τὸν λέι, ποὺ συμβουλὲς μᾶς δίνει ;»
Νὰ τὰ Ψαρά πὼς γάθηκαν. Κι' ἐγὼ φωτιὰ στὸ χέρι
πῆρα, καὶ πῆρα τράβηξα κατὰ τῆς Χιὸς τὰ μέρη,
κι' εἶπα ἀπὸ κεῖ—δὲ βάσταξα—μὲ γέλια ἀκοφαμένα
«Νὰ ! πῶς μὲ λὲν ἐμένα !»

[Ταμπουρᾶς καὶ Κόπανος] Ἀλεξ. Πάλλης

ΧΑΡΙΣΜΑ ΣΑΣ

Μὲ εἶχαν προσκαλέσει σὲ χορό,
Τὸ περσινὸ δυπόμαι καυτάβλι,
Τὸ φράκο καὶ τὰ γάντια μου φορῶ
Καὶ πέρνω καὶ τὸ κλὰκ στὴν ἀμαυχάλη.

Μεσ' στὸ σαλόνι μπαίνω καὶ θωρῶ,
Τόσαις γυναῖκες μὲ περίσσια κάλλη.
Βλέπω καὶ σέ, ἐλπίδ μου τρυφερό.
Καὶ τὴν καρδιά μου ἔνιωσα νὰ πάλλῃ.

Τρέχω κοντὰ μὲ προθυμία τόση ;
—Κανένα βάλς,μιὰ πόλκα, μιὰ κανδρίλια;
— Ἀχ ! πῶς λυποῦμαι ὅλα τἄχω δώσει !
—Ἔ ! τότε δώσετέ μου τὴν καρδιά σας.
Ἐγέλασαν τὰ ρόδινά της χείλεια,
Καὶ μοῦπε:-Σᾶς τὴν δίνω, χαρισμὰ σας.

Αἴσωπος

Εἰς τὸ Γραφεῖον μας πωλοῦνται πρὸς δρ. 5 ἑκαστον ἀντίτυπα τοῦ 2ου φύλλου τοῦ «Μπουκέτου», τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐξαντληθεῖ.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΗΣ

(ΤΟΥ HENRY BORDEAUX)

Ὁ πατέρας μου εἶχε πεθάνει — θῦμα ἑνὸς δυστυχήματος. Εἶχα μείνει μόνος μὲ τὴ μητέρα μου καὶ τὴν ἀδελφή μου Ζοζέττα.

Στὸ χωριό μας ἦλθε κάποτε ἕνας Ἰταλὸς γιὰ νὰ διορθώσῃ τὸ κωδωνοστάσιο ὁ Μίλιο Μίσα. Εἴμεθα συνομίληκοι. Ἔπαιζε φυσαρμόνικα καὶ τραγουδούσαμε κ' οἱ δυό.

Κάθε Κυριακὴ ἐρχότανε στὸ σπίτι μας.

Σὲ λίγο ἡ ἐπισκέψεις του ἔγιναν καθημερινές.

Νόμιζα πὼς ἐρχότανε γιὰ τὴ μουσική, ἐνῶ αὐτὸς ἐρχότανε γιὰ τὴ Ζοζέττα.

Μιὰ μέρα μοῦ λέγει ἡ μητέρα μου.

— Ὁ Μίλιο ζητεῖ τὴν ἀδελφή σου. Πρέπει νὰ φροντίσουμε νὰ μάθουμε γιὰ τὴν οἰκογένειά του, ἀπὸ τὴν Ἰταλία.

Χωρὶς νὰ εἰδοποίησω τὸν Μίλιο πηγαίνω στὸ Σερεζὸλ τὴν πατρίδα του.

Ἤτανε φθινόπωρο. Ὅταν ἐπέστρεψα εἶπα τῆς μητέρας μου :

— Εἶνε μιὰ οἰκογένεια σὰν τὴ δική μας.

Ἔχει τὴ μητέρα του, μιὰ ἀδελφή, τὴ Μπιάνκα καὶ ἕνα μικρότερο ἀδελφὸ τὸν Ἐμμανουήλ, τὸν ὁποῖο δὲν εἶδα γιατὶ φύλαγε τὰ πρόβατα στὸ βουνό. Ὁ πατέρας τους πέθανε. Δὲν ἔχουν παρὰ μιὰ μικρὴ περιουσία.

— Ἡ περιουσία δὲν μ' ἐλκύει, εἶπε ἡ μητέρα μου, ἀλλ' ἐκεῖνο ποὺ μ' ἐνδιαφέρει εἶνε ἂν εἶνε ἄνθρωποι θρῆσκοι καὶ εὐσεβεῖς.

— Ἄ ! ὅσο γι' αὐτὸ νᾶσαι ἥσυχη. Αὐτὲς ἡ γυναῖκες ποὺ σοῦ λέγω κάνουν τὸ σταυρό τους πρὶν καὶ μετὰ τὸ φαΐ. Μόλις δοῦν κανένα σταυρὸ ἢ καμμιὰ ἐκκλησία ἀμέσως σταυροκοποῦνται.

Μιὰ Κυριακὴ λοιπὸν μετὰ τὴ σοῦπα ποὺ πήραμε μαζὶ στὸ σπίτι βγήκαμε μὲ τὸν Μίλιο στὴν ὁδὸ Μπονεβάλ. Εἶχε νυχτώσει.

Χωρὶς κανένα πρόλογο λέγω τοῦ Μίλιου ξερά: «Παντρέψου τὴν ἀδελφή μου.»

Αὐτὸς γέλασε καὶ μοῦπε ἐπίσης ξερά :

— Ἐξάπαντος, Μισέλ.

Ἔπρεπε νὰ ἀμφιβάλλω γιὰ τὸ γέλοιο του. Μερικὲς μέρες δὲν ἦλθε στὸ σπίτι. Τὸν περίμενα τὴν Πέμπτη, ὕστερα πάλι τὴν Κυριακή, μὰ ὁ Μίλιο δὲν φάνηκε καθόλου. Πῆγα νὰ τὸν ζητήσω στὸ Μπονεβὰλ γιατὶ λυπήθηκα τὴ Ζοζέττα ποὺ ἔκλαιγε. Μοῦπαν πὼς ἔφυγε τὴ Δευτέρα, γιὰ τὴν Ἰταλία. Θὰ ξαναπάγω λοιπόν. Δὲν μὲ φοβίζει τὸ χιόνι ποὺ πέφτει ἄφθονο. Ἡ γῆ ὅμως εἶναι κάτασπρη καὶ εἶναι ἀδύνατο νὰ περίσῃ κανεὶς τὸ βουνό. Ἡ συγκοινωνία ἐξακολουθεῖ μονάχα ἀπὸ τὸ σιδηροδρομικὸ δρόμο τῆς Μοντάν, μὰ ἀπ' ἐκεῖ στοιχίζει πολὺ καὶ χρειάζεται ἀκόμα καὶ διαβατήριο γιὰ τὴ Σερεζόλ.

Ὅλο τὸ χειμῶνα λοιπὸν δὲν μπόρεσα νὰ πάω. Ἀρχιζα νὰ ὑποψιάζουμαι κάτι. Ἡ μητέρα καὶ ἡ Ζοζέττα εἶχαν πάντα κόκκινα μάτια. Ὅταν ἔμειναν μόνες ἔκλαιγαν συχνὰ καὶ μιλοῦσαν μὲ σιγανὴ φωνή. Σὲ λίγο ἡ μητέρα μου ἔπεσε ἄρρωστη. Μιὰ μέρα παρήγγειλε νὰ πάω κοντά της.

—Ἂν πεθάνω φρόντισε γιὰ τὴ Ζοζέττα, μοῦπε.

— Μὰ φυσικά, θὰ φροντίσω.

— Ναί, ἀλλὰ νὰ μὴ τὴ μαλώσῃς. Δὲν ἔχει παρὰ ἐσένα, μονάχα ἐσένα στὸν κόσμο.

— Μὴν ἀνησυχεῖς, μαμά, τῆς εἶπα. Ἡσύχασε, πάντα θἆμαι καλὸς γι' αὐτή.

Καὶ ἡ δυστυχισμένη ἡσύχασε γιὰ πάντα. Ὕστερα κατάλαβα περὶ τίνος ἐπρόκειτο, μὰ δὲ μάλωσα τὴ Ζοζέττα γιατὶ τὸ εἶχα ὑποσχεθεῖ στὴ μητέρα.

Ἀποφάσισα πάλιν τὸ ταξεῖδι γιὰ τὴν Ἰταλία. Τὸ χιόνι δὲν εἶχε λυώσει ἀκόμη. Τρεῖς φορὲς ἀποφάσισα νὰ περάσω τὸ βουνό, τρεῖς φορὲς κινδύνευσα νὰ ταφῶ μέσ' στὸ χιόνι. Τὴν τετάρτη τὸ κατώρθωσα. Στὴ Σερεζὸλ βρῆκα τὶς δυὸ γυναῖκες.

— Ποῦ εἶνε ὁ Μίλιο, τὶς ρώτησα.

—Ἔφυγε νὰ κάνῃ τὴν θητεία του.

— Καὶ ὑπηρετεῖ μακρυὰ ἀπ' ἐδῶ ;

— Ναὶ πολὺ μακρυά. Στὴ Βερόνα.

— Πρέπει γὰ γρίσω, εἶπα μὲ θυμό.

— Θαρθῇ τὸν Σεπτέμβριο γιὰ νὰ παντρευθῇ.

— Γιὰ νὰ παντρευθῇ ; ρώτησα σαστισμένος.

— Ναὶ θὰ πάρῃ τὴν Καρλόττα Μόντι, ποὺ εἶνε καμαριέρα στὸ ξενοδοχεῖο Μπελλαγκράντα.

— Δὲ θὰ πάρῃ τὴν Καρλόττα Μόντι ! φώναξα μὲ θυμό.

Ἐξήγησα στὶς δυὸ γυναῖκες πὼς ἡ ἀδελφή μου Ζοζέττα δὲ θ' ἀρνοῦσε νὰ γίνῃ μητέρα καὶ ὅτι εἶνε ἀνάγκη νὰ τὴν πάρῃ ὁ Μίλιο.

Μητέρα καὶ κόρη ἀρχίσαν νὰ κλαῖνε νὰ φωνάζουν καὶ νὰ λέγουν :

— Καὶ ἡ Καρλόττα τὸ ἴδιο. Καὶ ὁ πατέρας της εἶνε θυμωμένος.

— Καλά,τοὺς εἶπα, θὰ ξανάλθω. Μὰ ὁ Μίλιο ποτὲ δὲν θὰ πάρῃ τὴν Καρλόττα. Πρέπει νὰ πάρῃ τὴν Ζοζέττα.

Συμφώνησαν μαζί μου γιατὶ φυσικὰ ἡ Καρλόττα, ὅπως μοῦπαν, δὲν ἦταν καλῆς διαγωγῆς. Μὰ ἔτρεμαν μπρὸς στὸν Μίλιο, καὶ αὐτὸς ἔτρεμε μπρὸς στὸν πατέρα τῆς Καρλόττας.

Ἐπὶ τέλους ἔμαθα τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου τοῦ Μίλιου μ' αὐτὴ τὴν Καρλόττα. Ξαναπέρασα στὴν Ἰταλία. Ὅταν ἡ δυὸ γυναῖκες εἶδαν τὴ σκιά μου μπρὸς στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τους κατὰ τὶς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα ἔτρεξαν μὲ τὰ χέρια σηκωμένα.

— Μή, γιὰ ὄνομα τοῦ θεοῦ, μὴ μπαίνεις μέσα, μὴν ἔρχεσαι. Εἶνε ὁ Μίλιο.

Μὰ ἐγὼ δὲν τὶς ἄκουσα καὶ μπῆκα. Ὁ Μίλιο ἦταν στὸ μεγάλο δωμάτιο. Ἔτρωγε ψωμὶ καὶ τυρὶ πίνοντας κρασί.

Ὅταν μ' εἶδε ἀντίκρυ του θέλησε νὰ γελάσῃ καὶ νὰ ἀστειευθῇ μαζί μου.

— Κάθησε ἐδῶ, μοῦπε γελῶντας, φάγε καὶ πιὲ σὰν στὸ σπίτι σου.

— Ναί,τοῦπα, σὺ ἔφαγες καὶ ἤπιες πολλὲς φορὲς στὸ σπίτι μου. Πλάγιασες μάλιστα.

Ἔλα ἄσε αὐτὰ καὶ σήκω τώρα νὰ πᾶμε.

— Γιὰ ποῦ ;

— Στὴ Σαβοΐα γιὰ νὰ παντρευθῇς τὴν Ζοζέττα καὶ νὰ γνωρίσῃς τὸ μικρό.

— Ἄ ! Ἔχει καὶ μικρό ; εἶπε ἀδιάφορα.

Καὶ τίνος εἶνε ;

— Πρόσεχε, Μίλιο, εἶπα μὲ θυμό, πρόσεχε. Δὲν θέλω οὔτε μιὰ λέξι περισσότερο γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Ἡ Ζοζέττα Καλὶς δὲν εἶνε Καρλόττα Μόντι.

Ἀπ' τὰ μάτια μου κατάλαβε πὼς δὲν μποροῦσε νὰ ἐπιμένῃ περισσότερο καὶ σκέφθηκε ἄλλο ἐμπόδιο καὶ μοῦ ἔδειξε τὴ στρατιωτική στολή του.

— Ἂν πάγω στὴ Σαβοΐα, εἶπε, θὰ λιποτακτήσω, θὰ μὲ πάσουν γιὰ λιποτάκτη.

— Ἂν δὲν ἔρθῃς σὺ ἐκεῖ, θἆρθῃ αὐτή, θὰ τὴ φέρω ἀπ' τὸ βουνό.

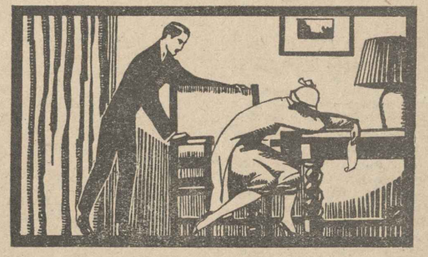

— Δὲν μπορῶ νἆχω δύο γυναῖκες, εἶπε μὲ τὴν ἴδια ἀδιαφορία.

— Δὲν θἆχῃς παρὰ μιά, Μίλιο, μιὰ καλὴ γυναικούλα.

Δύβριο ὅμως παντρεύομαι μὲ τὴν Καρλόττα.

— Δὲ θὰ τὴν πάρῃς, ἐπέμενα.

— Μὰ ἀφοῦ ἔχει δημοσιευθῇ ἡ ἀπόφασις τοῦ γάμου ;

— Ἡ ἀπόφασις δὲν εἶνε ἱεροτελεστία. Δὲ θὰ πᾷς αὔριο.

Δὲν μ' ἀπάντησε, παρὰ ἄρχισε νὰ μὲ κοροϊδεύῃ. Πῆρε τὴν φυσαρμόνικα γιὰ νὰ συνοδεύσῃ τὸ τραγούδι μου, ὅπως ἔκανε ἄλλοτε. Ἄρπαξα τὸ ὄργανο ἀπ' τὰ χέρια του καὶ τὸ πέταξα στὰ μοῦτρα του.

— Ἄκουσε, Μίλιο, τοῦπα, ἂν δὲν πάρῃς τὴ Ζοζέττα, θὰ λογαριαστῇς μαζί μου.

— Ποῦ ;

— Στὸ μονοπάτι τοῦ Κάρρο. Διάλεξα καλὸ μέρος. Κοντὰ στὴ Μαντέττα, εἶνε δύο βράχοι ποὺ ἀπέχουν πενῆντα μέτρα ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλο. Θὰ πάρῃς τὸ ὅπλο σου, ἔχω τὸ δικό μου, θὰ τραβήξωμε καὶ οἱ δύο καὶ ὁ θεὸς θὰ μᾶς κρίνῃ.

Ἔκαμε ἕνα μορφασμό. Δὲν κατάλαβα ἂν ὁ μορφασμὸς αὐτὸς ἔκρυβε φόβο ἢ γενναιότητα.

— Αὐτὸ εἶνε μιὰ ἰδέα, μιὰ σκέψι, μοῦπε. Καὶ γιὰ πότε αὐτὴ ἡ ἄσκησις ;

— Ἀπόψε. Μᾶς χρειάζεται μιὰ ὥρα γιὰ ν' ἀνεβοῦμε.

— Ἐ ! καλά, περίμενέ με στὸ μονοπάτι θἀρθῶ νὰ σὲ βρῶ. Καὶ ἔτσι θὰ τελειώσουν ὅλα.

Πῆγα στὸ μονοπάτι, τὸν περίμενα. Δὲν ἦλθε. Ἔπρεπε νὰ τὸ προβλέψω. Ξαναπῆγα στὸ σπίτι του, εἶχε νυχτώσει.

— Ποῦ εἶνε ὁ Μίλιο ;

— Ποῦ θέλεις νἆναι, Μισέλ. Πῆγε στῆς Καρλόττας, Μισέλ,καϋμένε Μισέλ. Ἄφησέ τον ἡ τύχο, θὰ μᾶς φέρῃ καὶ ἄλλη δυστυχία καὶ ντροπή.

Δὲν ἤξερα τί νὰ κάμω, νὰ τὶς ἀκούσω ἢ ὄχι. Μὰ δὲν ἐπρόκειτο μονάχα γιὰ τὸν ἄνδρα τῆς Ζοζέττας,ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸ παιδί τοῦ αἴσχους. Ζήτησα τὸ σπίτι τῆς Καρλόττας στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς Σερεζόλ. Ἦταν φωτισμένο ἀπ' τὸ παράθυρο διέκρινα τὸ ἐσωτερικό του.

Ἐπάνω στὸ τραπέζι μποτίλλιες μὲ κρασί, ποτήρια, μεζέδες καὶ γύρω στὸ τραπέζι μιὰ μεγάλη παρέα διασκέδαζε. Ὁ Μίλιο ἔπαιζε τὴ φυσαρμόνικά του καὶ ἡ Καρλότα χόρευε. Δὲν ἤξεραν φυσικὰ πὼς βρίσκομαι ἔξω καὶ τοὺς βλέπω καὶ δὲν προσπαθοῦσαν νὰ κρύψουν τίποτε. Δὲν ἤξεραν μάλιστα καὶ πὼς ὁ Μίλιο ἦταν καταδικασμένος.

Τὸ ὡρολόγι τοῦ χωριοῦ χτύπησε τὰ μεσάνυχτα. Τότε ὁ Μίλιο βγῆκε. Τὸν ἄρπαξα ἀπ' τὸ χέρι στὰ σκοτεινά.

Φοβήθηκε ἀπὸ μένα, μὰ περισσότερο φοβήθηκε ἀπ' τὸ σπίτι ποὺ ἔβγαινε.

— Σιωπή ! μοῦπε σιγά. Ὄχι θόρυβο καὶ φασαρία.

Δὲν ξέρω γιατὶ τὸν ἄκουσα καὶ συνέχισα σιγανί :

— Δὲν ἦλθες νὰ μὲ βρῇς στὸ μονοπάτι τοῦ Κάρρο.

— Ὄχι.

— Γιατί ;

— Νόμιζα πὼς ἀστειεύεσαι.

— Δὲν ἀστειεύονται μὲ τὰ ὅπλα, Μίλιο.

Ἂν αὔριο ξαναπάρῃς τὸν δρόμο ποὺ πηγαίνεις στῆς Καρλόττας, εἶσαι πεθαμένος, ξέρε το. Σὲ προειδοποιῶ.

Τί ἔγινε τὴν ἄλλη μέρα:

— Ἀπλούστατα. Πῆρα τὰ ὅπλα τοῦ πατέρα μου καὶ πῆγα στὸ δρόμο ποὺ πηγαίνει στὸ σπίτι τῆς Καρλόττας. Ὅταν εἶδα τὸν Μίλιο νὰ φαίνεται μὲ ἕνα φίλο του φώναξα «Ἀλτ !» Τὸν εἶχα προειδοποιήσει.

Ἤξερε περὶ τίνος ἐπρόκειτο. Ἀντὶ νὰ φύγῃ πρὸς τὰ πίσω, ἔτρεξε ἐμπρός.

Τὸν σημάδεψα στὸ κεφάλι. Τράβηξα. Τὸν χτύπησα ! Δὲν ξανακινήθηκε...

Μετάφρ. Ε. Μ.

ΑΡΧΑΙΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

ΑΣΤΕΙΑ ΙΕΡΟΚΛΕΟΥΣ

(Ὁ Ἱεροκλῆς, Πλατωνικὸς φιλόσοφος, ἔζησε στὴν Ἀλεξάνδρεια τὴν περίοδο τῆς καταπτώσεως).

Κάποιος σχολαστικὸς ἐκεῖ ποὺ κολυμποῦσε κινδύνευψε νὰ πνιγῇ. Κι' ὀρκίστηκε νὰ μὴ ξαναμπῇ στὸ νερό... ἂν δὲν μάθῃ πρῶτα κολύμπι !

* * *

Ἕνας σχολαστικὸς θέλοντας νὰ μάθῃ τὸ ἄλογό του νὰ τρώγῃ λίγο, ὅρισε νὰ τοῦ λιγοστεύῃ καθημερινῶς τὸ κριθάρι. Φυσικὰ τὸ ἄλογο ἐψόφησε. Καὶ ὁ σχολαστικὸς θρηνῶν ἔλεγε :

— Τί μεγάλη ζημία ποῦπαθα ! Τώρα ποῦμαθε να μὴ τρώῃ σχεδὸν καθόλου, τώρα ψόφησε !...

* * *

Κάποιος σχολαστικὸς ἀγόρασε σπίτι. Θέλοντας δὲ νὰ μάθῃ ἂν τοῦ ἄξιζει τέτοιο κτίριο, βγῆκε στὸ παράθυρο καὶ ρωτοῦσε ἂν τοῦ πηγαίνῃ !

* * *

Κάποιος σχολαστικὸς εἶδε στ' ὄνειρό του πὼς πάτησε ἕνα καρφὶ καὶ τὴν ἄλλη ἡμέρα βγῆκε στὸν δρόμο κουτσαίνοντας. Ἕνας ἄλλος σχολαστικὸς ποὺ τὸν συνήντησε κ' ἔμαθε τί τοῦ συνέβη τοῦ εἶπε :

— Μά, καϋμένε καὶ σύ, γιατὶ κοιμᾶσαι ξυπόλητος ;...

* * *

Ἕνας σχολαστικὸς εἶδε στὸ δρόμο τὸν γιατρό του καὶ κρύφτηκε πίσω ἀπὸ ἕνα τοῖχο. Κάποιος τὸν ρώτησε γιατὶ τὸ κάνει αὐτὸ κι' ὁ σχολαστικὸς ἀπάντησε :

—Ἔχω καιρὸ ν' ἀρρωστήσω καὶ ντρέπουμαι νὰ τὸν δῶ !...

* * *

Κάποιος σχολαστικὸς γέμισε τὸ πιθάρι του μὲ κρασὶ καὶ τὸ σφράγισε. Ὁ δοῦλος του ὅμως τὸ τρύτησεν ἀπὸ κάτω καὶ ἔπινε κάθε τόσο ὅταν διψοῦσε. Ὅταν ὁ σχολαστικὸς τὸ ξανάνοιξε καὶ εἶδε πὼς τὸ κρασὶ ἔλλειπε, δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ πὼς ἔγινε ἡ κλοπή. Κάποιος πούτυχεν ἐκεῖ τοῦ εἶπε τότε :

— Δὲν κυττᾶς μήπως σοῦ τ' ἄνοιξαν καὶ τὸ ἔπιναν ἀπὸ κάτω ;

Καὶ ὁ σχολαστικὸς ἀπάντησε :

—Ἀμαθέστατε, δὲν βλέπεις ὅτι δὲν λείπει ἀπὸ κάτω, ἀλλὰ ἀπὸ πάνω ;

* * *

Ἕνας σχολαστικὸς βλέποντας σ' ἕνα δένδρο πολλὰ σπουργίτια, ἔστρωσεν ἀπὸ κάτω ἕνα πανί κι' ἄρχισε νὰ κουνάῃ τὸν κορμὸ γιὰ νὰ πέσουν νὰ τὰ μαζέψῃ !...

* * *

Σχολαστικὸς σχολαστικὸν συναντήσας τοῦ εἶπε :

— Μωρέ, ἐγὼ ἔμαθα πὼς πέθανες ;

— Καὶ δὲν μὲ βλέπεις ζωντανόν ;

— Δὲν ἔχει κάμμιὰ σημασία αὐτό, ἀποκρίθηκεν ὁ σχολαστικός, γιατὶ ἐκεῖνος ποὺ μοῦ τὸ εἶπε εἶναι πειὸ ἀξιόπιστος ἀπὸ σένα !...

* * *

Σχολαστικὸς μαθὼν ὅτι ὁ κόρακας ζῇ ὑπὲρ τὰ διακόσια χρόνια, ἀγόρασε ἕνα κοράκι καὶ τὸ ἔτρεφε... γιὰ νὰ δῇ ἂν εἶνε ἀλήθεια !...

(Ἔκδοσις Λειψίας 1789)

ΑΠΟ ΤΑ ΣΠΑΝΙΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΠΕΡΙ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Ποιὸς δὲν γνωρίζει, ποιὸς δὲν θυμᾶται, τὸν Ἕλληνα ἰατρὸν τοῦ τρομεροῦ Ἀλῆ Πασσᾶ τὸν Ἰωαννίνων τὸν συμπαθῆ καὶ κλοκάγαθον Μάνδον Ἰωάννου ; Ὅπουα σχετικὴ ἱστορία νὰ διαβάσετε θὰ τὸν βρῆτε μέσα. Ὁ Μάνδος Ἰωάννου ὑπῆρξεν ἀπὸ τοὺς ὠφελήσαντας μεγάλως τοὺς συμπατριώτας του Ἕλληνας, πλησίον τοῦ θηρώδους Ἀλῆ παραμένων ὡς ἰατρὸς αὐτοῦ. Ἦτο ἐπιστήμων ἀλλὰ ἦτο καὶ λόγιος. Σὺν τοῖς ἄλλοις ἔχει συγγράψει εἰς στίχους καὶ τὴν «Συμφοράν καὶ αἰχμαλωσίαν Μωρέως — μὲ προσθήκη, καὶ ἄλλων ἀξιολόγων ὑποθέσεων». Ἀπὸ τὸ σπάνιο καὶ λησμονημένο αὐτὸ βιβλίο ἀντιγράφουμε τὸ κάτωθι ποίημα τοῦ Μάνδου Ἰωάννου, Περὶ Γυναικῶν. Εἶνε ἀφελέστατο, ἀπλοϊκό, ἀλλὰ γι' αὐτὸ καὶ χαριτωμένο.

Μὴ στὸν ἐχθρό σου ἀνταμοιβὴ θέλῃς νὰ ἐπι-
[στρέψῃς,
Μήτε ποτὲ τῆς Γυναικὸς τὰ λόγια νὰ πιστέ-
[ψῃς.
Τοῦ ἐχθροῦ σου μὴν ἐμπιστευθῇς τὰ λόγιαπου σοῦ λέγει.
Ἀλλὰ μήτε τῆς Γυναικός, ποὺ σοῦ μιλεῖ καὶ κλαίγει.
Εἰς σὲ γυναῖκες πονηραῖς πάντα τὰ δάκρυα τρέχουν,
Καὶ ὅσοι νὰ μὴν γελαστοῦν ἀπταύταις νὰ ἀπέχουν.
Μετὰ δακρύων φαίνεται τὸν ἄνδρα ν' ἀγαπάῃ,
Μὰ νὰ ἐδύνανταν σὰν τὴν ὁμὰ νὰ τὸν ἐφάῃ.
Πανταχοῦ τὰ σύγνεφα συνήθεια εἶνε νὰ βρέχουν,
Καὶ τῆς Γυναικὸς τὰ δάκρυα τόσον εὔκολα νὰ τρέχουν.
Τῆς Γυναικὸς τὰ δάκρυα τὴν φύκια παρομοιάζει,
Εἰρίσκει πνιμένον ἄνθρωπον στὴν ἄκρη τὸν εὐγάζει.
Τὸν βρίσκει εἰς τὴν θάλασσαν ἀπανωθιὰ καὶ πλέγει,
Καὶ τὸν εὐγάζει εἰς τὴν γῆν καὶ κάθεται καὶ κλαίγει.
Δὲν τὸν ἐκκλαίγει διὰ καλό, γιὰ νὰ τὸν ὠφελάῃ,
Μὰ κλαίγει καὶ ὀδύρεται πὼς δὲν μπορεῖ νὰ τὸν φάγῃ,
Καὶ ὅπου στάξει τὸ δάκρυ της ὅλο τὸ κορμὶ του λυώνει,
Καὶ ἀρχινάει καὶ τρώγει του ὅσο ποὺ τελειώνει.
Ἔτζ' εἶνε καὶ τῆς γυναικὸς τὰ δάκρυα δολωμένα.
Μὲ πονηρία δολερὴ πλανέβει τὸν καϋ' ἕνα.
Ἡ γυναῖκα τὴν ἀλεποῦ στὴν πονηριὰ ὁμοιάσει,
Μὲ πᾶσα λόγια πονηρὰ τὸν ἄνδρα νὰ γελάσῃ.
Ὡς τὸ ψάρι δὲν δύνεται στὴν γῆν νὰ περπατήσῃ,
Μήτε ἡ γυναῖκα ἡ κακὴ τὴν γνώμην της ν' ἀλλάσῃ.
Ὀχιὰ ἡ φαρμακερὴ τὸν ἄνθρωπον νὰ φάγῃ,
Μὰ ἀπὸ γυναῖκα πονηρὰ ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάγῃ.
Κάλλια νὰ ἐνεμπιστευθῇς τὰ πλέον κακὰ θηρία,
Παρὰ ποτὲ τῆς γυναικὸς τὴν καθαρὴ καρδία.
Θολὸ ποτάμι ἄπεχε, καὶ τὴν φωτιὰ ἀναμμένη,
Καὶ τὴν γυναῖκα τὴν κακὴ δν τάναι θυμωμένη.
Καὶ τὰ θεριὰ τ' ἀνήμερα ἀνθρωπος νὰ μισοῦσῃ,
Μὰ τὴν γυναῖκα τὴν κακὴ σὺ δὲς νὰ ἐπιτιμοῦσῃ.
Τὰ τρία παρομοιάζουνται ὅμοια στὴν κακία,
Μὰ περισσότερο τῆς γυναικὸς νὰ ἔμβῃ ἐξουσία.
Ὅτι μὲ τὸ πολὺ νεῦρο τὴν ἀλόγα τὴν ἐοβύνει,
Μὰ ἡ γυναῖκα ἡ κακὴ τὴν γνώμη δὲν ἀρνεῖ.
Ἂν ἐξουσία ἐλάμβανε τὸν ἄνδρα νὰ ὁρίσῃ,
Ἐπιβόλυτον τὸν ἔβανε παλιούσια ν' ἀλωνίσῃ.
Εἰς πᾶν τόπον τὸ λοιπὸν κάλλια κακὴ φωνάζει,
Παρὰ γυναῖκα πονηρὰ νὰ ἔμβῃ ἀφεντία.
Πᾶσα γυναῖκα φυσικὰ λαγ' ἐξουσία νὰ πάῃ,
Τὴν βλέπεις καὶ θωρεῖται σὰν τὸ κακὸ λιονάρι.
Μὰ ἡ νατούρα δὲν εἶνε κανεὶς νὰ τὴν κοβίτται,
Ὡς ἀνθρωπον ἐφαρμάτων τὴν νύκτα νὰ κοιμᾶται.
Τὸν Ἀδὰμ τὸν εἴδυαν λεοντάρι νὰ θωμάτσῃ,
Μὰ τὴν ὁμοιά του δὲν δύνεται κανεὶς νὰ τὴν φοβᾶται.
Γιὰ αὐτὸ ὁ Θεὸς δὲν ἔσπασε ἡ γυναῖκες νὰ ὁρίσουν,
Ὅτι ποτὲ ἀνθρώπου δὲν δύνονται νὰ κρατήσουν.
Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ κόκκινο νεῦρο νὰ κοπιάσῃ,
Μὰ γυναικὸς δὲν δύνεται συμβουλὴν νὰ ἀκούσῃ.
Τῶν γυναικῶν ἡ συμβουλὴ, καὶ ἡ ὁρισιὰ τοῦ Μαΐ,
Ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὴν ἀδὴ χάνεται καὶ πάει.
Ἡ γυναῖκα φυσικὰ ὁμοιάζει τὸ κανάρι,
Κοπιάζει τὰ ποδάρια του, καὶ τὸ κορμὶ τοῦ λυώνει.
Πᾶσα μία φαίνεται, ἄλλη δὲν τὴν ὁμοιάσῃ,
Μ' ὅπας ἰδῇ εὐμορφάτοσῃ, τότες ἀστειεύεσῃ.

*

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἡ γνώμη τοῦ Μάγερμπερ

Μία χορεύτρια, ὅταν ἔγινε τραγῳδὸς ἔπαψε μιὰ μέρα στὸν Μάγερμπερ νὰ ζητήσῃ τὴ γνώμη του.

Ἀφοῦ ἡ ἀθόρυβος χόρευσε καὶ τραγούδησε κατὰ προτροπὴν τοῦ Μάγερμπερ, ἐρώτησε:

Λοιπόν, ἀγαπητὲ διδάσκαλε, μπορῶ ν' ἀκούσω τὴν κρίσιν σας;

Ἐὰν τὸ διατάσσετε κύριε μου, ἐκφράσθητε. Ὡς τραγῳδὸς χορεύετε καλὰ καὶ ὡς χορεύτρια δὲν τραγουδᾶτε ἄσχημα.

Μετάφρ. Φάνης Μ. Πικκή

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΟΥΚΕΡ

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἔπρεπε νὰ φύγουμε πρὶν περάσῃ ἡ ὥρα. Ὑπῆρχεν ἐξ ἄλλου κίνδυνος νὰ μᾶς ἀντιληφθοῦν. Ὁ Βὰν Ἔλσιγγ ἐφρόντισε νὰ φέρῃ τὴν Μίναν στὰς αἰσθήσεις της. Ἡ ἄτυχὴς κυρία δὲν ἄργησε νὰ συνέλθῃ, ἀλλὰ ἦταν σὲ κακὴ κατάστασι. Ἔπρεπε νὰ τὴν πάρῃ κάποιος στὰ χέρια του καὶ ἀνέλαβεν ὁ Ἀρθοῦρος, τὸ δύσκολο αὐτὸ ἔργον.

Ἔμενεν ἀκόμη ὁ Κουΐνσυ Μόρρις. Ἦταν γιὰ καλὰ χτυπημένος καὶ δὲν θὰ μποροῦσε κι' αὐτὸς νὰ βαδίσῃ χωρὶς νὰ τὸν βοηθῇ κάποιος.

Ἀποφασίσαμε λοιπὸν νὰ ἀσχοληθῇ ὁ Ἀρθοῦρος μὲ τὴν μεταφορὰν τῆς κ. Μίνας καὶ ἐγὼ μὲ τὴν τοῦ Μόρρις. Ὁ καθηγητὴς θὰ μᾶς ἀκολουθοῦσε ἐπιβλέποντας συγχρόνως γιὰ νὰ μὴ γίνουμε ἀντιληπτοί.

Ἔτσι ἐξεκίνησεν ἡ θλιβερὰ συνοδεία μας.

Εὑρήκαμεν ὅμως ἀμέσως σὲ λίγο μιὰ δυσκολία. Πῶς θὰ ἀνέβαιναν καὶ πῶς θὰ πηδοῦσαν τὸν τοῖχο ἡ Μίνα καὶ ὁ Μόρρις ;

Ὁ Βὰν Ἔλσιγγ ἐσκέφθηκεν ὀλίγον καὶ εἶπε :

— Πρέπει νὰ φύγουμε ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ νεκροταφείου.

— Καὶ ὁ φύλαξ ; ρώτησα.

— Ἐλπίζω πὼς θὰ κοιμᾶται.

— Καὶ ἂν συμβαίνει τὸ ἀντίθετο ; Τότε, φίλε μου, ἡ θέσις μας θὰ εἶνε πολὺ δύσκολη.

— Θὰ ὁδηγηθοῦμε στὴν Ἀστυνομία !

— Καὶ δὲν πρέπει νὰ γίνῃ αὐτὸ κατ' οὐδένα λόγον.

— Θὰ μπορούσαμε ἴσως νὰ δωροδοκήσωμεν τὸν φύλακα, εἶπεν ὁ Μόρρις.

— Τὸ διάβημα εἶνε ἐπικίνδυνον, ἐξήγησεν ὁ καθηγητής, ἀλλ' ὁπωσδήποτε πρέπει νὰ βγοῦμε ἀπὸ δῶ μέσα.

— Ἡ νὰ περιμείνουμε ὡς τὸ πρωὶ ποὺ θ' ἀνοίξουν, ἐπρότεινα ἐγώ.

— Νὰ μείνουμε ὡς τὸ πρωὶ ἐδῶ πέρα ! ἐφώναξεν ὁ καθηγητής. Αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον. Πρέπει νὰ φύγουμε τὸ ταχύτερον. Ὁ Ἄρκερ εἶνε μόνος του, ἡ κ. Μίνα ὑποφέρει φρικτά, ὁ κ. Μόρρις ἔχει ἀνάγκην ἀμέσου ἰατρικῆς περιθάλψεως. Καὶ τὸ χειρότερο, ὁ κόμης εἶνε ἐλεύθερος καὶ ἐργάζεται ἐναντίον μας κάτω ἀπὸ τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας.

— Ἂς βγοῦμε, λοιπόν, πάσῃ θυσίᾳ ἀπὸ τὴν κυρία ἔξοδο, ἐφώναξα.

— Ἔμπρὸς καὶ ὁ Θεὸς νὰ μᾶς βοηθήσῃ, εἶπε καὶ ὁ καθηγητής. Προηγήθη μάλιστα ὁ ἴδιος προσεκτικὰ καὶ τὸν ἀκολουθούσαμεν βαδίζοντες ἀθορύβως.

Ἡ ἀτυχὴς κ. Μίνα παρακολουθοῦσε τὴν περιπέτειαν αὐτὴν μ' ἐνδιαφέρον, παρὰ τὸ σοβαρὸν τῆς καταστάσεώς της.

Ὁ Κουΐνσυ Μόρρις δὲν ἔβγαζε λέξι, ἂν καὶ πονοῦσε φρικτά, ὅπως ἐφαίνετο.

Ἐπὶ τέλους ἐφτάσαμε πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ νεκροταφείου, χωρὶς καμμίαν δυσάρεστον συνάντησιν.

Ὁ οἰκίσκος τοῦ φύλακος ἦτο κλειστὸς καὶ σκοτεινός. Ὁ καλὸς ἄνθρωπος ἐκοιμᾶτο, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα καὶ αὐτὸ μᾶς ἔδωσεν ἐλπίδας.

Ὁ Βὰν Ἔλσιγγ ἐπλησίασε στὴν πόρτα, τὴν ἐξέτασε καὶ ἐγύρισεν ἀμέσως κοντά μας.

— Εἶνε κλεισμένη μόνον μὲ τὸν σύρτην, μᾶς εἶπε.

Χωρὶς δὲ νὰ χάνῃ καιρό, πλησίασε πάλιν καὶ ἔσυρε ἀθόρυβα τὸν σύρτη.

Τὴν στιγμὴ ἀκριβῶς αὐτὴν ἡ νυχτερίδα ποὺ εἴχαμε ἰδεῖ προηγουμένως ξαναφάνηκε. Ἡ ἐμφάνισίς της μ' ἔκαμε νὰ ἀνατριχιάσω.

Τί θὰ συνέβαινε ;

Τὴν παρακολουθούσαμε νὰ στριφογυρίζῃ μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα ἐπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια μας. Ἐχαμήλωνε σιγὰ-σιγὰ καὶ τέλος ἐπλησίασε στὸν οἰκίσκο τοῦ φύλακος καὶ ρίχτηκε μὲ δύναμι σ' ἕνα ἀπὸ τὰ τζάμια του.

Τὸ τζάμι ἔσπασε μὲ θόρυβο, ταυτοχρόνως δὲ φωνὴ ἀνθρώπου ποὺ ξυπνᾶ ἀπὸ ὕπνο, ἀκούστηκε ἀπὸ μέσα.

Το ἀπαίσιο νυκτόβιο χάθηκε πίσω ἀπὸ τὰ κυπαρίσσια τοῦ νεκροταφείου.

— Ἂς μὴ χάνουμε οὔτε λεπτό, μᾶς ψιθύρισεν ὁ καθηγητής. Ἡ πόρτα εἶνε ἀνοιχτή, ἐτράβηξα τὸν σύρτη, ἐμπρὸς φεύγετε...

Προηγήθη ὁ Ἀρθοῦρος, μὲ τὴν Μίναν εἰς τὰς ἀγκάλας του, κατόπιν ἐγὼ ὑποβαστάζων τὸν Κουΐνσυ Μόρρις καὶ τελευταῖος μᾶς ἀκολούθησεν ὁ καθηγητής.

Ἐτρέξαμε καὶ ἐμπήκαμε σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς γύρω στενούς, σκοτεινοὺς δρομάκους. Ἐκεῖ εἴμεθα ἐν ἀσφαλείᾳ καὶ ἐσταθήκαμε.

— Σοῦαρδ, πρέπει νὰ τρέξῃς γι' ἀμάξι, μοῦ εἶπεν ὁ καθηγητής. Δικαιολογήσου ὅπως θέλεις. Πὲς πὼς εἴμαστε σὲ κάποια διασκέδαση, πὼς ὁ σύντροφός μας καὶ ἡ κυρία ἔπεσαν ἀπὸ τὴν σκάλα καὶ ἐχτύπησαν. Πὲς ὅτι θέλεις, ἀλλὰ τρέξε.

Εὐτυχῶς εὑρῆκα ἀμάξι πολὺ κοντὰ καὶ ὁ ἁμαξᾶς δὲν ἦταν πολὺ περίεργος. Ἐτοποθετήσαμε σ' αὐτὸ τὴν κ. Μίναν, ἡ ὁποία ζητοῦσε κλαίουσα πληροφορίας περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ συζύγου της, τὸν Κουΐνσυ Μόρρις καὶ ἡμεῖς ἀκολουθούσαμεν πεζοί.

Καθ' ὁδὸν ὁ καθηγητὴς ἀνέβηκε στὸ ἁμάξι καὶ συνέστησε στὴν κ. Ἄρκερ νὰ κρύψῃ ἀπὸ τὸν σύζυγο της τὴν νέαν της περιπέτειαν.

Ὅταν ἐφθάσαμε στὴν κλινικὴ ὅλα ἦσαν ἥσυχα. Ὁ Ἄρκερ ἐκοιμᾶτο ἀκόμη.

Ἡ κ. Μίνα ἐρρίχτηκε καὶ τὸν ἀγκάλιασε κλαίουσα :

— Κυρία, τῆς εἶπεν ὁ Βὰν Ἔλσιγγ, αἰσθάνομαι καὶ συμμερίζομαι τὴν λύπην σας. Ἐν τούτοις φροντίστε, σᾶς παρακαλῶ θερμῶς, νὰ εἶσθε ψύχραιμη ὅπως καὶ πρίν. Σᾶς τὸ ζητῶ αὐτὸ διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ συζύγου σας, διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ συζύγου σας καὶ ὅλων ἡμῶν.

Ἡ ἀτυχὴς κυρία ὑπεσχέθη νὰ δείξῃ θάρρος. Ἐκάθησε κατάκοπος καθὼς ἦταν σὲ μία πολτρόνα, ἔπιε ὀλίγο μπράντι καὶ ἐδέχθηκε νὰ διηγηθῇ τί τῆς συνέβη πρὶν μεταβῇ ν' ὀναπαυθῇ.

Διὰ τὸν Κουΐνσυ Μόρρις ἐφρόντισαν οἱ νοσοκόμοι. Τὸν ξαπλώσαμε σ' ἕνα κρεββάτι καὶ τὸν ἀφήσαμε ν' ἀναπαυθῇ. Εὐτυχῶς δὲν εἶχε πάθει τίποτε τὸ πολὺ σοβαρὸ καὶ σὲ λίγες ἡμέρες θὰ ἦταν πάλιν ὄρθιος...

— Ὅταν ὁ κόμης ἐτίναξε στὸν τοῖχο τὸν Ἰωνάθαν, ἄρχισε νὰ διηγεῖται ἡ κ. Μίνα, μ' ἄρπαξε καὶ ἐπήδησεν ἔξω μὲ ἐξαιρετικὴν εὐκολίαν σὰν νὰ ἤμουνα πούπουλο. Εἶχεν ἀντιληφθῆ, φαίνεται, πὼς δὲν εἶχε σκοτώσει τὸν σύζυγό μου, γιατὶ μοῦ εἶπε τριζοντας τὰ δόντια του :

— Τὸν ἐγλύτωσες κι' αὐτὴ τὴ φορά, ἀλλὰ δὲν θὰ χαρῇς καὶ πολὺ γι' αὐτό, μικρή μου, οὔτε σύ, οὔτε ἐκεῖνος. Θὰ τὸν νικῆσω μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια, γιατὶ αὐτὸς εἶνε ἡ αἰτία ποὺ ἐνοχλοῦμαι. Εἶνε ὁ πρῶτος ποὺ τολμᾶει νὰ τὰ βάζῃ μαζύ μου καὶ θὰ τὸ πληρώσῃ. Ὅσο γιὰ σένα ἔχω πάρει πειὰ τὴν ἀπόφασί μου. Θὰ πεθάνῃς κοντὰ στὴ φίλη σου, κοντὰ σ' ἐκείνη ποὺ τὴν ἔκαμα ὁμοίαν μου, ποὺ τὴν κανέστησα δούλην τοῦ σατανᾶ ! Θὰ χωρέσετε, ἐλπίζω, καὶ οἱ δύο στὸ ἴδιο φέρετρο. Ἐκεῖ μέσα θὰ χάσῃς σιγὰ-σιγὰ καὶ τὴν τελευταία σου πνοή... Θέλω νὰ δώσω στοὺς φίλους σου νὰ καταλάβουν πὼς ὅποιος τὰ βάζει μαζύ μου πεθαίνει... πεθαίνει ὅπως ἐγὼ θελήσω, σκληρά, βασανισμένα ! Μ' ἀκοῦς ;...

Ἡ πνοή του μ' ἔπνιγε, μοῦ ἔκαιγε τὸ πρόσωπο. Δὲν εἶχα πειὰ κομία ἐλπίδα σωτηρίας. Τὰ μάτια του μ' ἐκύτταζαν μὲ μοχθηρία κι' ἔλαμπαν σὰν ἀναμμένα κάρβουνα. Μὲ μετέφερεν ἀρχικῶς στὸ πλαγινὸ ἔρημο κτίριο καὶ μ' ἄρπαξε στὸ παρεκκλήσιο. Ἔτσι κατόρθωσα νὰ σᾶς ἀφήσω ἐκεῖ ἰχνη τῆς διαβάσεώς μου καὶ νὰ σᾶς γράψω πάνω στὴ σκόνη ποὺ ἐπρόκειτο νὰ μὲ μεταφέρῃ...

...Ἤξευρα, καλά, ὅτι στὸν τάφο τῆς Λουκίας κατόπιν τῶν μέτρων ποὺ εἴχατε λάβει δὲν θὰ μποροῦσε νὰ προσεγγίσῃ. Δὲν ἔλεγα ὅμως λέξι, ἐλπίζοντας, ὅτι ἔτσι θὰ ἔχανε καιρό...

...Σὲ λίγο γύρισε μ' ἐπῆρε πάλι καὶ μ' ὡδήγησε στὸ δρόμο ἀπ' τὴν μικρὴ πορτίτσα τοῦ κήπου.

Ἕνα ἁμάξι περίμενε ἐκεῖ, ἀλλ' αὐτὸς εἶχε λάβει τὰ μέτρα του.

— Πρόσεξε, μοῦ σφύριξε στ' αὐτί, μὴν βγάλῃς τσιμουδιά, γιατὶ εἶσαι χαμένη. Γνωρίζεις τὴν δύναμί μου καὶ τὰ μέσα ποὺ διαθέτω. Θὰ σὲ πνίξω ἀμέσως, ἂν φωνάξῃς καὶ θὰ κάμω τὸ κεφάλι τοῦ ἁμαξᾶ θρύψαλλα !...

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

"Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,,

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΡΥΣ

(Περίληψις προηγουμένων)

Ἕνας γάλλος εὐγενὴς φθάνει μετεμφιεσμένος μὲ τὸν ἀκόλουθό του Λαντοῦ στὸ πανδοχεῖο τοῦ Ἰσπανικοῦ χωριοῦ Ἀγγρέϊδα, ζητῶντας ν' ἀναπαύσῃ τὸν πύργο τοῦ Δὸν Διέγου, ἀνθρώπου τρομεροῦ καὶ μυστηριώδους. Στὸν πυργο αὐτὸν ἔχουν ἀπαγάγει κι' ἔχουν κλείσει τὴν πεντάμορφη σενιόριτα Δολόρα, τὴν ὁποίαν ὁ Γάλλος κόμης ἐγνώριζε καὶ ἀγάπησε τρελλὰ στὴ Μαδρίτη, ὑποσχεθεὶς σ' αὐτὴν προστασίαν κατὰ τῶν καταχθονίων σχεδίων τοῦ Δὸν Διέγου.

Μέσα στὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Τρουξίλλου, ἀνθρώπου ὑπούλου, κακούργου, ὁ κόμης διηγεῖται στὸν Λαντοῦ τὰ τῆς γνωριμίας του μὲ τὴν Δολόραν καὶ πὼς ὁ Δὸν Διέγος, ὅστις ἐπίσης ἐνδιαφέρετο γι' αὐτήν, ἔθεσε εἰς κίνησιν ὁλοκλήρου τοῦ ἀνθρωπίνας καὶ διαβολικὰς δυνάμεις γιὰ νὰ τὸν ἐξοντώσῃ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἀπλούστατα κατὰ τὴν ἀπουσίαν μας ὁ Πλούτων συνηθισμένος νὰ πέρνῃ ἀπὸ τὸν δίσκο ὅτι εὕρισκε, σηκώθηκε, ἐπῆρε τὸ παξιμάδι, τὸ μισόφαγε καὶ ἔχυσε τὸ κρασί. Αὐτό, φίλε μου, σᾶς ἔσωσε. Τὸ κρασί σας ἦταν δηλητηριασμένο. Ἀλλά, μὰ τὴν Παναγίαν τῆς Ἀτόχης, θὰ μάθω ποιός τὸ ἔκαμε αὐτὸ μέσα στὸ σπίτι μου...

Ἀμέσως ὁ δὸν Χριστὸφ ἐσήμανε καὶ παρουσιάστηκε ἔμπρός του ἕνας ὑπηρέτης :

— Μιλήστε τοῦ Θαδαίου νὰ ἔρθῃ ἐδῶ, τοῦ εἶπε.

Ὁ Θαδαῖος ἦτο ὁ ἐπιστάτης τοῦ δὸν Χριστόφ. Αὐτὸς μᾶς ἔφερε τὸ κρασί...

Ὁ ὑπηρέτης ἐπανῆλθε σὲ λίγο καὶ μᾶς εἶπε πὼς ὁ Θαδαῖος δὲν ἦτο πειὰ στὸ σπίτι. Εἶχε γίνει ἄφαντος. Κάποιος γείτων μάλιστα τὸν εἶχε ἀντιληφθῆ νὰ φεύγῃ πρὸ ὀλίγου καὶ νὰ χώνεται στὸ πλησίον δάσος.

— Καλά, εἶπεν ὁ δὸν Χριστὸφ στὸν ὑπηρέτη, πήγαινε...

Κατόπιν ἐστράφη σὲ μένα μὲ ὕφος σοβαρὸ καὶ μοῦ ἐψιθύρισε :

— Φίλε μου, κ. Κόμη, ὅλα αὐτὰ μαρτυροῦν πὼς θέλουν νὰ σὲ δολοφονήσουν. Γιὰ λίγες ὧρες σήμερα ἕνα μπαλκόνι κοηνιζεται ἔξαφνα ἐπάνω σου, δυὸ κακοῦργοι σὲ χυροβολοῦν καὶ τέλος γίνεται ἀπόπειρα νὰ σὲ δηλητηριάσουν μέσα στὸ σπίτι μου... Θὰ σᾶς ἀποδείξω τώρα ἀμέσως πὼς μόνον τὸ κρασὶ τὸ δικό σου περιεῖχε δηλητήριο.

Ταυτοχρόνως ὁ δὸν Χριστὸφ ἐσφύριξε μὲ μιὰ ἀσημένια σφυρίκτρα ποὺ ἔφερε στὴ ζώνη του καὶ ἕνας ὡραῖος, μεγαλόσωμος σκύλος, ὅμοιος μὲ τὸν Πλούτωνα, ὥρμησε στὴν αἴθουσα.

Ὁ δὸν Χριστὸφ ἐβούτηξε τότε ἕνα παξιμάδι στὸ δικό του κρασὶ καὶ τὸ ἔρριξε στὸν σκύλο, ὁ ὁποῖος τὸ ἔφαγεν ἀμέσως. Τοῦ ἔρριξε κατόπιν δεύτερο καὶ τρίτο, καὶ ὁ σκύλος τὰ ἔφαγε χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτε...

— Ἔχετε δίκιο, εἶπα τότε στὸν δὸν Χριστόφ, μόνον τὸ κρασὶ τὸ δικό μου ἦταν δηλητηριασμένο καὶ μὲ κεραυνοβόλο μάλισα δηλητήριο...

Κατόπιν ὅλων αὐτῶν ὁ δὸν Χριστὸφ μ' ἐπῆρε ἀπὸ τὸ χέρι, μὲ κατέβασε στὸν κῆπο, μ' ἔφερε στὸ πειὸ ἐρημικὸ μέρος καὶ ἄρχισε νὰ μοῦ μιλᾴ χαμηλοφώνως :

— Κόμη, φίλε μου, ἄκουσε μὲ προσοχὴ τὰ λόγια ποὺ θὰ σοῦ πῶ. Ὅλα αὐτὰ ποὺ σοῦ συνέβησαν σήμερον, ὁ θάνατος ποὺ σ' ἀπείλησε τρεῖς φορὲς κατὰ τρεῖς διαφόρους τρόπους δὲν εἶνε κάτι τυχαῖο. Ὅλα αὐτὰ μοῦ δείχνουν πὼς θέλουν νὰ σὲ σκοτώσουν, λυσσᾶνε γιὰ νὰ σὲ στείλουν στὸν ἄλλο κόσμο. Κόμη, πρέπει νὰ φύγῃς, νὰ μὴ μείνῃς οὔτε μιὰ ὥρα πειὰ στὴν Ἱσπανία. Φύγε ἀμέσως ἂν θέλῃς νὰ σωθῇς, γιατὶ ὅλα αὐτὰ ποὺ σοῦ συνέβησαν, ὁ διαβολικὸς τρόπος ποὺ ἐσχεδιάσθησαν καὶ ἐξετελέσθησαν, μοῦ δείχνουν καθαρὰ ποιός εἶνε ὁ ἐχθρός σου. Ἕνας μόνος ἄνθρωπος βρίσκεται στὴν Μαδρίτη ἱκανὸς νὰ ἐκδικηθῇ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἱκανὸς νὰ ξεδιψάσῃ μὲ αἷμα, ἱκανὸς νὰ καταφύγῃ στὰ πλέον σατανικὰ μέσα, ὁ Διέγος Διάζ !

— Δὸν Χριστόφ, εἶπα τότε, ἔχετε δίκηο. Ὑποπτεύομαι πὼς αὐτὸς εἶνε ὁ ἐχθρός μου.

— Λοιπόν ! φευγάτε γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ ! Μὴ μπῆτε πιὰ στὸ σπίτι σας, γιατὶ σᾶς ἐνεδρεύει ὁ θάνατος μέσα. Μεταμφιεσθῆτε μὲ τὰ ροῦχα ποὺ θὰ σᾶς φέρω καὶ φύγετε γρήγορα γιατὶ διαφορετιὰ θὰ γίνετε ἄφαντος χωρὶς ἡ οἰκογένειά σας, οὔτε οἱ φίλοι σας, οὔτε οἱ συμπατριῶται σας νὰ μπορέσουν νὰ βροῦν ποτὲ τὰ ἴχνη σας.

Εὐχαρίστησα τὸν Δὸν Χριστὸφ γιὰ τὶς φιλικές του συμβουλὲς καὶ μολονότι ὑποσχέθηκα νὰ φύγω γρήγορα ἀπὸ τὴν Ἱσπανία, τοῦ ὡμολόγησα ὅτι σπουδαῖα συμφέροντα μὲ ἀνάγκαζαν νὰ παραμείνω λίγες μέρες ἀκόμα στὴ Μαδρίτη.

— Πῶς λοιπόν, φώναξε ὁ Δὸν Χριστόφ, δὲν ξέρετε τ' εἶναι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ; Σᾶς εὔχομαι νὰ μὴ σᾶς ἀξιώσῃ ὁ Ὕψιστος νὰ τὸν μάθετε ἀργότερα μὲ ζημία σας.

Διέταξε νὰ ζεύξουν ἕν' ἄλογο κι' ἐπέμεινε νὰ μὲ ὁδηγήσῃ ὁ ἴδιος στὸ σπίτι μου. Ἡ ἐπιστροφή μας συνετελέσθη χωρὶς τίποτε τὸ ἀπρόοπτο καὶ ὁ εὐγενὴς Δὸν Χριστὸφ δὲ μ' ἄφησε παρὰ ὅταν ἐμπῆκα μέσα στὸ σπίτι μου. Φεύγοντας μοῦ εἶπε :

— Ὑγιαίνετε καὶ σκεφθῆτε αὐτὰ ποὺ σᾶς εἶπα. Φροντίσετε νὰ φύγετε αὔριον. Μὴν ἀναβάλετε τὴν ἀναχώρησίν σας. Καὶ σὲ ὁποιανδήποτε περίστασι μὲ χρειασθῆτε θυμηθῆτε ὅτι θὰ βρῆτε ἕν' ἄλογο στοὺς σταύλους μου, χρυσάφι μέσ' στὶς κάσσες μου, καὶ στὸ χέρι μου ἕνα ξίφος ποὺ θὰ μπορέσῃ νὰ σᾶς προστατεύσῃ ὡς τὰ σύνορα, ἐὰν παραστῇ ἀνάγκη.

Ἐνύχτωσε. Ἄλλαξα ροῦχα καὶ περίμενα τὴν ὥρα τῆς συναντήσεώς μου μὲ τὴ Στεφανίνη. Ἐπὶ τέλους ἐσήμανε ἕντεκα καὶ μισή. Βγῆκα ἀπὸ τὸ σπίτι μου. Βαθὺ σκοτάδι εἶταν ἁπλωμένο στὴν πόλι καὶ μολονότι μὲ τὰ βλέμματά μου ἐρευνοῦσα τὰ σκότη δὲ μπόρεσα νὰ διακρίνω τίποτε ὕποπτο ποῦ νὰ μ' ἀνησυχήσει. Ὅταν τὰ μεσάνυχτα, ἔφτασα στὸ ὡρισμένο μέρος, ἡ θαλαμηπόλος δὲν εἶχε φτάσει ἀκόμα. Τυλίχτηκα μέσα στὸ μανδύα μου καὶ περίμενα μιὰ ὁλόκληρη ὥρα, μιὰ μισὴ δυὸ ἴσως, ὅταν ἐπιτέλους μιὰ σκιὰ ἔστριψε ἀπὸ τὴ γωνία μιᾶς τριόδου καὶ ἦρθε κατ' εὐθεῖαν ἀπάνω μου μὲ μεγάλη ταχύτητα.

Μ' ἐδιώρθωσαν γιὰ καλά !...

Εἶταν ἡ Στεφανίνη !

Ἀλλὰ χωρὶς νὰ σταθῇ, χωρὶς νὰ μὲ κοιτάξῃ, χωρὶς νὰ μοῦ πῇ λέξι, ἔριξε ἕνα γράμμα μπροστά μου κ' ἔφυγε γρήγορα γρήγορα. Πῆρα ἀμέσως τὸ γράμμα κι' ἀπομακρύνθηκα, μὲ κακὰ προαισθήματα.

Ὄχι μακρὰ ἀπὸ τὸ σπίτι μου ἔκαιγε ἕνα καντῆλι ἀναμμένο μπρὸς σ' ἕνα ἅγαλμα τῆς Θεοτόκου. Στὸ ἀμυδρὸ λοιπὸν φῶς του, εἶχα τὴν πρόθεση νὰ διαβάσω τὸ γράμμα, ὅταν, ἔξαφνα, τέσσερες ἄνδρες—δὲν ξέρω ἀπὸποῦ διάβολο βγῆκαν!—μετὰ μακρυὰ σπαθιὰ στὰ χέρια τους ἐπετέθησαν ἐναντίον μου καί, πρὶν ἀκόμα προφτάσω νὰ τραβήξω τὸ σπαθί μου, μὲ διόρθωσαν στὴν κατάστασιν ποὺ μὲ εἴδες....

— Μὰ τὴν Παναγία ! γρύλλισε ὁ Λαντοῦ, ἂς εἶμουν ἐκεῖ καὶ βλέπαμε. Τὰ πράγματα θὰ ἐρχόντανε πολὺ διαφορετικά... Θεέ μου, ὅμως σὲ ποιὰ κατάσταση σᾶς βρῆκα, σᾶς πέρασα γιὰ πεθαμένον...

— Καὶ ἀπόδωσες τὴν ἐπίθεσι στὴν Ἀστυνομία.

— Διάβολε ! Μὰ τί ἤρθαμε νὰ κάνουμε ἐδῶ ! Συναμοσία... Κ' ἡ Κυβέρνησις συνηθίζει νὰ ξεμπερδεύει μ' αὐτὸν τὸν τρόπο τοὺς συνομότας.

— Ἡ πλάνη σου αὐτὴ εἶταν ὠφέλιμος γιὸ μένα γιατὶ θέλοντας ν' ἀνακαλύψῃς μιὰ γιὰ πάντα τοὺς ἐχθρούς μου μὲ μετέφερες κρυφὰ ἀπὸ ἀπομονωμένο ἐκεῖνο προάστειο ὅπου, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, ξανάζησα ἐνῷ ἐσὺ διέδιδες πὼς εἶχα πεθάνει. Πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι στὴν περίστασιν αὐτὴ ἐνέργησες μ' ἐξαιρετικὴ εὐχέρεια.

— Βέβαια, εἶπε ὁ Λαντοῦ, ὁ κόσμος σᾶς περνάει γιὰ πεθαμένο, ἀλλὰ δὲ φοβᾶσθε μήπως ὁδὸν Διάζ ἐξεμεταλλεύθη αὐτὴ τὴ φήμη γιὰ νὰ πείσῃ τὴν ὁδνα Δολόρα νὰ συγκατατεθῇ καὶ νὰ γείνῃ γυναῖκα του.

Ὁ κόμης ἐσκυθρώπασε. Εἶνε ἀλήθεια ὅτι αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις τὸν ἐβασάνιζε κι' αὐτόν.

— Μὰ τὸ Θεό, φώναξε, θὰ βεβαιωθῶ ἀμέσως γι' αὐτό.

Καὶ συγχρόνως ἐχτύπησε τὸ πιάτο του μὲ τὸ μαχαίρι. Ὁ Γομὲς ἤρθε μὲ τὰ ἐπιδόρπια.

— Φίλε μου, τοῦ εἶπε, πὲς τοῦ κυρίου Τρουξίλλου νὰ ἐδαρεστηθῇ νὰ ἔρθῃ ἐδῶ.

Ὁ μικρὸς ἔγινε ἀφαντος καὶ σὲ πέντε λεπτὰ παρουσιάστηκε ὁ κύριος του μὲ τὸ σκοῦφο του στὸ χέρι.

Τότε ὁ κόμης μὲ ἀφέλεια ἔβαλε τὴν λάμπα στὸ τραπέζι μὲ τρόπον ὥστε νὰ πέφτῃ ὅλο τὸ φῶς στὸ πρόσωπο τοῦ ξενοδόχου καὶ νὰ κρύβῃ τὸ δικό του.

— Μοῦ φαίνεται, ξενοδόχε μου, εἶπε, ὅτι στερηθήκατε τὸ δεῖπνο σας γιὰ νὰ μᾶς περιποιηθῆτε.

— Δὲν πειράζει, κύριε μου, ἄλλωστε δὲν τρώω καὶ πολύ.

— Θὰ πίνετε ὅμως ;

— Ὅσο μπορῶ λιγότερο.

— Ἐντούτοις ἐπειδὴ ἔχω ὄρεξη νὰ δοκιμάσω τὸ πιὸ ἐκλεκτό

κρασί σας δὲν πιστεύω νὰ μοῦ ἀποποιηθῆτε τὴν τιμὴ νὰ μὲ βοηθήσετε ν' ἀδειάσουμε δυὸ τρεῖς μποτίλλιες ἀπ' αὐτό.

Ὁ ξενοδόχος χαμογέλασε καὶ εἶπε :

— Ἡ ἐξοχότης σας μὲ τιμᾶ.

— Προπάντων δὲν ὑπάρχουν ἐξοχότητες μεταξύ μας, ἀπάντησε ὁ Κόμης, δὲν εἶμαι παρὰ ἕνας μέτριος χρυσοχόος, ἔμπορος ὅπως καὶ σεῖς. Σεῖς τρέφετε τοὺς ἀνθρώπους κ' ἐγὼ κατασκευάζω κοσμήματα γιὰ νὰ τοὺς στολίσω... Εἴμαστε λοιπὸν συνάδελφοι.

— Ἄ, κύριε, ἀπάντησε ὁ Τρουξίλλος, τι εὐτυχὴς ποὺ θὰ εἶσθε, ἀφοῦ εἰσαι τόσο εὔθυμος.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, ναί ! ἀπάντησε, μ' ἀρέσει νὰ γελῶ· καὶ σεῖς, ξενοδόχε μου ;

— Ἔτοι κ' ἔτσι !

— Τότε λοιπόν, ἐμπρὸς στὸ κρασί ! Τρέξε νὰ φέρῃς κρασί. Καὶ οἶνος εὐφραίνει καρδίαν ἀνθρώπου, καθὼς λέει κ' ἡ Γραφή.

Ὁ κάπηλος ἔβγῆκε κ' ἐτράβηξε γιὰ τὸ ὑπόγειο.

— Πῶς σοῦ φαίνεται αὐτὸ τὸ παλλικάρι ; ρώτησε ὁ κόμης τὸ Λαντρύ.

— Ὁ Τρουξίλλος ; Πολὺ δυνατός ! Τί μπράτσα, Θεέ μου, τὶ μπράτσα ! Μοῦ φαίνεται πὼς γεννήθηκε νὰ φέρῃ ὅπλα.

Ὁ κόμης χαμογέλασε :

— Κι' ἐγὼ πιστεύω πῶς ἔχει κλίση στὰ ὅπλα ;

— Καὶ πῶς αὐτό ;

— Σοῦ μιλοῦσα πρὸ λίγου περὶ τῶν τεσσάρων δολοφόνων ποὺ μοῦ ἐτετέθησαν στὴ Μαδρίτη.

— Μπά, τὸν διέκοψε ὁ Λαντρύ, μὴ τυχὸν κι' ὁ...

— Ναί, καλὰ τὸ κατάλαβες. Μαζὶ μ' αὐτούς, εἶταν κι' ὁ κὺρ Τρουξίλλος. Εἶνε φανερὸ λοιπὸν ὅτι ὁ πονηρὸς αὐτὸς εἶνε ὄργανο τοῦ Δὸν Διάζ κι' ὅτι ἐδῶ ποὺ εἴμαστε, βρισκόμαστε στὸ στόμα τοῦ λύκου.

Μόλις ἐπείσθη ὁ Λαντρὺ ὅτι κι' ὁ Τρουξίλλος εἶταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀποπειραθέντας νὰ δολοφονήσουν τὸν κύριό του, τράβηξε κ' ἔξερρέμασε τὸ σπαθί του ἀπ' τὸν τοῖχο.

— Λαντρύ ! ἐφώναξε ὁ κόμης γελῶντας, κάνε μου τὴ χάρη νὰ κάτσῃς στὴ θέσι σου.

— Τὸν συγχωρεῖτε λοιπόν ; ρώτησεν ὁ Λαντρὺ μὲ σφιγμένα τὰ δόντια.

— Ὄχι. Δὲν τὸν συγχωρῶ, δὲν τὸν συγχωρῶ καθόλου. Πρὸς τὸ παρὸν ὅμως σοῦ ἀπαγορεύω νὰ τὸν σκοτώσῃς.

— Ἂν δὲν τὸν σκοτώσω ἐγὼ τώρα θ' ἀναγκασθῆτε νὰ τὸν σκοτώσετε σεῖς μετὰ δέκα λεπτά.

— Γιατί ;

— Γιατὶ θὰ σᾶς ἀναγνωρίσῃ, ὅπως τὸν ἀναγνωρίσατε καὶ σεῖς.

— Θὰ μ' ἀναγνωρίσῃ ἔτσι μετεμφιεσμένον κι' ἀφοῦ ἔχει τὴν ἰδέα πὼς ἐπέθανα ; Δὲν τὸ πιστεύω. Ἐξ ἄλλου ὁ Τρουξίλλος μᾶς χρειάζεται ἐπὶ τοῦ παρόντος. Εἶνε ὁ μόνος ποὺ ξέρει ποῦ βρίσκεται ὁ πύργος τοῦ δὸν Διέγου Διάζ καὶ θὰ τοῦ πάρουμε λόγια.

— Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ μὴ μᾶς βγῇ σὲ κακὸ αὐτό...

— Μεῖνε ἥσυχος, δὲν εἴμαστε κοῦκλες ποὺ νὰ πάρῃ ὁ διάβολος ! Δυὸ σπαθιὰ σὰν τὰ δικά μας ἀξίζουν γιὰ ἑκατὸν δύο... Νάτος μάλιστα, ἔρχεται ὁ κὺρ Τρουξίλλος. Λοιπὸν τσιμουδιά !

Πραγματικὼς ὁ Τρουξίλλος μπῆκε στὸ δωμάτιο, ἔβαλε ταῖς μπουκάλες στὸ τραπέζι καὶ κάθησε.

Ὁ Λαντρὺ δὲν μπόρεσε νὰ μὴ τρίξῃ τὰ δόντια του βλέποντάς τον. Ὁ Τρουξίλλος τὸ ἀντελήφθη καὶ παραξενεύτηκε.

Ὁ κόμης ἔσπευτε νὰ τοῦ πῇ :

— Εἶνε ὁ ἐπιστάτης τοῦ μαγαζιοῦ μου. Μὴν τὸν βλέπεις ἔτσι ἄγριον. Εἶνε ἀγαθὸς σὰν πρόβατο.

— Ναί... ἴσως, εἶπεν ὁ Τρουξίλλος. Καμιὰ φορὰ ἡ φυσιογνωμία ἐξαπατᾶ. Συγχρόνως βαθὺς στεναγμὸς ξέφυγε ἀπὸ τὸ στῆθος του.

— Φαίνεσαι λυπημένος, φίλε μου, τοῦ εἶπεν ὁ κόμης.

— Εἶσθε νυμφευμένος κύριε ; ρώτησεν ὁ Τρουξίλλος ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως.

— Ἂν εἶμαι νυμφευμένος ; εἶπεν ὁ κόμης φυσκώνοντας, καὶ τὸ ρωτᾶς ; Στὴν ἔπαρχία μου ἄφησα ὅ,αν ἔφυγα γιὰ τὸ ταξεῖδι αὐτὸ μιὰ ὄμορφη γυναῖκα καὶ ὀχτὼ παιδιά ! Ἔπρεπε ὅμως νὰ ταξειδέψω. Ἡ δουλειές, βλέπεις, ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μιὰ ὑποχρέωσις, ἕνα καθῆκον. Ζητῶ νὰ βρῶ μιὰ βαφτιστική μου...

— Φλαμανδὴν ; ρώτησε ταραγμένος ὁ Τρουξίλλος.

— Φλαμανδὴν βέβαια. Μοῦ εἶπαν πὼς ἦταν θαλαμηπόλος σὲ κάποια ἀρχόντισσα στὴ Μαδρίτη. Ὅταν ὅμως πῆγα καὶ ἐκεῖ ζήτησα τὸ ἀρχοντικὸ ἦταν ἔρημο. Μ' ἐπληροφόρησαν μόνον πὼς βρίσκεται μὲ τὴν κυρία της σὲ κάποιον πύργο ἐδῶ στὴ δ' Ἀγγρέδα. Στάθηκα λοιπὸν περνῶντας ἀπὸ ἐδῶ μήπὼς τύχει καὶ τὴν βρῶ, γιατὶ πρέπει νὰ τὴν βρῶ.

— Συμβαίνει τίποτε τὸ ἔκτακτο ; ρώτησε ταραγμένος ὁ Τρουξίλλος.

— Ἔκτακτο, εἴπατε ; Καὶ μὲ τὸ πιραπάνω. Κάποιος ἀπὸ μητρὸς θεῖος της τῆς ἄφησε κληρονομιὰ μερικὰ σκοῦδα καὶ πρέπει νὰ τὰ τῆς τὰ δώσω.

Ἡ πληροφορία αὐτή, τὸ ῥέμμα αὐτὸ τοῦ κόμητος, ἔκαμε τὸν Τρουξίλλο νὰ γουρλώσῃ τὰ μάτια του ἀπὸ πλεονεξία.

— Λέτε ἀλήθεια ; ἐφώνσξε.

— Ἂν λέω ἀλήθεια ; Ἡ σακκοῦλα μὲ τὰ σκοῦδα βρίσκεται μέσα στὶς ἀποσκευές μου.

— Καὶ εἶνε Φλαμανδὴ ἡ ἀναδεξιμία σας !

— Φλαμανδὴ βέβαια.

— Ξανθή ;

— Σὰν τὸν ὥριμο σιτάχυ.

— Ἀνθηρά ;

— Σὰν τὸ τριαντάφυλλο.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΚΑΙ Τ' ΑΛΗΘΙΝΑ

— ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ ΗΣΑΝ ΣΟΦΩΤΕΡΟΙ ΜΑΣ —

Αἱ ἀνακαλύψεις των. Ἤξευρκν τὸ τηλεσκόπιο. Εἶχαν τὲν κερκυνὲ ὑπὸ τὰς διαταγάς των. Χρησιμοποιοῦσαν τὲν ἀτμό. Τὲ φυτικὲ ἀλάτι. Ὅπου τὲ μολύβι μεταβάλλεται σὲ χρυσάφι ! Τὲ μαργκριτάρι τῆς Κλεοπάτρας. Ἡ κόρη τοῦ Ψαμμιτίχου. Τὲ γυαλὶ ποὺ δὲν ἔσπαζε ποτέ . . .

Ἀπὸ ἕνα λίαν ἐνδιαφέρον σύγγραμμα, τὸ ὁποῖον ἐξεδόθη τελευταίως περὶ τῶν γνώσεων τῶν ἀρχαίων καὶ ἐν τῷ ὁποίῳ ὑποστηρίζεται ἀναντιρρήτως, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι ὑπῆρξαν πλέον ἡμῶν προοδευμένοι, ἀποσπῶμεν χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ «Μπουκέτου» τὰ κάτωθι :

Φαίνεται, λοιπόν, πρῶτα—πρῶτα, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι χρησιμοποιοῦσαν τηλεσκόπια. Ἕνα χειρόγραφο τοῦ XIII αἰῶνος, παισιῷ τὸν Πτολεμαῖον παρατηροῦντα τοὺς ἀστέρας διὰ σωλῆνος ἀποτελουμένου ἀπὸ διάφορα κομμάτια.

Ἐπίσης εἰς τὰ ἐρείπια τοῦ Ἡρακλείου εὑρῆκαν φακοὺς ἰσχυροτέρους τῶν σημερινῶν τῆς κοινῆς χρήσεως.

Ὁ Ἰάμβλιχος ἀναφέρει, ὅτι ὁ Πυθαγόρας εἶχεν εἴδει ἐργαλεῖα τόσο ἀποτελεσματικὰ γιὰ τὴν ἀκοήν, ὅσον ἦσαν καὶ αἱ «ὀπτικαὶ ὕαλοι» γιὰ τὴν ὅρασι.

Ὁ Ἀγαθίας μᾶς ἀποκαλύπτει ὅτι κατὰ τὸν 6ον αἰῶνα ὁ περίφημος ἀρχιτέκτων Ἀνθέλμιος ὁ Τραλλιανός, χρησιμοποιοῦσε τὸν ἀτμὸ ὡς κινητήριον δύναμιν, κατώρθωσε δὲ ἔτσι νὰ μετατοπίσῃ μιὰ ὁλόκληρη στέγη !

Νὰ ἀκόμη καὶ κάτι πειὸ παράδοξο :

Ὁ Ἀνθέλμιος κατόρθωνε νὰ ῥίχνῃ ἀστραπὰς καὶ κεραυνοὺς κατὰ τῆς οἰκίας τοῦ ἐχθροῦ του Ζήνωνος !

Ἐκτὸς ὅμως τοῦ Ἀνθελμίου καὶ οἱ Δωριεῖς ἱερεῖς, οἱ Ἰνδοί, οἱ Χαλδαῖοι καὶ οἱ Αἰγύπτιοι, ἤξεραν τὸν τρόπον νὰ ἑλκύουν νὰ δεσμεύουν ἀκόμη τὸν κεραυνό. Εἰς τὰ θυσιαστήριά των μάλιστα τὰ ζῶα ποὺ ἐθυσίαζαν τὰ ἔκαιγαν μὲ κεραυνοὺς τοὺς ὁποίους ἐπροκαλοῦσαν ἐκείνη τὴν στιγμή!...

Ὅταν ὁ Ἀλαρίχος ἐπολιόρκησε τὴν πόλιν Ναρνίαν οἱ Ἐτρουριοὶ ἱερεῖς ἐπροκάλεσαν ἐναντίον του πλῆθος κεραυνῶν καὶ τὸν ἀνάγκασαν νὰ φύγῃ κακὴν κακῶς !

Ὁ Καλλιγάλας ἀγόρασεν ἀπὸ ἕνα Χαλδαῖο μάγο τὸ μυστικὸ νὰ διευθύνῃ τοὺς κεραυνοὺς ὅπου αὐτὸς ἤθελε καὶ νὰ ἀντιτάσσῃ κατὰ τῶν φυσικῶν ἀστραπῶν καὶ βροντῶν τεχνητάς, ποὺ ἔκαμναν μάλιστα τὸν ἴδιο κρότο!...

Κατὰ τὸν Σουΐδαν καὶ τὰ Χρονικὰ τῆς Ἀλεξανδρείας, ὁ Ζωροάστρης κινδυνεύων νὰ αἰχμαλωτισθῇ ὑπὸ τοῦ Νίνου, ἀπετεφρώθη ἀπὸ κεραυνόν, τὸν ὁποῖον ἐπροκάλεσεν ὁ ἰδιος ἀπὸ τὰ σύνεφα παρουσία τῶν μαθητῶν του !

Προχωροῦμεν τώρα καὶ εἰς ἄλλας ἐφευρέσεις καὶ ἀνακαλύψεις :

Ὁ Βάρρων ἀναφέρει ὅτι οἱ κάτοικοι μερικῶν τόπων ἐλλείψει θαλασσίου ἢ ὀρυκτοῦ ἅλατος κατεσκεύαζαν ἅλατι ἀπὸ φυτά, τὰ ὁποῖα ἀπετέφρωναν.

Ὁ Κάϊος ἐξήγαγε χρυσὸν ἐκ τοῦ ἀρσενικοῦ!

Ἡ Κλεοπάτρα θέλουσα σ' ἕνα της γεῦμα νὰ ὑπερβῇ σὲ πολυτέλεια τὸν ἐραστήν της Ἀντώνιον, ἀνέλυσε καὶ ἔπιε, βοηθείᾳ τοῦ Λιοσκουρίδου, ἕνα μαργαριτάρι ἀξίας ἑνὸς ἑκατομμυρίου

Αὐτὸ ἀποδεικνύει ὅτι ὁ Διοσκουρίδης ἤξευρε τὴν χρῆσιν διαλυτικοῦ γλυκέος, τὸ ὁποῖον ἡμεῖς σήμερα ἀγνοοῦμεν.

Ὁ Ἐλβέτιος, ὁ Βὰν Χελμὼν καὶ ὁ ἐκ Πίσης Βεριγὰρ μετέβαλαν τὸν μόλυβδον καὶ τὸν ὑδράργυρον σὲ χρυσάφι!...

Ἐπίσης ἡ διατήρησις τῶν μουμιῶν ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων διὰ χημικῶν προπαρασκευῶν εἶχε φθάσει στὸν ὑπέρτατο βαθμό.

Ὅταν εὑρέθη ὁ νεκρὸς τῆς θυγατρὸς τοῦ Ψαμμιτίχου, ἐφαίνετο αὕτη νέα καὶ ὡραία, σὰν νὰ εἶχεν ἀποθάνει ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἐνῷ εἶχεν ἀπέλθει, ὡς γνωστόν, τοῦ κόσμου τούτου, πρὸ 400 ἐτῶν καὶ πλέον ! ! !

Ἐξ ἄλλου ὁ Αὐτοκράτωρ Ἀδριανὸς ἔστειλε εἰς ἕνα τῶν ὑπάτων τρία γυάλινα ποτήρια ποὺ εἶχαν τὴν ἰδιότητα νὰ πέρνουν διάφορα χρώματα, ἀναλόγως τοῦ μέρους ἀπ' τὸ ὁποῖο θὰ τὰ ἐκύτταζες !

Τέλος κατὰ τὸν Ἄραβα Ἴβν—Ἄβν—Ἀλχόκμ, οἱ Αἰγύπτιοι ἤξευραν νὰ φτιάνουν ἀγγεῖα ἀπὸ γυαλὶ τὰ ὁποῖα δὲν ἔσπαζαν ποτὲ καὶ ἦσαν γερὰ σὰν σιδερένια !...

Τέτοιο πρᾶγμα εἶνε, ὅπως ξέρετε, ἄγνωστο σήμερα...

Καὶ σταματᾶμε σήμερα ἐδῶ γιὰ νὰ συνεχίσουμε στὸ προσεχὲς μὲ νέας καταπληκτικὰς ἀποκαλύψεις καὶ ντοκουμέντα.

Ὁ Ἀρχαιολόγος

ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ—ΑΣΤΕΙΑ

Γιὰ νὰ ἐξκσφκλίσετε τὰ μκλλιά

Σ' ἕνα μεγάλο κουρεῖο τῆς Νέας Ὑόρκης ἕνας πελάτης φαλακρὸς ζητεῖ νὰ τοῦ δώσουν μιὰ σκευασία ποὺ νὰ μπορῇ νὰ κάμῃ νὰ ξαναβγοῦν τὰ μαλλιά του.

Ὁ διευθυντὴς τοῦ καταστήματος τοῦ προσφέρει ἕνα μπουκαλάκι ποὺ κοστίζει εἰκοσιπέντε δολλάρια.

— Ἄ, εἶνε πολὺ ἀκριβό, λέει ὁ πελάτης. Μοῦ ἐγγυᾶσθε τοὐλάχιστον γιὰ τὴν ἐπιτυχία του ;

Ὁ διευθυντὴς τοῦ κουρείου ποὺ εἶχε τὰ μαλλιὰ τοῦ Ἀβεσσαλώμ, τὰ δείχει στὸν πελάτη καὶ τοῦ λέει.

— Κυττάχτε τα. Τὰ ὀφείλω σ' αὐτὴν τὴ σκευασία.

Καὶ γιὰ νὰ κατανικήσῃ τοὺς διταγμοὺς τοῦ πελάτου του, προσθέτει.

— Ὁρίστε πὼς εἶμουν προτήτερα.

Καὶ μὲ μιὰ κίνησι ἐτράβηξε τὰ μαλλιὰ του καὶ τὸ κεφάλι του ἐφάνηκε γουλί. Φοροῦσε περρούκα.

* * *

Ἡ ὑπερηφάνεια τοῦ κουφοῦ

Δύο κύριοι τσακώνονται στὸ πεζοδρόμιο. Ὁ ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς φωνάζει στὸν ἄλλο.

— Εἶσθε ἕνα κτῆνος.

Καὶ ἀμέσως προσθέτει :

— Καὶ γιὰ νὰ μὴ σᾶς περάσῃ ἡ ἰδέα ὅτι μπορεῖτε νὰ μοῦ ἀντεπόδοσετε τὴ βρισιὰ σᾶς δηλόνω ὅτι εἶνε ἀνωφελὲς νὰ μοῦ ἀπαντήσετε. Εἶμαι κουφός.

* * *

Ἡ διαθήκη καὶ τὸ ἄλογο

Ὁ γνωστὸς γάλλος στρατηγὸς Μανζὲν εἶχεν ἕνα φίλο ποὺ ἄφησε μὲ τὴ διαθήκη του πενῆντα χιλιάδες φράγκα σ' ἕνα παλιό του σύντροφο ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι θὰ κρατοῦσε καὶ τὸ ἄλογό του καὶ θὰ τὸ ἐφύλασσε χωρὶς νὰ τὸ καβαλλικέψῃ ποτέ, οὔτε νὰ τὸ ζέψῃ ποτὲ σὲ δουλειά.

Ἀλλὰ ὁ κληρονόμος μερικὲς ἡμέρες ὕστερα ἐκαβαλλίκευε τὸ ἄλογο καὶ ἐπῆγε περίπατο στὸ δάσος. Ἐκεῖ τὸ ἄλογο ἀγρίεψε καὶ τὸν ἔρριψε χάμω καὶ τὸν ἔσπασε τὸ κρανίο. Ὁ ἄνθρωπος ἀπέθανε. Ὅταν ὁ Μανζὲν τὸ ἔμαθε, εἶπε :

— Διάβολε. Ἀσφαλῶς τὸ ἄλογο ἤξερε τὴ διαθήκη.

* * *

Ἡ ἀπολογία τῆς προδότισσας

Ἕνας νέος ἦταν ἐρωτευμένος μὲ μιὰ θεατρινοῦλα τρίτης τάξεως ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ γεμίζουν τὰ ντάνσιγκ μετὰ τὸ μεσονύκτιο, καὶ τόσο πολὺ στὰ σοβαρὰ εἶχε πάρει αὐτὸν τὸν ἔρωτα, ὥστε εἶχε σκοπὸ νὰ τὴν παντρευθῇ.

Ἀλλὰ ὁ καϋμένος ὁ νέος ἔπεσε ἄρρωστος γιὰ λίγον καιρὸ καὶ ἡ ἀσιστη δὲν ἄρησε τὴν εὐκαιρία νὰ τῆς φύγῃ. Τὸ ἔρριξε στὸ γλέντι μ' ἕναν ἀπὸ τοὺς συντρόφους τοῦ φίλου της. Ἐκεῖνος τὸ ἔμαθε μόλις ἔγινε καλὰ καὶ τῆς ἔκαμε σκηνή.

— Ἐπωφελήθης τῆς ἀρρώστειας μου γιὰ νὰ μὲ προδόσῃς. Καὶ πότε ; Ὅταν ἐγὼ ἐκινδύνευα νὰ πεθάνω.

— Ἀλλὰ ἡ μικρὴ Εὔα συγκινημένη καὶ μετανοημένη τοῦ ἀπήντησε.

— Αὐτὸ δὲν εἶνε ἀλήθεια. Τότε ποὺ ἔγινε αὐτὸ ἤσουν ἐκτὸς κινδύνου.

* * *

Λαμπροὶ σύζυγοι

Ὁ κύριος εὑρῆκε τὴ σούπα του πολὺ ἁλατισμένη καὶ ἐφουρκίσθηκε τόσο πολὺ ὥστε ἐπέταξε τὸ πιάτο μὲ τὴ σούπα ἀπὸ τὸ παράθυρο στὸν κῆπο.

Τότε ἡ κυρία ἐσήκωσε τὸ τραπεζομάντηλο μὲ ὅλα τὰ σερβίτσια, τὰ πιάτα, τὴς καράφες, τὰ ποτήρια κτλ. καὶ τὰ ἐτέταξε ἀπὸ τὸ ἴδιο παράθυρο.

— Τί ἔκαμες ἐκεῖ ; ἐφώναξε ὁ κύριος.

Καὶ ἡ κυρία τοῦ ἀπάντησε μὲ τὴ γλυκύτερη φωνή.

— Φίλε μου, ἐνόμιζα ὅτι ἤθελες νὰ γευματίσουμε στὸν κῆπο.

Ρινκολὸ

ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ, ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ ΚΑΙ ΑΓΓΕΛΙΟΔΟΤΑΣ

Πωλοῦνται βιβλία ἀγγελιῶν ἐκ 400 σελίδων ἀντὶ Δραχ. 225 εἰς τὸ Τυπογραφεῖον Στραγγάλου καὶ Γαλάνη, ὁδὸς Λέκκα 7.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

— ΠΕΡΙ ΜΑΚΡΟΒΙΟΤΗΤΟΣ —

Τὸ σφοδρότερο κρυολόγημα θεραπεύεται εὔκολα ἂν ὁ προσβληθεὶς ἐντὸς 24 ὡρῶν ἀπὸ αὐτοῦ μείνῃ θερμὸς στὸ κρεββάτι του καὶ φάγῃ ὀλίγον ἐπὶ μίαν ἢ δύο ἡμέρας.

* * *

Καλὸν πλύσιμον ὁλοκλήρου τοῦ σώματος διὰ σάπωνος καὶ θερμοῦ ὕδατος ἅπαξ τῆς ἑβδομάδος εἶνε ὅλον τὸ λούσιμον ὅπερ συνήθως ὁ ἀνθρώπινος ὀργανισμὸς ἀπαιτεῖ χάριν τῆς ὑγείας.

* * *

Ποτὲ μὴ κάθεστε μὲ τὰ νῶτα γυρισμένα πρὸς παράθυρον ἢ θύραν ἔστω καὶ κλειστὴν διότι καὶ ἐκ τῶν σχισμάδων εἰσερχόμενος πάντοτε ἀὴρ ἀρκεῖ γιὰ νὰ σᾶς κρυολογήσῃ.

* * *

Ὅταν ἐξέρχεσθε ἐκ τῆς οἰκίας σας ἐν καιρῷ χειμῶνος ἔχετε κλεισμένον τὸ στόμα καὶ περιπατεῖτε ταχέως ἐπί τινα λεπτά. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον δὲν θὰ αἰσθανθῆτε τὸ ρῖγος ὅπερ εἶνε πάντοτε ὁ πρόδρομος τῶν κρυολογημάτων.

* * *

Οἱ ἰσχνοὶ εἶνε μακροβιώτεροι τῶν εὐσάρκων.

* * *

Ὁ καπνὸς καὶ τὰ οἰνοπνεύματα ἐνεργοῦν ἐπὶ τοῦ ἐγκεφάλου καὶ τοῦ νευρικοῦ συστήματος καὶ ἡ συχνὴ αὐτῶν χρῆσις γεννᾶ τὴν τρομώδη μανίαν, τὴν ἀϋπνίαν, τὸν τρόμον τῶν χειρῶν, τοὺς νευρικοὺς πονοκεφάλους, ἰδίως δὲ τὴν ἀποπληξίαν. Αἰτία τούτων εἶνε τὸ ὅτι στέλνουν στὸν ἐγκέφαλον περισσότερο τοῦ δέοντος αἷμα καὶ μετὰ πολὺ μεγάλης ὁρμῆς, ἔτσι δὲ ἀναγκάζουν τὰς λεπτὰς καὶ εὐαισθήτους φλέβας νὰ φέρωσι μέγα βάρος. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἡ φλέβες ἐξασθενίζουν καὶ τὸ μεσαῖον ἐσωτερικὸν κάλυμμα αὐτῶν μεταβάλλεται εἰς λιπαρὰν οὐσίαν ὡς ἐκ τῆς αὐξήσεως τῆς ἐνεργείας εἰς ἣν ὑποβάλλονται καὶ τὴν ὑπερβολὴν τοῦ αἵματος ὅπερ ἀναγκάζονται νὰ φέρουν. Χάνουσιν ἔτσι τὴν ἐλαστικότητά των,καὶ ἐπὶ τέλους ἀφοῦ χάσουν καὶ τὴν ἀντοχὴν καὶ τὴν δύναμίν των κάμπτονται. Τοῦτο εἶνε ἡ ἀποπληξία. Γι' αὐτὸ δὲ ἀκριβῶς οἱ πλεῖστοι τῶν μεταχειριζομένων κατὰ κόρον οἰνοπνευματώδη ποτὰ πέφτουν νεκροὶ ἐκεῖ ποὺ περπατοῦν !...

* * *

Οἱ φτωχοὶ ἀποθνήσκουν ἕνεκα τῆς ἀμελείας,τῆς σπατάλης—μάλιστα τῆς σπατάλης—καὶ τῆς ἀπροβλεψίας των.

* * *

Ἂν δὲν δύνασαι νὰ λάβῃς μέγαν μισθὸν ἐργάζου ὀλίγον, ἔστω καὶ διὰ μόνην τὴν τροφήν σου. Εἶνε προτιμώτερον τοῦτο παρὰ νὰ μείνῃς ἄεργος καὶ νὰ ζῇς ἀπὸ τὸ ἔλεος καὶ τὰ κέρδη τῶν ἄλλων.

* * *

Πολλοὶ ἀσθενοῦν ἐξερχόμενοι εἰς τὸν ψυχρότερον ἀέρα, ὄχι γιατὶ ὁ ἀέρας αὐτὸς εἶνε καθ' ὑπερβολὴν νοσηρός, ἀλλὰ γιατὶ εἶνε ψυχρότερος τοῦ τῆς ἡμέρας καὶ οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἐκτίθενται σ' αὐτὸν δὲν ἐφρόντισαν νὰ φοροῦν θερμότερον φόρεμα καὶ ἀφοῦ εὑρίσκωνται συνεχῶς εἰς κίνησιν γιὰ νὰ κρατῶνται θερμοί.

* * *

Ὁ μαῦρος ὄρτος, ὁ κανονικὸς μαῦρος ὄρτος, δὲν πρέπει νὰ τρώγεται πολὺ συχνὰ ὑπὸ ὑγιῶν ἀνθρώπων, διότι εἶνε φάρμακον ὠφελιμώτατον εἰς πολλὰς περιστάσεις, ὅταν δὲν τὸν ἔχῃ συνειθίσει ὁ ὀργανισμός.

* * *

Ἡ ξυνάδες τοῦ στομαχιοῦ προερχόνται ἢ ἐκ πολυφαγίας ἢ ἐκ τῆς χρήσεως δυσπέπτου τροφῆς. Πρὸς θεραπείαν αὐτῶν ἀρχίσατε νὰ τρώγητε ὀλιγώτερον καθ' ἑκάστην μέχρις ὅτου καταπαύσουν.

Ἂν ἀντιθέτως μεταχειρισθῆτε καὶ φάρμακα ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀκολουθεῖτε νὰ ἐπιβαρύνετε ἀφ' ἑτέρου τὸν στόμαχόν σας νὰ εἶσθε βέβαιοι ὅτι θὰ πάθετε δυσπεψίαν ἴσως δὲ καὶ καμμιὰ νόσον ἀκόμη σοβαρώτερη.

Ὁ Γιατρός σας

*

ΚΑΤΙ

Κάτι μοῦ ἔχει πάρει
Τοῦ Πελάου τὸ γέρι
Κάτι μοῦ ἔχει πάρει
Πιὸ ὄμορφο ἀπὸ ἄστρα
Λόγια ἐγώ ! στὰ ξένα.

Κάτι μοῦ ἔχει φύγει
Μὲ τὸ καραβάκι
Κάτι μοῦ ἔχει φύγει
Πιὸ γλυκὸ ἀπὸ μέλι
Στὰ πλοῖα τὰ ξένα.

Κάτι μοῦ ἔχει πιάσει
Σὰν ἀστροφεγγιὰ
Πιὸ λευκὸ ἀπὸ μέλι
Μάθοι, ὅπου ἐκεῖ

Κάτι μοῦ ἔχει πάρει
Τοῦ Πελάου τὸ ἀγέρι.
Ἀχ, ἂς μοῦ τὸ φέρει !

Γιάννης Περγιαλίτης

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΙΗΤΩΝ

Η ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΟΥ ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

Πῶς πρωτογνωρίστηκαν στὴ Σαβοΐα.—Ἡ μελαγχολία τοῦ Λαμαρτίνου.—Οἱ γάμοι τους.—Σύζυγος θεία, ἰδανική, ὀνειρώδης —Εὐτυχία, χαρές, δέξες, ὄνειρα.—Θάνατοι, δυστυχήματα, θλίψεις, φτώχειες. —Τὸ γῆρας τῶν δύο συζύγων.—Ὁ θάνατός της.

Μιὰ ἡμέρα ὁ Βεραντζέρος εἶχε ἐπισκεφθεῖ τὸν Σατωμπριὰν καὶ τὸν ἄκουσε γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ λέῃ :

— Πέρασα τὴ ζωή μου γεμάτη ἀνία !

— Εἶνε ἐπειδὴ ἀγαπήσατε τόσο λίγο τοὺς ἄλλους, ἀπήντησε ὁ Βεραντζέρος.

— Ἄχ ! αὐτὸ εἶνε πολὺ ἀληθινό, πρόσθεσε μὲ πίκρα ἡ Κα Σατωμπριάν.

— Αὐτὴ τὴ λέξη ποτὲ ἡ κ. Λσμαρτίνου δὲν θὰ τὴν ἔλεγε. Ἀγάπησε, ἀλλὰ καὶ ἀγαπήθηκε.

Οἱ ἀρραβῶνες τοῦ Ἀλφόνσου Λαμαρτίνου καὶ τῆς Μαρίας Ἄνναις Μπίρς ἂν καὶ ἔτε.ἐσθησαν μὲ τὴν πλέον ἀστικὴ ἁπλότητα ἐν τούτοις ἦσαν γεμάτοι ποίησι. Ὁ ποιητὴς τὴν εἶχε συναντήσει γιὰ πρώτη φορὰ σ' ἕνα ἐρημικὸ περίπατο στὴ Σαβοΐα τὸ 1819.

Ὁ Λαμαρτίνος ἦταν τότε 28 χρόνων καὶ εἶχε ἤδη ὑποφέρει πολλά. Γύρευε τὴ μοναξιὰ καὶ γεμάτος ἀπὸ μελαγχολία, μὲ τὴν καρδιὰ ραϊσμένη ἐτριγυρνοῦσε τὶς ὄχθες τῆς ἰδίας λίμνης ποὺ λίγο καιρὸ πρωτίτερα περιπατοῦσε μὲ τὴν πολυαγαπημένην του Ἐλβίρα. (1) Γύρευε τὴν παρηγοριὰ στὴν ἀγκαλιὰ τῆς ἴδιας ἐκείνης φύσεως ποὺ εἶχε λικνίσει τὴν πεθαμμένη του ἀγάπη. Τὴν ἴδια ἐποχὴ ἡ Μαρία Ἄννα Μπίρς ταξείδευε. Ὁ πατέρας της εἶχε πεθάνει. Ἦταν ἀγγλὶς καὶ ὅπως ὅλες ἡ Ἀγγλέζες τρελλαινότανε γιὰ ταξείδια. Εἶταν μοναχοκόρη καὶ εἶχε πάει στὴ Σαβοΐα μὲ τὴ μητέρα της νὰ ἐπισκευθῇ τὴν ἱστορικὴν ἐκείνην γωνία της, τὸ Σαμπερύ, ὅπου ὁ Ζὰν-Ζὰκ Ρουσσὼ ἔζησε μαζεύοντας ἀγριοτριαντάφυλλα στὰ μονοπάτια.

Ἕνας φίλος τοῦ Λαμαρτίνου ὁ μαρκήσιος ντὲ Λαπιὲρ ἐσύστησε τὸ ποιητὴ στὴν κ-α Μπίρς. Ἡ νέα κόρη ἀγαποῦσε πολὺ τὴν ποίησι καὶ τοὺς ποιητάς. Τὰ βράδυα λοιπὸν κάτω ἀπὸ τὴ λάμπα ὁ Λαμαρτίνος διάβαζε στίχους, κομμάτια ἀπὸ τὶς Meditations, ἀκόμη ἀνέκδοτες, τὰ ὁποῖα ἡ Δις Μπίρς ἀντέγραφε γρήγορα γρήγορα στὸ ἅλμπουμ της. Ἦταν μία κόρη πολὺ καθὼς πρέπει καὶ διαβασμένη· εἴξερε ἐκτὸς ἀπὸ τ' ἀγγλικά, γαλλικὰ κι' Ἰταλικά, εἶταν καλλιτέχνις, ζωγράφος, μουσικὸς καὶ πολὺ ἐπιτηδεία στὴ γλυπτική.

Σήμερα ἀκόμη σώζεται στὴ ἐκκλησία τοῦ ἁγίου Γερμανοῦ τοῦ Ὠξερουὰ ἕνα μαρμάρινο ἁγιασματάρι καμωμένο ἀπὸ ἐκείνη. Εἶχε ζωγραφίσει ἐπάνω σὲ πορσελάνη ἐπεισόδια ἀπὸ τὴ Γκρατσιέλλα, τὰ δύο παιδιά της, τὸ Λαμαρτίνο ἐπάνω σὲ ἄλογο στὶς πολιτικές του δόξες. Εἶταν ἠθικωτάτη καὶ ἐξαιρετικὰ χαριτωμένη. Εἶχε πρόσωπο ὠοειδές, στεφανωμένο μὲ καστανὰ μαλλιά, μία μύτη μακρυὰ καὶ λεπτή, ἕνα λαμπὸ γτελιάτο, ἦταν ψηλόλιγνη μὲ βαθὺ τὸ βλέμμα.

«Χωρὶς νὰ εἶνε καλλονή—γράφει γι' αὐτὴ ἡ μητέρα τοῦ Λαμαρτίνου, ἡ μέλλουσα πεθερά της—χωρὶς νὰ εἶνε μία καλλονή, χάρισμα συχνὰ μάλλον ἐπικίνδυνο παρὰ χρήσιμο, εἶνε χαριεστάτη, ἔχει ἕνα θαυμάσιο σῶμα, ὡραία μαλλιά, μεγάλη ἀνάπτυξι, πολλὰ ταλέντα, κι' ἕνα ἀνώτερο πνεῦμα.»

Ὁ Λαμαρτίνος ἠγαιμε στὴ νέα κόρη σκεπτικὸς κι' αἰσθηματίας μαζύ, μὲ τὴν νεότητά του, μὲ τὸ κλασικό του προφίλ, μὲ τὰ ξανθὰ του μαλλιά, τὶς περασμένες του πίκρες καὶ τὴ φήμη του ποὺ ἄρχιζε νὰ γεννιέται.

Δὲν ἤθελε καὶ πολὺ γιὰ νὰ τὸν ἐρωτευθῇ ἡ νεαρὰ Μίς. Ἡ μητέρα τοῦ Λαμαρτίνου εἶχε πληροφορηθεῖ γιὰ τὶς συναστροφὲς τοῦ γιοῦ της καὶ ἦταν εὐτυχισμένη ποὺ τὸν ἔβλεπε λιγότερο μελαγχολικό, ἀλλὰ ἕνα πρᾶγμα ποὺ τὴν ἀνησυχοῦσε, καθὼς γράφει στὸ ἡμερολόγιό της, εἶνε πὼς ἡ κόρη ἦταν προτεστάντις. Ἡ κυρία Μπίρς ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος δὲν ἔβλεπε καθόλου μὲ καλὸ μάτι τὴν ἀγάπη ποὺ γεννιότανε στὴν ἀρχὴ λεπτὴ καὶ δειλὴ ἀλλὰ ποὺ κάθε μέρα γινότανε πιὸ βαθειὰ μεταξὺ τῶν δύο νέων, γι' αὐτὸ ἔκανε τ' ἀδύνατα δυνατὰ νὰ μὴν ἀφήνῃ μόνους τοὺς δύο ἐρωτευμένους.

Ἀλλὰ ἡ μητέρες ὅσο καὶ νὰ φροντίζουν γιὰ προφυλάξεις οἱ ἐρωτευμένοι ἔρρουν πάντοτε νὰ τὶς κοροϊδεύουν. Ὑπῆρχε στὴν Μαρκησία Λαπιὲρ ποὺ φιλοξενοῦσε τὴν Ἀγγλίδα μὲ τὴν κόρη της, ἕνας καλὸς γεροντάκος εὐσεβὴς καὶ θλιμμένος ποὺ περνοῦσε τὶς ἡμέρες του μαζεύοντας βότανα καὶ κάνοντας συλλογὴ ἀπὸ πεταλοῦδες. Εἶχε κ' ἕνα ἄλλο πάθος, ἔπαιζε μὲ μανία φλάουτο. Μὲ τὴ λεπτή

Ἡ κυρία Λαμαρτίνου

του ψυχὴ εἶχε μαντεύσει τὴν ἀγάπη τοῦ ποιητοῦ γιὰ τὴν νεαρὰ Μίς κι' αὐτὸ ἔκανε τὰ γεράματά του νὰ μειδιοῦν. Συμφώνησαν λοιπὸν κ' οἱ τρεῖς ἀναμεταξύ τους καὶ κάθε φορὰ ποῦ ἡ αὐστηρὰ νηθισμένο τραγουδάκι στὸ φλάουτο γιὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Λαμαρτίνο γιὰ τὴν ἀπουσία τῆς «γάτας» ὁ ὁποῖος ἔτρεχε ἀμέσως κοντὰ στὴ Μαρία-Ἄννα ! Μ' ὅλα ταῦτα ἡ κυρία Μπίρς δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ γιὰ γάμο καὶ ἀπομάκρυνε γι' αὐτὸ τὴν κόρη της.

«Ὅλα τελείωσαν, γράφει στὸ ἡμερολόγιο της ἡ κυρία Λαμαρτίνου, ὁ Ἀλφόνσος ἐπέστρεψε — δηλαδὴ στὸ Μιγὺ τὸν οἰκογενειακὸ σπίτι τους — ἡ μητέρα τῆς ψεραᾶς Ἐγγλέζας τὴν πῆγε στὸ Τουρῖνον γιὰ νὰ τὴν ἀπομακρύνῃ ἀπ' ἐκεῖνον ποὺ φαίνεται πὼς ἀγαπᾶ. Μ' ὅλα ταῦτα τὰ δύο παιδιὰ ἀλληλογραφοῦν ποὺ καὶ πού. Εἶμαι πολὺ λυπημένη.»

Ἕνας χρόνος πέρασε. Ἕνα βιβλίο ἐκδίδεται ποὺ ἀναστατώνει τὸν κόσμο· εἶνε ἡ Meditatiots καὶ κάνει τὴν κυρία Μπίρς ν' ἀποφασίσῃ ! Τὸ βιβλίο εἶχε μιὰ τερασστία κ' ἐνθουσιώδη ἐπιτυχία.

Ὁ γέρο Ταλλεὺράνδος διαβάζοντας τὶς Meditatious ἔκλαψε. Ἔγραψε κάπου :

— Πέρασα μιὰ ὁλόκληρη νύχτα διαβάζοντας. Ἡ ἀθπνία μου εἶνε μιὰ κριτική. Δὲν εἶμαι προφήτης — ἀλλὰ ὑπάρχει ἐδῶ μέσα ἕνας ἄνθρωπος.

Ὁ βασιλεὺς ὁ ἴδιος εἶνε συγκινημένος καὶ ὀνομάζει τὸ Λαμαρτίνο τρίτο γραμματέα στὴν πρεσβεία τῆς Νεαπόλεως. Ὁ Λαμαρτίνος εἶνε εὐτυχισμένος, ἡ πρώτη ἐκδοσις τοῦ ἔφησε κέρδος 1200 φράγκα καὶ γράφει :

«Ἂν γείνω καλὰ (ἤτο ἄρρωστος) θὰ στεφανωθῶ αὐτὸ τὸ χρόνο τὴ διδα Μπίρς. Εἶνε δυνατὴ γυναῖκα, εἶνε τέλεια.»

Ὕστερα ἀπὸ λίγο ἡ Μαρία — Ἄννα γίνεται καθολικὴ κι' ἔτσι τίποτε πλέον δὲν ἐμποδίζει τὴν ἕνωσι τους. Τὸ συμβόλαιο τοῦ γάμου των ὑπογράφηκε στὸ Σαμπερὺ στὶς 29 Μαΐου 1920. Ἡ δις Μπίρς ἔπερνε προῖκα 250.000 φρ. καὶ τὸ εἰσόδημα ἑνὸς ποσοῦ 400.000 φρ. Ὁ Λαμαρτίνος ἔφερνε μία κτηματικὴ περιουσία σχεδὸν ἴδια. Ὁ γάμος ἔγινε στὶς 6 Ἰουνίου.

«Ἡ νεαρὰ γυναῖκα, γράφει ἡ πεθερά της, ἦταν ντυμένη μὲ ὅλη τὴν εὐπρέπεια ποὺ τῆς ταίριαζε.

Φοροῦσε ἕνα πολὺ ὄμορφο φόρεμα ἀπὸ κεντημένη μουσσελίνα,κι' ἕνα πέπλο ἀπὸ δαντέλλα ποὺ τὴν ἐσκέπαζε ὁλόκληρη. Ἦταν ἀδύνατο κανεὶς νὰ βρῇ μιὰ ὡραιότερη ὀπτασία.»

Ὕστερα ἀπὸ τὸ γάμο τους ταξείδεψαν στὴν Ἰταλία, σ' αὐτὴ τῆς γῆ τῆς τέχνης ποὺ τραβοῦσε καὶ τοὺς δυό τους.

Ἦσαν εὐτυχισμένοι.

«Ἡ γυναίκα μου, γράφει ὁ Λαμαρτίνος στοὺς φίλους του, εἶνε ἡ πιὸ τελεία γυναίκα. Ἀγαπιόμαστε καὶ δὲν ξέρουμε τί θὰ πῇ ἀνία. Προσπαθῶ νὰ τὴν κάνω χαρούμενη κι' εὐτυχισμένη. Λατρευόμαστε.»

Παιδάκια γεννιῶνται, ἕνας γυιὸς πρῶτα ὁ Ἀλφόνσος, ποὺ βαφτίστηκε στὸν Ἅγιο Πέτρο τῆς Ρώμης, ὕστερα μιὰ κόρη,ἡ Τζούλια.

Ἦταν ἡ εὐτυχία ! Ὁ γυιὸς ὅμως γεννήθηκε πολὺ ἀδύνατος κι' ἔμελλε γρήγορα νὰ πεθάνῃ. Ἤλθε ἡ πρώτη τους λύπη. Ὕστερα ἀπὸ λίγο ἄλλες πιὸ σκληρὲς καὶ πιὸ ἀγριες ξέσπασαν ἐπάνω τους. Ὁ δυστυχισμένος πατέρας παρηγοριότανε διαβάζοντας τὸν Πλάτωνα καὶ γράφοντας τὸ «Θάνατο τοῦ Σωκράτους» Ἡ γυναίκα του μὲ δάκρυα στὰ μάτια, εἶχε τὴν δύναμι νὰ τὸν βοηθήσῃ ψάχνοντας μέσα στὰ ἑλληνικὰ συγγράμματα.

Ἡ μεγαλοψυῖα τοῦ πατέρα τῆς ἔδινε δύναμι. Ἡ ἀγάπη τοὺς παρηγοροῦσε γιὰ τὸ θάνατο. Ἡ κυρία Λαμαρτίνου ὑπῆρξε πολύτιμος γιὰ τὸν ἄντρα της· συμμερίστηκε χαρὲς καὶ λύπες ποὺ ὑπῆρξαν τραγικὲς γιὰ τὸν τραγουδιστὴ τοῦ Ζοσελέν. Τὸν βοηθεῖ ὅταν γράφει. Ὅταν ὁ Λαμαρτίνος ἔγραψε τὸ τέλος τοῦ Τσάϊλντ Χάρονλτ,αὐτὴ μετέφραζε γιὰ κείνον τὸν Μπάϊρον.

Τὴ' ἐποχὴ ἐκείνη εἶταν ἀπογοητευμένος καὶ τὸν παρηγορεῖ.

«Ἀθλία ζωή, γράφει κάπου, ἀπὸ παντοῦ στενοχωρίες, ἀποτυχίες ἀπὸ ὅλους καὶ ἀπὸ ὅλα, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ γυναίκαμου ποὺ εἶνε πάντα σὲ ὅλα της τέλεια.».

Παρηγοριοῦνται ὅμως γιὰ τὸ χαμὸ τοῦ πολιτοῦ τους, ξαναφεύγουν γιὰ τὴν Ἰταλία, ὅπου ὁ Λαμαρτῖνος ὀνομάστηκε γραμματεὺς στὴν πρεσβεία τῆς Φλωρεντίας.

Ἡ πεθερὰ δὲν παύει νὰ ἐξύμνεῖ τὴ νύφη της.

«Ἡ γυναίκα του, γράφει, γίνεται μέρα μὲ τὴν ἡμέρα τελειώτερη, ἐκέρδισε πολὺ μὲ τὰ ταξείδια, ζωγραφίζει θαυμάσια. Μᾶς ἔφερε

(1) Σημ. "Ὁλοι θὰ γνωρίζουν τὸ εἰδύλλιον τοῦ Λαμαρτίνου μὲ τὴν Ἐλβίρα". Charles, μία κρόδη, σύζυγον ἑνὸς φυσικοῦ. Ἡ Ἐλβίρα ἐγκατέλειψε τὸ Λαμαρτίνο στὸ κορύφωμα τῆς ἀγάπης του πεθαίνοντας μακρυὰ του φρίσιαή. Αὐτὸ τὸ δυστύχημα ἐπηρέασε πολὺ ψυχικῶς καὶ σωματικῶς τὸ Λαμαρτίνο.

γεμισμένα ταμπλῶ μεταξὺ καὶ κάτι θαυμάσια πορτραῖτα τῆς Τζούλιας.

Καὶ ξαναρχίζουν πάλι τὰ χαρούμενα χρόνια. Ὁ Λαμαρτίνος γράφει τὴ γυναίκα του δῶρα. Σὲ κάποιο σημειωματάριο του ἔχουν βρῆ τὸν ἀκόλουθο λογαριασμό :

«Μιὰ θαυμάσια γοῦνα, ἕνα βελουδένιο παλτό, δὲν ξέρω κ' ἐγὼ πόσα μεταξωτὰ τῆς Κίνας, μία ἐξαίσια ρόμπα ἀπὸ ποπλίν, μιὰ κάπα, σκουφάκια ντανελένια,παπούτσια, καὶ μιὰ ὥμορφη ἄμαξα. Εἶμαι χαμένος !».

Ἕνα καινούργιο δυστύχημα ἔρχεται ὅμως νὰ κτυπήσῃ τὸν ποιητή. Ἡ μητέρα του πεθαίνει μὲ τὸν τραγικώτερο τρόπο. Ἐκάηκε μέσα στὸ μπάνιο της. Ἦταν μιὰ βαθειὰ λύπη καὶ γιὰ τὸ γυιὸ καὶ γιὰ τὴ γυναίκα του. Αὐτὲς ἡ δυὸ μεγάλες ψυχὲς εἶχαν καταλάβει ἡ μιὰ τὴν ἄλλη καὶ ἦσαν δεμένες μὲ τὸν ἴδιο σκοπό, νὰ κάνουν εὐτυχισμένο τὸ Λαμαρτίνο.

Καὶ ἡ ζωὴ σὰν καταρράκτης κυλάει. Ἔρχεται ἡ ἐπανάστασις τοῦ 1830 καὶ ἡ πόρτες τῆς Ἀκαδημίας ἀνοίγουν γιὰ τὸ μεγάλο ἄνδρα. Ἡ δόξα του βοᾶ ! Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ ὀλύμπιοι ποιηταὶ πρὶν ἀπ' ὅλα εἶνε ἄνθρωποι καὶ ἡ ζωή τους συχνὰ δὲν εἶνε παρὰ ἕνας ἀρόμος γεμάτος φρέατρα, ἡ χαρὰ εἶνε πλεγμένη μὲ τάφους. Ὕστερα ἀπὸ τὸ γυιό,τὴ μητέρα, ὁ θάνατος θέλει νὰ πάρῃ καὶ τὴν κόρη. Ἡ Τζούλια ὑποφέρει. Γιὰ τὸ ἀδύνατο σωματάκι της χρειάζεται ἕνας ἀέρας πιὸ καθαρὸς ἕνας λαμπερὸς ἥλιος. Καὶ φεύγουν γιὰ τὴ μυστηριώδη ἀνατολή, ὅπου τὸ βράδυ οἱ Ἄραβες λένε παράξενες ἱστορίες κάτω ἀπὸ τὶς σκηνές τους. Νοικιάζουν ἕνα ὡραῖο βαπόρι τὴν Ἄλκηστη καὶ φεύγουν γιὰ τὸ Μπερούτ.

Τὸ βράδυ μέσα στὸ βαπόρι,κάτω ἀπὸ τὰ ἀστέρια,ὁ πατέρας κάνει τὰ ὡραιοτερα ποιήματα γιὰ τὴ γυναίκα του καὶ γιὰ τὴν κόρη του.

Στὸ Μπερούτ ἀρχίζει νὰ ἐμπνέεται γιὰ τὴ Τζούλια τὰ πιὸ φαντασικὰ διηγήματα.Ἡ Κα Λαμαρτίνου τὴν ντύνει σὰν κοριτσάκι τοῦ τόπου καὶ τὴν ζωγραφίζει τοὺς τοίχους τῆς κάμαράς της.Οἱ Ἄραβες ἔρχονται καὶ προσφέρουν δῶρα στὸ μεγάλο ἄνδρα ποὺ τὸν ὠνομάζουν Ἐμίρη Φρανζί.

Ἀλλὰ ὁ ἄνεμος τοῦ χειμώνα ἔμελλε νὰ συντρίψῃ τὸ παιδί. Ἡ Τζούλια ἀπέθανε. Τὴν βαλσάμοσαν μὲ ἀρώματα ἀλόης καὶ κάκτου, καὶ γεννιτσάροι ὁπλισμένοι ἐφύλαγαν τὴν νεκρική της κλίνη.

Καὶ ὅταν ἡ κ. Λαμαρτίνου ἐπῆγε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ Γολγοθᾶ, ἔφερε καὶ αὐτὴ ἐπὶ τῶν ὤμων τὸ σταυρὸ τοῦ μαρτυρίου !

Ἡ πίστις καὶ ἡ ἐλπὶς πρὸς τὴν αἰωνιότητα παρηγόρησε καὶ τοὺς δυό. Ξαναγύρισαν στὸ ἔρημο Μιγύ, ἐκεῖ ποὺ τὰ παιδιά τους εἶχαν ζήσει, ἐκεῖ ποὺ κάπου σὲ καμιὰ γωνία μποροῦσε νὰ βρεθῇ κανένα ξεχασμένο παιχνιδάκι. Μιὰ καινούργια ζωὴ ἀρχίζει καὶ γιὰ τοὺς δυό. Πρώτα ἦλθε ἡ μεγάλη δόξα, ὕστερα ἡ στενοχώριες. «Ὁ Ζοσελέν» ἐκδίδεται καὶ ὁ Λιμαρτίνος τὸν ἀφιερώνει στὴ γυναίκα του.

Εἰς τὸ ἑξῆς ἡ κ. Λαμαρτίνου θὰ εἶνε μόνο σύζυγος, τὰ γλυκὰ χρέη τῆς μητέρας δὲν θὰ τὴν ἀνησυχήσουν πιά. Παρακολουθεῖ τὴν πολιτικὴ ζωὴ τοῦ ἀνδρός της μὲ καρδιοχτύπι, τὸν περιποιεῖται, τὸν ξεκουράζει. Φροντίζει καὶ γιὰ τοὺς φτωχούς, ἔχει πολλὲς οἰκογένειες ποὺ συντηροῦ ἰνκόγνιτο μὲ ψεύτικο ὄνομα ὡς κυρία Ντυμόν.

Ἡ ζωὴ ἔχει ὅμως καὶ βαθειὲς ἀδικίες, καὶ ἡ πολιτικὴ ἀπροσδόκητα γυρίσματα.

Ὁ ἄνδρας ποὺ ἕνας ὁλόκληρος λαὸς ἐζητωκραύγαζε, βλέπει τὴν λαϊκότητά του νὰ σβύνῃ καὶ ἡ κυρία Ντυμὸν ποὺ παρηγοροῦσε τοὺς δυστυχισμένους ἔμελλε μὲ τὴ σειρά της νὰ γνωρίσῃ μέρες ἀπελπισίας, καί, ἂς ποῦμε τὴ λέξη,ἀθλιότητος.Εἰς τὸ διάστημα λίγων χρόνων βλέπουμε τὸ νοικοκυριὸ τοῦ Λαμαρτίνου νὰ ὑποφέρῃ μέσα στὴ στενοχώρια καὶ νὰ πιέζεται κάτω ἀπὸ τὸ θανάσιμο βάρος τῶν χρεῶν.

Ἡ κυρία Λαμαρτίνου δίνει ὅλη της τὴν περιουσία, καὶ δὲν ἀναστενάζῃ διόλου γιὰ τὴν καταστροφή της.Οὔτε ἕνα παράπονο. Ὑποφέρει μ' ὅλα ταῦτα, δὲν ἔχει ὅπως ὁ ποιητὴς τὴ λύρα του. Ὅλα εἶνε ἀποτελέσματα τῶν μεγάλων των ἐξόδων, τοῦ ταξειδιοῦ τους στὴν Ἀνατολή, τῆς πολιτικῆς, τῆς γενναιοδωρίας καὶ τῶν δύο.Δὲν ὑπάρχει τίποτα πιὸ θλιβερὸ καὶ πιὸ τραγικὸ ἀπὸ τὰ τελευταῖα χρόνια τοῦ Λαμαρίνου καὶ ἀπὸ τὰ δάκρυα τοῦ μεγάλου, γεραμένου πιά, ἀνδρός. Γράφει, γράφει ἀτέλειωτα γιὰ νὰ πληρώσῃ τοὺς χρεώστας ποὺ μαζεύονται στὴν πόρτα του φωνάζοντας: Πληρωσὲ μας.

Πωλοῦν καὶ τὸ ἀγαπημένο τους Μιγύ· ἡ κυρία Λαμαρτίνου ἀναγκάζεται γιὰ νὰ ἐξοικονομίσῃ λίγα λεπτὰ νὰ πουλήσῃ τὸ χειρόγραφο τοῦ «Ζοσελέν».

Τὰ χρόνια περνοῦν· τὰ τελευταῖα τους εἶνε ἀκόμη πιὸ θλιβερά, ἡ γυναίκα τοῦ ποιητὴ εἶνε ἄρρωστη, ὁ βήχας σχίζει τὸ στῆθος της καὶ ὅμως ἔχει τὴ δύναμη καὶ κάθε πρωὶ πηγαίνει στὴ λειτουργία γιὰ νὰ προσευχηθῇ γιὰ ἐκείνον. Εἶνε 72 χρονῶν. Στὸ γυρισμὸ ξαναπέρτει στὸ κρεββάτι της, κι' ἐκεῖ μαζεύοντας β βλία, χειρόγραφα, χαρτιὰ ἐργάζεται γιὰ τὸν Λαμαρτίνο ὁ ὁποῖος γράφει ἀτελείωτα μ' ὅλον ποὺ ἔχει συντριβῇ ἀπὸ τὴν κούρασι.

Τὸ τέλος τῆς ζωῆς, τὸ βράδυ αὐτοῦ τοῦ ζευγαριοῦ εἶνε πολὺ θλιβερό. Εἶχαν καὶ οἱ δύο γνωρίσει τὴ μέθη τῆς δόξας καὶ τοῦ πλούτου, καὶ νὰ τώρα ποὺ δὲν τοὺς μένει τίποτα ἀπὸ τὸ θριαμβευτικὸ παρελθόν, ὁ θόρυβος τῶν ζητωκραυγῶν ἔσβησε, δὲν ὑπάρχουν πιὰ παρὰ δύο ὄντα κάτασπρα ποὺ ἀγαπιοῦνται καὶ ποὺ ἐργάζονται κάτω ἀπὸ μιὰ φτωχικὴ λάμπα ὅπως τὸν καιρὸ τῆς νεότητος των ὅπου κάτω ἀπὸ τὸ αὐστηρὸ βλέμμα τῆς κυρίας Μπίρς ἀπήγγειλαν ποιήματα. Ὁ ἕνας προσπαθεῖ νὰ κούψῃ τὴν λύπην ἀπὸ τὸν ἄλλο. Ἡ κυρία Λαμαρτίνου ὑπῆρξε θαυμασία στὰ τελευταῖά τους χρόνια. Ἔρχεται ὅμως καὶ ἡ σκληρὴ ἀρρωστεια. Ὁ Λαμαρτῖνος ἔχει ρευματισμοὺς, εἶνε καρφωμένος στὸ κρεββάτι του καὶ δὲν μπορεῖ πιὰ νὰ γράψῃ, κι' ἐκείνη ἐπίσης εἶνε πολὺ βαρειά, εἶνε ἕνα κουβαράκι πιὰ ἀπὸ τοὺς πόνους. Εἶνε καὶ οἱ δύο κλεισμένοι στὶς μικρὲς τους καμαροῦλες, ἕνας διαδρομάκος τοὺς χωρίζει καὶ δὲν μποροῦν νὰ βλέπονται πιά. Ποὺ καὶ ποὺ λένε δύο λόγια. Ὁ Λαμαρτίνος δὲν μπορεῖ νὰ πάρῃ νὰ τὴν δῇ, τὰ πόδια του δὲν τὸν βαστοῦνε πιά, ἀλλὰ ἀνάμεσα ἀπὸ τὴν πόρτα ἀκούει τὰ ἀνέστενόγματα ἐκείνης ποὺ ἀγωνιᾶ !

Ἔξω εἶνε Μάης, μὲ λουλούδια στὰ κλαδιά, καὶ πουλιὰ στὰ δένδρα. Μέσα εἶνε ὁ ἅγιος θάνατος ! Αὐτὰ τὰ δυὸ ὄντα ποὺ δὲν χωριστήκανε ποτὲ οὔτε στὴ χαρά, οὔτε στὴ θλίψη εἶνε μαζὺ τόσο κοντὰ καὶ τόσο μακρυά, τὴ στιγμὴ τοῦ θανάτου ! Μέσα στὸ παραλήρημα ἡ κ. Λαμαρτίνου δὲν σκέπτεται παρὰ ἐκεῖνον, τὸν ἄνδρα της, τὸν ποιητή της, θέλει νὰ σηκωθῇ νὰ τρέξῃ, νὰ τὸν περιποιηθῇ, νὰ τὸν γιατρέψῃ, ἀναφωνώνται στὸ κρεββάτι της φωνάζοντας.

— Ὁ Ἀλφόνσος μὲ φωνάζει ! Εἶμαι βέβαια. Ἀφῆστε με νὰ πάω !

Μὲ φωνάζει !

Ὁ ἀββὰς Ντέγκερυ ἔρχεται καὶ τῆς φέρνει τὰ ἅγια μυστήρια. Ἀπέθανε τὴν 21 Μαΐου 1848. Ὁ Λαμαρτίνος δὲν μπορεσε ν' ἀκολουθήσῃ τὸ φέρετρο της. Τὴν μεταφέρανε στὸ ἀγαπημένο Μασὸν γ' ἀναπαυθῇ κοντὰ στὰ παιδιά της. Τῆς ἔκαναν μιὰ κηδεία μοναγ' ἀναπαυθῇ κοντὰ στὰ παιδιά της. Τῆς ἔκαναν μιὰ κηδεία μονα-δικῆ, ἀνταξία τῆς γυναικὸς ποὺ ὑπῆρξε στὴ ζωή της. Στὸ σταθμὸ ὑπάλληλοι, ἕνα πλῆθος ἀπὸ ἐργάτες μὲ δάκρυα, φτωχοὶ ποὺ τοὺς ἐπισκεφθεῖ, παρηγορῆσῃ, ἀνακουφίσῃ. Στὴν μακρυὰ γραμμὴ τοῦ δρόμου ποὺ τὸ νεκροκρατάφεῖο γονατισμένοι χωρικοὶ ἔκαναν ἕνα φράκτη, ἡ καμπάνες τῶν ἐκκλησιῶν χτυποῦσαν ὅλες μαζὺ πένθιμα, στὸ Μονσὼ στὸ Σὰν-Σοζλέν, στὸ Μιγύ, σὲ ὅλα τὰ χωριὰ ἔκαναν λειτουργίες γιὰ τὴν ἀνάπαυσι τῆς ψυχῆς της. Παντοῦ ἡ πομπὴ σταματοῦσε καὶ τὴν ἔρρανναν μὲ λουλούδια. Κοριτσια μὲ ἀναμμένα κεριὰ ἀκολουθοῦσε τὸ φέρετρο τῆς κυρίας Λαμαρτίνου ποὺ χωρικοὶ τὸ ἔφερναν στοὺς ὤμους των. Καὶ ὅλος ὁκόσμος ἔκλαιγε γιατὶ ἦταν μιὰ ἁγία.

Μετάφρ. Ποέτα

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Ἕνας διευθυντὴς Πρακτορείου συνεικεσίων στὴν Ἀμερικὴν κατεδικάσθη, κατόπιν σχετικῆς μηνύσεως, νὰ πληρώσῃ στὴν πελάτιδά του μὶς Νόουλς ἀποζημίωσιν 300,000 δραχμῶν γιατὶ τῆς ὑποσχέθηκε γαμβρὸν καὶ κατόπιν τὴν ἐξηπάτησε !...

* * *

Ἐκ τῶν Πρωθυπουργῶν ποὺ ἔμειναν πολλὰ χρόνια στὴν ἀρχὴ ἦταν μεταξὺ τῶν πρώτων καὶ ὁ Βρατιάνο τῆς Ρουμανίας. Ἔπειτα ὁ Τίτσας, ἔπειτα ὁ Τρικούπης, ἔπειτα ὁ Κρίσπης.

* * *

Εἰς τὰ δεῖπνα, τῶν ὁποίων οἱ συνδαιτημόνες εἶνε τῆς σχολῆς τῆς ἀποχῆς (δηλαδὴ δὲν πίνουν), ἀντὶ σαμπάνιας καὶ ἄλλων κρασιῶν, προσφέρεται λεμονάδα καὶ παγωμένο σιρόπι.

* * *

Ὁ διευθυντὴς μεγάλου παρθεναγωγείου ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ, παρετήρησεν ὅτι τὰ ἐννέα δέκατα τῶν κοριτσιῶν εἰς ἡλικίαν 16 ἢ 17 ἐτῶν ἔχουν ἀνάστημα μεγαλύτερον καὶ εἶνε εὐσωμότερα ἀπὸ τὰς μητέρας των. Τὸ ἀποδίδει δὲ τοῦτο εἰς τὰς ὁδοιπορίας καὶ τὰ ἐν ὑπαίθρῳ παιγνίδια.

* * *

Ἐκτὸς τῆς τελευταίας μεταπολεμικῆς μεταβολῆς τὸ κλῖμα μας ὑπέστη, ὅπως ἐπιμένουν οἱ εἰδικοί, καὶ μίαν ἄλλην πρὸ ἐτῶν, ὅταν δηλαδὴ ἐκόπηκε ὁ ἰσθμὸς τοῦ Σουέζ. Ἔκτοτε οἱ χειμῶνες εἶνε κάπως βαρύτεροι.

* * *

Ἕνας λοχίας τῶν οὐλάνων στὸ Πότσδαμ κατεδικάσθη εἰς δεσμὰ πολλῶν ἐτῶν, γιατί, ὅταν ἤθελε νὰ τιμωρήσῃ κανένα ἀπὸ τοὺς κατωτέρους του διάταζε ὅλην τὴν διμοιρίαν νὰ διέλθῃ πρὸ αὐτοῦ καὶ νὰ τὸν φτύσῃ στὸ πρόσωπο.

* * *

Ἕνας ἐργάτης στὴν Βαλτερμόνδη τῆς Ὁλλανδίας ἐδήλωσεν ἐσχάτως στὸ δημαρχεῖο τὴν γέννησιν τοῦ εἰκοστοῦ ἐννάτου τέκνου του !!! Ὁ μοναδικὸς αὐτὸς πατέρας εἶχε ὡς τώρα τρεῖς γυναῖκες. Μὲ τὴν πρώτη γυναῖκα του ἔκαμε ἑπτὰ τέκνα,μὲ τὴν δεύτερη ἐννέα καὶ μὲ τὴν σημερινή του δεκατρία ! Εἶνε δὲ μόνον 65 ἐτῶν !...

* * *

Κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος παρεδόθησαν στὴν ἀστυνομία τοῦ Λονδίνου χίλια ἑκατὸ πορτοφόλια, τὰ ὁποῖα οἱ ξεχασμένοι ἰδιοκτῆταί των ἄφησαν ἐντὸς τῶν δημοσίων ἁμαξῶν, οἱ δὲ εὐσυνείδητοι ἀμαξηλάται ἔσπευσαν νὰ τὰ ἀποδώσουν στὴν ἀρχήν.

Ἐκ τῶν πορτοφολίων αὐτῶν 280 περιεῖχαν ἀπὸ 30 ἕως 150 δραχμάς,47 ἀπὸ ἑκατὸν πενῆντα ἕως 300 δραχμὰς καὶ 12 ἀπὸ τὸ τριακοσίας ἕως 1,600 δραχμὰς καὶ τὰ ὑπόλοιπα ποσὰ πλέον σεβαστά, πλ

ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΜΙΑ ΑΓΑΠΗ

Τοῦ ΜΑΞΙΜ ΓΚΟΡΚΥ

Ἕνας φίλος μου μοῦ διηγήθηκε κάποτε : «Τὸν καιρὸ ποὺ ἤμουν φοιτητὴς στὴ Μόσχα εἶχα γειτόνισσα στὸ σπίτι ποὺ ἔμενα μιὰ δεσποινίδα ... καταλαβαίνεις ; Ἤταν Πολωνὶς κοὶ την ἐλεγαν Τερέζα. Ψηλή, χοντρή, μὲ καστανὰ πυκνά! φρύδια εἶχε ἕνα πρόσωπο πλατύ, χυδαῖο. Τὸ σύνολόν της μὲ τὴν κτηνώδη ἔκφρασι τῶν ματιῶν, τὴ χοντρὴ φωνὴ καὶ τοὺς ἀντρικοὺς τρόπους μοῦ προξενοῦσε ἀντιπάθεια. Τὰ δωμάτια μας, ἀντίκρυ τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο, ἦταν κάτω ἀπ' τὴ στέγη τοῦ σιτιοῦ. Δὲν ἄνοιγα ποτὲ τὴν πόρτα μου ὅταν ἤξερα πὼς αὐτὴ βρισκόταν στὸ δικό της. Εὐτυχῶς αὐτὸ συνέβαινε σπάνια. Καμμιὰ φορὰ τὴν συναντοῦσα στὴ σκάλα ἢ στὴν αὐλὴ καὶ μοῦ χαμογελοῦσε μὲ κυνισμό. Ἄλλοτε πάλι τὴν ἔβλεπα νὰ γυρίζη στουλὶ στὸ μεθῦσι, μὲ μάτια κατακόκκινα, μὲ μαλλιὰ ἄτακτα, καὶ τότε κυττάζοντάς με ἀδιάντροπα μοῦ ἔλεγε :

— Καλημέρα, κύριε φοιτητή ! κι' ἐγελοῦσε ἠλίθια, αὐξάνοντας τὴν ἀηδία ποὺ μοῦ προξενοῦσε.

Θάφευγα ἀπὸ τὸ σπίτι γιὰ νὰ γλυτώσω ἀπὸ αὐτὲς τὶς συναντήσεις, μὰ πάλι δὲν τ' ἀποφάσιζα γιατὶ εἶχα ὡραῖο δωμάτιο, μὲ θέα καὶ ἀέρα καὶ ὁ δρόμος ἦταν πολὺ ἥσυχος.

Μιὰ μέρα λοιπὸν ποὺ ἤμουν ξαπλωμένος, ντυμένος, στὸ κρεββάτι καὶ συλλογιζόμουν πὼς θάκανα νὰ ξεφύγω τὸ μάθημα, ἀνοίγει ἡ πόρτα καὶ παρουσιάζεται ἡ συχαμένη ἡ Τερέζα.

— Καλημέρα, κύριε φοιτητή ! μοῦ λέει μὲ τὴ χοντρὴ φωνή της.

— Τί θέλετε ; τὴν ρώτησα καὶ συγχρόνως παρετήρησα τὴν περίεργη ἔκφρασι τοῦ προσώπου της.

Μιὰ ἔκφρασι στενοχώριας καὶ δειλίας ποὺ δὲν τὴν εἶχα δῆ ποτὲ πρίν.

— Κύριε φοιτητή... ἤθελα νὰ σᾶς ζητήσω μιὰ χάρι, μὴ μοῦ ἀρνηθῆτε σᾶς παρακαλῶ πολύ.

"Εμεινα ξαπλωμένος, χωρὶς ν' ἀπαντήσω τίποτα, κι' εἶπα μέσα μου : ἦλθε ἔτσι ὑποκριτικὰ γιὰ νὰ μὲ ξελογιάση.

— Θέλω νὰ στείλω ἕνα γράμμα στὴν πατρίδα, ἐξηκολούθησε αὐτὴ καὶ μ' ἐκύτταξε παρακλητικά.

Ποιὸς διάβολος, σὲ σκουντᾶ, ἐσκέφθηκα, καὶ πηδῶντας κάτω ἀπ' τὸ κρεββάτι, πῆγα κι' ἐκάθησα μπρὸς στὸ γραφεῖο μου, πῆρα χαρτὶ καὶ πέννα καὶ τῆς εἶπα :

— Μπῆτε μέσα, καθῆστε καὶ πέστε μου τι θέλετε νὰ σᾶς γράψω.

Ἐμπῆκε, ἐκάθησε μὲ χίλιες προφυλάξεις κυττάζοντάς με διαρκῶς σὰν ἔνοχος :

— Λοιπὸν σὲ ποιὸν θέλετε νὰ γράψετε ;

— Στὸν Μπολέσλα Κάσπονε, ποὺ μένει στὸ Σβεντζιάνι, στὴ γραμμὴ τοῦ σιδηροδρόμου τῆς Βαρσοβίας.

— Τί πρέπει νὰ τοῦ γράψω ;

— Νὰ τοῦ γράψετε : «Ἀγαπημένε μου Μπόλες...καρδοῦλαμου... ἀγάπη μου...ἡ Παναγίς νὰ σὲ φυλάη. Γιατί, καλέ μου, δὲν ἔγραψες τόσο καιρὸ τώρα στὴ μικροῦλα περιστέρα, τὴν Τερέζα σου, ποῦ εἶναι τόσο λυπημένη ;...»

Μόλις κρατήθηκα νὰ μὴ γελάσω. Φαντάσθηκα «τὴ μικρὴ λυπημένη περιστέρα» ἑνάμισυ σχεδὸν μέτρο ὕψος, μὲ τὰ δυνατὰ χοντρὰ μπράτσα καὶ τὸ μελαχροινὸ πρόσωπο. Κρατήθηκα ἐν τούτοις καὶ τὶ ν' ρώτησα :

— Ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ Μπολέσλας ;

— Ὁ Μπόλες , κύριε φοιτητή, ἐπανέλαβε ἔκπληκτη σὰν νὰ μὴν ἐπετρέπετο νὰ τὸν ἀγνοῆ κανείς...ὁ Μπόλες εἶνε ὁ ἀρραβωνιαστικός μου !

— Ἀρραβωνιαστικός ;

— Καὶ γιατὶ σᾶς φαίνεται παράξενο ,κύριε φοιτητή ; Σὰν νέα κι' ἐγὼ δὲν μπορῶ νάμαι ἀρραβωνισμένη ;

Ἔξη χρόνια, πάνε τώρα...

Τῆς ἔγραψα ἕνα γράμμα τόσο γεμάτο τροφερότητα κι' ἀγάπη ποὺ, μὰ τὴν ἀλήθεια, θὰ ἤθελα νὰ εἶμαι ὁ Μπόλες ἂν αὐτὴ ποὺ τὤστελνε δὲν ἦταν ἡ Τερέζα.

— Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ, κύριε φοιτητή, εἶπε ἡ Τερέζα συγκινημένη ἅμα τῆς τὸ διάβασα. Δὲν μπορῶ νὰ κάνω τίποτα γιὰ σᾶς, κύριε φοιτητή.

— Ὄχι, εὐχαριστῶ !

— Δὲν θέλετε νὰ σᾶς διορθώσω τὰ φορέματα, ἢ τὰ πουκάμισά σας;

Ντρεπόμουνα τὸν ἑαυτό μου ποὺ καθόμουν κι' ἐμιλοῦσα μ' αὐτὴ τὴ γυναῖκα. Τῆς εἶπα πὼς δὲν χρειαζόμουν τίποτε.

Ἔφυγε.

Πέρασαν δύο βδομάδες...Ἕνα βράδυ καθισμένος κοντὰ στὸ παράθυρο σφύριζα συλλογιζόμενος πὼς τὰ διασκεδάσω τὴν μοναξιά μου.

Στενοχωριόμουνα, γιατὶ ἔξω ἔκανε κρύο διαβολεμένο καὶ δὲν ἤθελα νὰ πάω πουθενά. Ἔξαφνα ἡ πόρτα ἀνοιξε. «Δόξα τῷ Θεῷ ! ἐσκέφθηκα, κάποιος ἔρχεται.»

— Ὁ κύριος φοιτητὴς εἶνε ἀπησχολημένος αὐτὴ τὴ στιγμή ;

Ἤταν ἡ Τερέζα !...Μὰ τὴν ἀλήθεια θὰ προτιμοῦσα κανένα ἄλλον.

— Τὶ θέλετε ;

— Θὰ ἤθελα νὰ παρακαλέσω τὸν κύριο φοιτητὴ νὰ μοῦ γράψη ἀκόμα ἕνα γράμμα...

— Γιὰ τὸν Μπόλες;

— Ὄχι...ἴσια, ἴσια, θέλω τὴν ἀπάντησι.

— Ποιὰ ἀπάντησι ; Τὶ λέτε ;

— Τὶ κουτὴ ποὺ εἶμαι...Δὲν ἐξηγήθηκα καλά, μὲ συγχωρεῖτε. Τώρα δὲν γράφω πιὰ ἐγὼ ἀλλὰ μία φίλη μου...δηλαδὴ ὄχι φίλη, ἕνας γνωστός μου...Δὲν ξέρει νὰ γράφη ὁ ἴδιος...καὶ ἔχει ἀρραβωνιαστικὴ νὰ σᾶν καὶ μένα...

Τὴν κύτταξα κατάματα. Τὸ πρόσωπότης ἔδειχνε ντροπή, τὰ χέρια της ἔτρεμαν, ἦταν σαστισμένη...Νόμισα πὼς τὴν ἔννοῶ.

— Ἀκοῦστε, εἶπα, ὅλα αὐτὰ ποὺ μοῦ διηγᾶσθε γιὰ τὸν Μπολέσλα καὶ τὴν Τερέζα καὶ τὰ λοιπά, ὅλα εἶνε παραμύθια. Λέτε ἁπλούστατα ψέμματα....Δὲν ἔχετε τίποτε νὰ κάνετε ἐδῶ...Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἐξακολουθήσουν αἱ σχέσεις μας. Μ' ἔννοήσατε ;

Ἔγινε κόκκινη σὰν φωτιά, τὰ χείλη της ἔτρεμαν, σὰν κάτι νἄθελε νὰ πῆ καὶ δὲν τὸ κατόρθωνε. Ἐγὼ περίμενα, ἐννοοῦσα ἐν τούτοις πὼς εἶχα ἀπατηθῆ παρεξηγήσαντας τοὺς σκοπούς της. Εἰχα τὴν ἐνδόμυχο συναίσθησι πὼς κάτι ἄλλο συνέβαινεν. Ἀλλὰ τί;

— Κύριε φοιτητή...ἄρχισε ἀλλὰ ἔξαφνα ἔκανε μιὰ χειρονομία δυσφορίας, ἐστράφη κι' ἔφυγε βιαστικά. Τὴν ἄκουσα ποὺ ἔκλεινε βιαστικὰ τὴν πόρτα της.

«Θάνε βέβαια θυμωμένη» ἐσκέφθηκα μὲ κακία. Τὴν λυπόμουν ὅμως κατὰ βάθος...Κι' ἀπεφάσισα νὰ τῆς πῶ νορθῆ νὰ τῆς γράψω ὅτι ἤθελε.

Μπῆκα, λοιπὸν στὸ δωμάτιότης. Τὴν βρῆκα καθισμένη κονιὰ στὸ τραπέζι μὲ τὸ πρόσωπο μέσα στὰ χέρια.

— Ἀκοῦστε, τῆς εἶπα, σεῖς...

Πάντα σὰν τύχη νὰ διηγηθῶ αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιο καὶ φτάσω σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο, αἰσθάνομαι μιὰ ἀνότητη συγκίνησι, σὰν κάτι νὰ μοῦ σφίγγη τὴν καρδιά.

— Ἀκοῦστε, τῆς εἶπα.

Ἐσηκώθηκε ἀπότομα καὶ ἤλθε κατ' εὐθεῖαν σὲ μὲ—μὲ μάτια πονῦλαμπαν καὶ πρόσωπο κάτωχρο —μοῦ ἔβαλε τὰ χέρια στοὺς ὤμους καὶ εἶπε μὲ τὴ χοντρὴ φωνή της ποὺ ἀντηχοῦσε παράξενα τρεμουλιαστὰ :

— Καλά, καὶ τί ; Καὶ σεῖς... τὶ σᾶς πειράζη σᾶς ;... Τόσο κόπο σᾶς κάνει νὰ γράψετε λίγα λόγια ;... Καὶ σεῖς φαινόσαστε τόσο κα κός !... Αἴ ! Καὶ τί ; Δὲν εἶμαι παρὰ ἐγώ, ἐγὼ ὁλόμονη !

Καὶ μ' αὐτὸ τί ;

— Σταθῆτε ! τῆς εἶπα σαστισμένος ἀπὸ τὰ λόγια της. Ὥστε αὐτὸς ὁ Μπόλες ... δὲν ὑπάρχει ;

— Ὄχι, δὲν ὑπάρχει ! Καὶ μ' αὐτὸ τί ;

— Καὶ ἡ Τερέζα ; δὲν ὑπάρχει κι' αὐτή ;

— Ὄχι...δηλαδὴ ἡ Τερέζα εἶμαι ἐγώ.

Ὅσο πήγαινα τὰ μπέρδευα. Τὴν κύτταζα στὰ μάτια προσπαθῶντας νὰ ἐννοήσω μὴν εἶχε τρελλαθῆ. Αὐτὴ ἐγύρισε πρὸς τὸ τραπέζι της, ἄνοιξε τὸ συρτάρι, ἔπῆρε κάποιο χαρτὶ καὶ στρέφοντας σὲ μέ :

— Ἀφοῦ δὲν θέλετε νὰ μοῦ γράψετε ἄλλο γράμμα· εἶπε, πάρτε κι' αὐτὸ τὸ πρῶτο πίσω. Ἄλλοι πειὸ συμπονετικοὶ θὰ μοῦ κάνουν αὐτὸ ποὺ σᾶς ζητῶ...

Μπᾶ ! ἐκρατοῦσε στὸ χέρι τὸ γράμμα ποὺ τῆς εἶχα γράψη γιὰ τὸ Μπόλες.

— Γιὰ πέστε μου, Τερέζα, τὶ σημαίνουν ὅλα αὐτά ;

Γιατὶ ζητᾶτε νὰ σᾶς γράφουν γράμματα ἀφοῦ δὲν τὰ στέλνετε;

— Καὶ ποὺ νὰ τὰ στείλω ;

— Ξέρω κι' ἐγώ ! Στὸν ἀρραβωνιαστιπό σας φυσικά.

Κι' ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει.

Ὡρισμένως δὲν κατώρθωνα πειὰ νὰ ἐνοήσω τίποτα. Ἔκανα νὰ φύγω. Τότε ἐξηγήθηκε.

— Αἴ καὶ μ' αὐτό ; εἶπε σὰν νὰ εἶχε προσβληθῆ. Εἶνε ἀλήθεια. ...δὲν ὑπάρχει.

Κι' ἐσήκωσε τοὺς ὤμους σὰν νὰ μὴν ἐννοοῦσε κι' αὐτὴ ἡ ἴδια γιατὶ πραγματικῶς νὰ μὴν ὑπάρχη αὐτὸς ὁ Μπόλες.

— Ἐγώ, ὅμως τὸν θέλω...Δὲν εἶμαι κι' ἐγὼ ἄνθρωπος σὰν τοὺς ἄλλους ; Δηλαδή, βέβαια,ξέρω τι εἶμαι...Μὰ δὲν πειράζω καὶ κανένα πὼς τοῦ γράφω...

— Ἀλλὰ σὲ ποιόν ; σὲ ποιόν ; ἀφοῦ λέτε πὼς δὲν ὑπάρχει !

Ἄχ ! Θεέ μου !...Καὶ τὶ μὲ πειράζει πὼς δὲν ὑπάρχει ; Εἶνε ἀλήθεια πὼς δὲν ξέρω κανένα τέτοιον, φαντάζομαι ὅμως πὼς ἔχω ἕνα ἀρραβωνιαστικὸ ποὺ τὸν λένε Μπόλες...Τοῦ γράφω σὰν νὰ ἦταν σ' ἀλήθεια. Κι' ἐγὼ εἶμαι ἡ Τερέζα.Μοῦ ἀπαντᾶ λοιπόν·τοῦ ξαναγράφω καὶ μοῦ ξαναγράφει...

Ἔννοῦσα τέλος... Ντρεπόμουν κι' αἰσθανόμουν σὰν κάτι νὰ μὲ πνίγη, νὰ πονῶ... Στὸ πλάϊ μου δυὸ βήματα ἀπὸ μένα, ἔζοῦσε ἕνα ἀνθρώπινο πλάσμα χωρὶς κανένα, κανένα στὸν κόσμο ποὺ νὰ τοῦ δείξη κάποια συμπάθεια. Χωρὶς συγγενεῖ, χωρὶς φίλο... Κι' αὐτὸ τὸ πλάσμα, τὸ ἀνθρώπινο, εἶχε φαντασθῆ νὰ δημιουργήσῃ ἕνα φίλο, ἕνα ἐραστή.

— Νά, γιὰ δῆτε, ἐξακολούθησε ἡ Τερέζα. Μοῦ γράφετε ἕνα γράμμα γιὰ τὸν Μπόλες, ἐζήτησα ἀπὸ ἕνα ἄλλον νὰ μοῦ τὸ διαβάσῃ, καὶ ὅταν μοῦ τὸ διαβάζουν κι' ἀκούω φαντάζομαι πὼς ὁ Μπόλες αὐτὸς ζῆ πραγματικά.

Παρακαλῶ καὶ μοῦ γράφουν μίαν ἀπάντησι τοῦ Μπόλες στὴν Τερέζα του — σὲ μέ. Σὰν μοῦ τὴν διαβάσουν, πιστεύω σχεδὸν πὼς εἶνε ἀλήθεια ἀρραβωνιαστικός μου καὶ μοῦ γράφει ἀπὸ κεῖ κάτω... Ἔτσι ἡ ζωή μου δὲν εἶνε πιὰ τόσο βαρειά... ξαλαφρώνει λίγο ἀπὸ τὴν φρίκη καὶ τὴν πίκρα...

Ναί !... Βέβαια... Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα τακτικά, ἔγραφα τὰ γράμματα τῆς Τερέζας πρὸς τὸν Μπόλες καὶ τοῦ Μπόλες πρὸς τὴν Τερέζα.

Καὶ σὲ βεβαιῶ ἔγραφα πολὺ καλά, τὶς ἀπαντήσεις πρὸ παντός... Κι' αὐτὴ ἄκουε ποὺ τῆς τὰ διάβαζε, κι' ἔκλαιε, ἔβρυχᾶτο μὲ τὴ χοντρὴ φωνή της. Γιὰ ἀνταμοιβὴ μοῦ διώρθωνε τὰ φορέματα μου, τὸ καπέλλο μου, ὅ,τι ἄλλο...

Μετὰ τρεῖς μῆνες τὴν συνέλαβαν, δὲν ξέρω γιατί, καὶ τὴν ἐφυλάκισαν. Τώρα βέβαια θάχη πεθάνῃ.

***

.... Ὁ φίλος μου ἐτίναξε τὴν στάκτη τοῦ τσιγάρου του, ἐκύτταξε τὸν οὐρανὸ σκεπτικὸς κι' ἐξηκολούθησε :

— Νά !... "Οσο περισσότερο δοκιμάσῃ τὴν πίκρα τῆς ζωῆς τόσο ἀναγκάζεται νὰ ἐπιβιώσῃ καὶ τὴν ἀγάπη... Ἀλλὰ δὲν τὸ καταλαβαίνουμε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, προσκολλημένοι στὶς ἰδέες μας καὶ βλέποντες τὸν πλησίον μας μέσα ἀπὸ τοὺς καπνοὺς τῆς φιλαυτίας καὶ τῆς ἀποθήσεως γιὰ τὸ δῆθεν ἀναμαρτητόν μας. Εἴμεθα ἀνόητοι, καὶ εἴμεθα σκληροί. Λέμε : Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ἔπεσαν... Τὶ σημαίνει ἄνθρωποι ποὺ ἔπεσαν ;... Ποὶν ἀπ' ὅλα εἶνε ἀνθρώπινα ὄντα, ὅπως καὶ μεῖς μὲ τὰ ἴδια ὀστᾶ, τὸ ἴδιο αἷμα, τὴν ἴδια σάρκα, τὰ ἴδια νεῦρα. Μᾶς τὸ ἐπαναλαμβάνουν αὐτὸ κάθε μέρα αἰῶνες τώρα.

Ἀλήθεια ὅμως, ἂς τ' ἀφήσωμε. Ὅλα αὐτὰ εἶνε τόσο παλιά... ποὺ δὲν ἀξίζει ὁ κόπος νὰ ξαναλέῃ κανείς... γιὰ ποιὸ λόγο ;

Μετάφρ. Φλ.

ΕΒΡΑΪΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΠΙΣΩ ΑΠ' ΤΟΝ ΤΟΙΧΟ

[Τοῦ ΣΑΛΙΝ ΑΣΕ]

Μακρυὰ ἀπὸ τὴν πόλι, στὴν ἐρημιά, ἦταν ἕνα μεγάλο μαῦρο γεφύριο, τριγυρισμένο ἀπὸ ἕνα βαθὺ καὶ πλατὺ ποτάμι· πρὸς τὸ βράδυ, ὅταν ἡσύχαζαν ὅλα ἀκούοταν τὸ δυνατὸ βουητὸ τῶν νερῶν ποὺ κυλοῦσαν.

Τὸ φρούριο ἦταν γεμᾶτο, ἀπὸ φυλακισμένους, ὅλους πολιτικοὺς κατηδίκους. Τὴν ἡμέρα ἦταν σὰ νεκρό, ἀλλὰ καὶ σὰν καταχόμβη ποὺ ἔκρυβε μέσα της ἀνθρώπους ζωντανούς. Οἱ φυλακισμένοι κομῶνταν ἑπάνω σ' ἀχυρένια στρώματα τους, ἢ περνοῦσαν τὴν ὥρα προσηλώνοντας τὸ βλέμμα στὴν ἄκρη τῆς θερμάστρας ἢ ἕνου ἀλλοῦ ὡς ποῦ ἐνόμιζαν πὼς θὰ τρελλαθοῦν.

Μόλις ὅμως ἐνύχτωνε, τὸ φρούριο ὅλο ξυπνοῦσε. Ἀπ' ὅλα τὰ κρύα ἀντηροῦσαν κτυπήματα στοὺς τοίχους, καὶ χάρις στὸ συνθηματικὸ αὐτὸ ἀλφάβητο, ἄρχιζαν μεγάλες συνομιλίες. Κάποτε τὸ βαρὺ θῆμα κάποιου φρουροῦ ἐνέκρωνε διὰ μιᾶς ὅλο τὸ κτίριο, ἀλλὰ μόλις ἀπομακρυνόταν ὁ φρουρός, ἡ ζωὴ ξανάρχιζε ἐντονωτέρα. Οἱ φυλακισμένοι συνήθιζαν τὴν ἄφωνη ζωή τους κι' ἐμάθαιναν νὰ μὴ συνεννοοῦνται πιὰ παρὰ μὲ τὰ δάκτυλα. Κατόρθωναν ἀπὸ τοὺς κτίστους νὰ γνωρίζουν ἀκόμη καὶ τὸν χαρακτῆρα καὶ τὴ θέσι τοῦ γειτόνος των. Καμμιὰ φορὰ ἐν τούτοις ἐπιθυμοῦσαν νὰ φωνάξουν νὰ μιλήσουν λίγο ἔτσι μόνο γιὰ νὰ δοκιμάσουν ἕνα κοιμισμένο ὄργανο, νὰ ἰδοῦν ἂν ἦταν ἀκόμη σὲ καλὴ κατάστασι.

Μιὰ βραδυά, ποὺ ὅλοι οἱ φυλακισμένοι εἶχαν συνομιλίες, ἀντήχησαν ἔξαφνα ἕνα δροσερὸ δυνατὸ νεανικὸ γέλοιο, μιὰ φωνὴ κορτσίστικη. Οἱ φυλακισμένοι τρόμαξαν· κάτι ἔκτακτο συνέβαινε, καὶ τὰ χτυπήματα τοῦ τοίχου σταμάτησαν διὰ μιᾶς, ἡ φυλακὴ ἐνεκρώθη. Ἀλλὰ ἀκόμα ἀντήχησε τὸ φωτεινὸ γέλοιο ξαφνίζοντας σὰν ξύπνημα νεκροῦ.

Αὐτὴ ποὺ εἶχε γελάσει ἦταν σχεδὸν παιδί. Ὅταν ἤλθαν καὶ τὴν πῆραν ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς μητέρας της, δὲν εἶχε καταλάβει πόσο σοβαρὴ ἦταν ἡ θέσις της. Ἐσηκώθηκε περήφανα κι' ἀκολούθησε τοὺς ἀστυνομικούς, παίρνοντας μιὰ στάσι θεατρική. Ἔπειτα ἀπὸ τέτοια περιπέτεια περίμενε πὼς κάτι σοβαρὸ θὰ συνέβαινε πὼς θὰ ἦταν αὐτὴ ἡ ἡρωΐδα. Μέσα ὅμως στοὺς τέσσερες τοίχους αἰσθάνθηκε ὡς τὰ βαθύτερα τῆς καρδιάς της τὴν ἐρημιὰ καὶ τὴ βαρειά της μοῖρα. Ἔκλαιγε πολύ, σιωπηλά, ἔπειτα ἡσύχασε λίγο καὶ σκέφθηκε πάλι πὼς ἦταν ἡρωΐδα. Καθισμένη στὸ στρῶμα της μὲ τοὺς γόνθους σφιγμένους, ἐτέντωνε τὸ στῆθος σὰν νὰ περίμενε τὶς σφαῖρες. Ἀλλὰ θυμήθηκε πάλι ξαφνικὰ τὴ μονξιά της, καὶ ξανάβαλε τὰ κλάματα σὰν μικρὸ παιδάκι.

Τότε ἔτρεξε ὁ φρουρὸς κι' ἔρριξε μιὰ ἄγρια ματιὰ ἀπ' τὸ φεγγίτη. Μόλις εἶδε τὸ μάτι στὸ φεγγίτη τὸ κορίτσι ἔβαλε τὰ γέλοια, κι' ὁ στρατιώτης βλέποντάς την – ἦταν ἡ μόνη γυναῖκα ἐκεῖ μέσα— συγκινήθηκε καὶ χαμογέλασε κι' αὐτός. Εὐθὺς ὅμως ἀναθυμούμενος τὸ καθῆκον, ξαναπῆρε τὸ αὐστηρὸ ὕφος καὶ τὴ χοντρὴ φωνή.

Κι' ἔτσι, γιὰ πρώτη φορά, παραβιάσθηκε ἡ αὐστηρὴ πειθαρχία, στὸ σκοτεινὸ οἰκοδόμημα. Σ' ὅλη τὴ φυλακὴ διεδόθηκε σὰν ἀστραπὴ πὼς ἔφθασε μιὰ νέα γυναῖκα. Πῶς τὸ κατάλαβαν ; Δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ διακρίνουν τὸν ἦχο τῆς φωνῆς της, ἀφοῦ τὴν εἶχαν κλείσει πιὰ μέσα στὸ κελλί. Μόνο οἱ χτύποι τοῦ μυστικοῦ ἀλφαβήτου διαπερνοῦσαν τοὺς τοίχους. Δὲν μποροῦσαν καὶ νὰ τὴν ἰδοῦν, γιατὶ τὴν ἔβγαζαν μόνη ν' ἀναπνεύσῃ λίγο. Θ' ἀνεγνώριζαν ὅμως τὸ βῆμα της στὸ διάδρομο, ὅταν περνοῦσε.

Ἤταν μουσικός, καὶ ἀπὸ τὶς πρῶτες μέρες, γιὰ νὰ παρηγορηθῆ ποὺ τὶς ἔλειπε τὸ πιάνο, καθόταν σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ μὲ τὸ πόδι της κτυποῦσε τὰ πειὸ ἀγαπημένα της κομμάτια. Οἱ φυλακισμένοι μέσα στὸ σκοτάδι τους, τὴν ἄκουαν πάνω ἀπὸ τὸ κεράλι τους, ἀναγνώριζαν τὸ ρυθμὸ καὶ τραγουδοῦσαν, μέσα τους τὴ θεία μουσική.

Καὶ ὅλο τὸ σκοτεινὸ φρούριο, ἄλλαζε ἀπὸ τὴν παρουσία μιᾶς γυναίκας.

Στὸ πλαϊνό της κελλὶ ἦταν ἕνας νέος. Ὀχτὼ μῆνες τώρα ἦταν μέσα ἐκεῖ, μὰ ἡ καρδιά του ἔμεινε πάντα θερμή. Τὸ πρωῒ ὅταν ξυπνοῦσε ἀνακάθουνταν στὸ στρῶμα του καὶ περνοῦσε ὧρες γὰ ξαναθυμᾶται, τὰ παιδικά του χρόνια ποὺ τοῦ παρουσιαζόνταν σὰν ὄνειρο γλυκό. Ὅλη του ἡ ζωτικότης ἦταν ἀποκοιμισμένη, ἀδιαφοροῦσε ἂν ἔλαμπε ὁ ἥλιος ἔξω, ἢ ἂν ἔβρεχε καταχλυσμός. Θὰ ἔρτανε ὅμως μιὰ μνοὴ γιὰ νὰ ξυπνήσῃ τὴν ψυχή του.

Πίσω ἀπὸ τὸν τοῖχο ἄκουε τὰ βήματα τῆς κόρης, κι' ὅταν τὸ βραδυνὸ χτυποῦσε μὲ τὸ πόδι της μιὰ νυχτωδία τοῦ Σοπέν, αὐτὸς ἐλημονιώτιαν σὲ γλυκὰ ὀνειροπολήματα.

Βρισκόταν σ' ἕνα δάσος τὶς πρῶτες ἡμέρες τοῦ φθινοπώρου· ὁ ἥλιος ποὺ καὶ ποῦ περνοῦσε μέσα ἀπὸ τὰ ἀραιὰ κλαδιά, ἕνας πύργος ἐρημωμένος ἀντιφεγγιζόταν μελαγχολικὰ σὲ μία γαλάζια λίμνη. Μιὰ κόρη περνοῦσε κάτω ἀπὸ τὰ πεῦκα. Σιωπηλή, μυστηριώδης περνᾶ κάτω ἀπ' τὰ δένδρα, πηγαίνει ἀπὸ ἕνα κόσμο ξένο, σ' ἕνα ἄλλο κόσμο μακρυνό...

Εἶχε προσπαθήσῃ νὰ τῆς μιλήσῃ διὰ μέσου τοῦ τοίχου. Τὰ δάχτυλά του τῆς ἔλεγαν τὴν ἀγάπη του : «Ποιὰ εἶσαι; Καταλαβαίνω πὼς θᾶσαι νέα καὶ ὤμορφη καὶ σὲ ἀγαπῶ... Εἶμαι δυνατὸς σὰν τὸ λιοντάρι. Ἄμα νυχτώσῃ θὰ σίξω τὸν τοῖχο νάρθῳ κοντά σου. Θὰ σὲ κρύψω μέσα στὸ στῆθός μου σὰν πουλάκι καὶ θὰ φύγω μ' ἐσένα μακρυά...»

Ἐκείνη ἄκουε τοὺς χτύπους χωρὶς νὰ ἐννοῆ, γιατὶ δὲν εἴξευρε τὸ μυστικὸ ἀλφάβητο. Τῆς ἔφθανε ποὺ καταλάβανε πίσω ἀπ' τὸν τοῖχο μιὰ καρδιὰ φιλική, μία φωνὴ ποὺ τὴν ἔκραζε. Ἐπήγαινε συχνὰ καὶ κολλοῦσε τ' αὐτὶ στὸν τοῖχο, προσπαθώντας νὰ ἐννοήσῃ τὶ τῆς ἔλεγαν. Χτυποῦσε κι' αὐτὴ καμμιὰ φορὰ σὰν γ' ἄξεραν τὰ δάχτυλά τη· νὰ μιλήσουν. Ἢ ἄλλοτε πάλι, ἅμα βραδυάζε, ξαπλονόταν κατὰ γῆς κοντὰ στὸν τοῖχο καὶ χτυποῦσε γιὰ νὰ δῆ ἂν κι' αὐτὸς βρισκόταν ἐκεῖ στὴν ἴδια θέσι, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος. Ἔμεναν ἔτσι, κι' ἐκεῖνος μὲ τὰ δάχτυλα τῆς ἔλεγε τραγούδια καὶ τῆς ξεμολογιώταν τὴν ἀγάπη του.

Αἰσθανόταν χωρὶς νὰ καταλαβαίνῃ πὼς κάθε κτύπος τὴν ἄγγιζε στὴν καρδιά. Καὶ ἀκουμποῦσε τότε τὸ μέτωπο στὸν τοῖχο.

Μιὰ μέρα συνέβη κάτι ποὺ ἀναστάτωσε τὴ λαμπηδόνα μπρὸς στὴ φυλακή. Ὅλη τὴ νύχτα σὰν τὶ βροχὴ ποὺ χτυπᾶ τὴν ὀροφὴ, οἱ χτύποι τῶν τοίχων στέναζαν στὴν ἀπελπιστικὴ σιωπὴ καὶ πολλαπλασιάζόταν.

Περνοῦσαν πρῶτα ἀπὸ τοῖχο σὲ τοῖχο, ἔπειτα ἀπὸ πάτωμα σὲ ὀροφή. Ἔλεγαν συμβουλές, παρηγορίες, ἐρωτήσεις καὶ ἀποχαιρετισμούς.

Οἱ γνῶστικοὶ αὐτοῦ κόσμου, ἦταν σὰν νὰ χτυποῦσε τὰ φτερά τους, στοὺς τοίχους, ὁ ἄγγελος τοῦ θανάτου. Τέλος ὁ ὀρφανὸς ἔσβυσε λίγο λίγο, κάθε νὰ κελλί του ἀνθῳωῶνταν τὴ ζωή του.

Τὴν ἴδια ἐκείνη νύχτα τὰ χτυπήματα τοῦ γείτονα τῆς κόρης εἶχαν πάρει ἕνα παράδοξο τόνο. Τὰ δάκτυλα ἔτρεμαν ἀπὸ πυρετό. Χωρὶς ἄλλο θὰ εἶχε κάτι σοβαρὸ νὰ τῆς πῆ, κάτι ποὺ δὲν μποροῦσε ν' ἀναβλήθῆ.

Οἱ κρότοι ἐκτείναν, ἦταν βιαστικοί, κι' ἔπειτα ἔσβησαν σὰν σὲ λυγμό. Ἐκείνη ἐμάντευσε ἀφοῦ ἄκουμποῦσε τὸ πρόσωπό του στὸν τοῖχο, πὼς τὸν ἐφιλοῦσε, πὼς τὸν ἔσφιγε μὲ τὰ νύχια του.... Δὲν ἐννοοῦσε ὅμως σὰν τί μυστικὸ ἤθελε νὰ τῆς ἐμπιστευθῆ.

Ὁ ἄνεμος οὐρλιάζε ἔξω, κουνοῦσε τὰ μικρὰ σιδερένια παράθυρα καὶ περνοῦσε μέσα ἀπὸ τὰ κάγκελα. Ποτὲ δὲν φαίνηκε στὴ θυρα καὶ περνοῦσε μέσα ἀπὸ τὰ κάγκελα. Πολλὲς φορὲς ἐναγχτώνεσε γιὰ νὰ κόρη φοιτέτερη ἡ φυλακή της. Ἀλλὰ τώρα ἔφαινε σὰν νὰ τῆς κραφωνάξῃ τὸ γειτόνα της, μ' αὐτὸς τώρα ἔφαινε σὰν νὰ τῆς κραφωνάξῃ τὸ γειτόνα της, μ' αὐτὸς τώρα ἔφαινε σὰν νὰ τῆς κραφωνάξῃ τὸ γειτόνα τῆς

ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΘΑΝΑΤΙΚΗΝ ΠΟΙΝΗΝ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΗΜΙΟΙ

[Βίος καὶ πολιτεία Δημητρίου Μπεκιάρη. — Ζητήσατε τὴν γυναῖκα !.. — Ὁ Δήμιος καὶ ἡ Ἀμερικάνις δημοσιογράφος. — Τὸ κρασὶ τοῦ Μπόγια. — Ἡ καρτέρησις τοῦ Φτυχιάκου. — Ὁ φουστανελλοφόρος δήμιος, τὸ τὸ μπουζούκι του καὶ σκυλλί του. — Τί ἔλεγε διὰ τὸν περιβόητον Πετιμεζᾶν.]

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΕΝΟΣ ΝΑΥΠΛΙΕΩΣ

ΕΤΑΞΥ τῶν Ἑλλήνων δημίων ἀγριώτερος ὑπῆρξε ὁ Δημήτριος Μπεκιάρης. Ἡ ζωή του μία σειρὰ ἐγκλημάτων καὶ ἡ πολιτεία του αἷμα. Οἱ Ἀργεῖοι μετὰ φρίκης ἐνθυμοῦνται ὅτι τὸ αἱμοδιψὲς ἐκεῖνο τέρας ἦτο συμπολίτης των. Ὑψηλός, ὀγκώδης, μὲ λαιμὸν ταύρου, μὲ μάτια αἱματώδη, πυρρόξανθος, εἶχε φωνὴ βαθειά, σπηλαιώδη.

Ὁ Μπεκιάρης ἦτο ὁ μπελᾶς τῆς Ἀργειακῆς ἀγορᾶς. Ὡς μανάβης, χασάπης, τυρέμπορος (τοῦ ἄρεσε ν' ἀλλάζῃ ἐπαγγέλματα) διαρκῶς εὑρίσκετο εἰς διάστασιν μὲ τοὺς συναδέλφους του, καὶ τοὺς γείτονάς του. Ἐπήγαινες νὰ ψωνίσῃς καὶ... σὲ ἔβριζε. Ἂν καὶ ἦτο παντρεμένος, εἶχε δὲ καὶ κορίτσι τῆς παντριᾶς, ἐπέμενε νὰ κάνῃ καὶ τὸν Ἐρωτόκριτον. Παντρεμένες, χῆρες, κορίτσια, ὅλες ἐνοχλοῦντο ἀπὸ τὸν ἰδιόρρυθμον αὐτὸν γυναικοθήραν. Τέλος, μιὰ παντρεμένη ἔπεσε στὰ δίχτυα του. Ἕνα βράδυ ὁ Μπεκιάρης σκοτώνει τὸν σύζυγον τῆς ἐρωμένης του, κατόπιν ζωηρᾶς φιλονεικίας. Καταδικάζεται εἰς δεκαπενταετῆ φυλάκισιν, καὶ τὸ Ἄργος ἀναπνέει. Εἰς τὴν φυλακὴν ὁ Μπεκιάρης συμπλέκεται καθημερινῶς μὲ τοὺς ἄλλους καταδίκους καὶ τοὺς τρομοκρατεῖ διὰ τῆς ἀγριότητος καὶ τῆς σωματικῆς του ὑπεροχῆς. Τοῦ ὑπολείπονται μόλις ἕξη μῆνες διὰ ν' ἀποφυλακισθῇ, καὶ ὅμως ὑποβάλλει εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης αἴτησιν ζητῶν νὰ διορισθῇ «εἰς τὴν θέσιν τοῦ κατὰ τὴν Ἑλλάδα δημίου.» Ἡ αἴτησίς του γίνεται δεκτὴ καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὁ Μπεκιάρης φιγουράρει κοντὰ εἰς τὴν λαιμητόμον. Εἶνε ντυμένος μὲ κωμικὴν φιλαρέσκειαν : Κουστοῦμι μπλὲ μαραίν, γραβάτα μὲ καρφίτσα, καὶ στὸ κεφάλι σκουφίτσα μαύρη, κεντημένη γύρω-γύρω μὲ χρυσὸ σειρῆτι. Τὸν φέρνει ἰσχυρὰ συνοδεία, διὰ νὰ τὸν προφυλάξῃ ἀπὸ ἐνδεχομένην ἐπίθεσιν τοῦ πλήθους. Ὁ κόσμος εἰς τὴν διάβασίν του, κατ' ἀρχὰς μουρμουρίζει, ἔπειτα ξεσπᾷ εἰς ἀποδοκιμασίας. Ὁ Δήμιος τοξεύει ἐναντίον τοῦ πλήθους βλουφὲς ματιές καὶ δείχνει τὶς γροθιές του. Ἔπειτα τρέχει εἰς τὴν λαιμητόμον καὶ ἐν ἀναμονῇ τῶν θυμάτων του, διασκεδάζει ἀνεβάζων καὶ καταρρίπτων τὸν πελεκυν. Μία Ἀμερικανὶς δημοσιογράφος — τυχαίως εὑρεθεῖσα εἰς Ναύπλιον πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν ἀρχαιοτήτων τῆς Τίρυνθος—ζητεῖ ἀπὸ τὸν Εἰσαγγελέα τὴν ἄδειαν νὰ κουβεντιάσῃ μὲ τὸν Δήμιον, μέσῳ τοῦ διερμηνέως της. Ὁ Μπεκιάρης βλέπει νὰ ἔρχεται πρὸς αὐτὸν γυναῖκα καὶ στρίβει αὐταρέσκως τὸ μουστάκι !..

— Εἴσθε εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸ ἔργον σας ; ἐρωτᾷ ἡ Ἀμερικανίς.

— Καὶ βέβαια εἶμαι ! Τρακόσιες δραχμὲς τὸ μῆνα καὶ χώρια τὰ τυχερά.

—Τὰ τυχερά ;

— Βέβαια... Ἑκατὸ δραχμὲς τὸ κεφάλι.

— Γκόντεμ !...

Καὶ ἡ συνέντευξις διακόπτεται, διότι προσάγεται τὸ πρῶτον ἀνθρώπινον σφάγιον. Ὁ Μπεκιάρης γαντζώνει τὰ δάκτυλά του ἐπάνω εἰς τὸν κατάδικον, μὲ πρωτοφανῆ ἱκανοποίησιν. Τὸ ὄνειρόν του νὰ γίνῃ δήμιος εἶχε πραγματοποιηθεί ! Ὠθεῖ τὸ θῦμα πρὸς τὴν λαιμητόμον... Μετὰ τὴν καρατόμησιν, διορθώνει τὰ ἐξαρτήματα τοῦ μηχανήματός του, νομίζεις ὅτι θωπεύει τὴν λαιμητόμον του. Κομίζεται σιδηροδέσμιος ἕνας λήσταρχος—ὁ Θύμιος Τσεκούρας. Αὐτὸν τὸν γνωρίζει ὁ Μπεκιάρης, διότι ἔζησαν μαζὶ στὸ δεσμωτήριο τοῦ Παλαμηδίου. Ὁ λήσταρχος βαδίζει εὐθετενής, ἀντικρύζει ὑπερηφάνως τὸν Μπεκιάρην καὶ βροντοφωνεῖ :

— Βρὲ σύ ! Μπόγιας ἔγεινες ; Φτοῦσου, παλιόσκυλλο !..

Καὶ ἀποπειρᾶται νὰ τὸν χτυπήσῃ μὲ κουτουλιά. Ὁ Δήμιος ἐνισχυόμενος ἀπὸ τὸν βοηθόν του,τὸν Ἀλεβιζόπουλον σύρει τὸν Τσεκούραν εἰς τὴν λαιμητόμον. Γίνεται πάλη· καὶ ἡ κεφαλὴ τοῦ ἀοχλήστοῦ πέφτει εἰς τὸν σάκκον. Τὸ γεγονὸς ἀποθηριώνει τὸν Δήμιον καὶ ἐπακολουθοῦν σκηναὶ φρίκης μὲ τοὺς ἄλλους καταδίκους ποὺ παραδίδονται εἰς τὰ χέρια του. Ἀλλὰ δὲν θὰ περιγράψω τὰς φοβερὰς σκηνάς. Φανταζομαι ὅτι θὰ ἐξαντλοῦσα τὰ νεῦρα τῶν ἀναγνωστῶν μου...

***

Ἐπὶ δώδεκα ἔτη ἐξήσκησε τὸ πένθιμον ἐπάγγελμά του, ὁ Μπεκιάρης, ἀπέκτησε περιουσίαν — διότι ἦτο καὶ πολὺ φιλάγυρος — καὶ τέλος ἀπεφάσισε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τοὺς κόλπους τῆς κοινωνίας. Παρητήθη, καὶ μὲ τὸ κομπόδεμά του εἰς τὴν τσέπην ἐβγῆκε ἀπὸ τὸ Μπουρτζὶ καὶ ἐβάδισε πρὸς τὴν κεντρικὴν πλατεῖαν τοῦ Ναυπλίου, τὴν ἄλλοτε «Πλατεῖαν τοῦ Πλατάνου» καὶ νῦν τοῦ Συντάγματος. Μερικοὶ ἀξιωματικοί, ἐντόπιοι, ἔπιναν τὸν καφφὲν τους εἰς τὴν σκιὰν τοῦ ἱστορικοῦ δένδρου. Ὁ Μπεκιάρης τοὺς ἀνεγνώρισεν. Ἦσαν ἐξ ἐκείνων μὲ τοὺς ὁποίους εἶχε σχετισθεῖ κατὰ τὰς ἐκτεταμένας καὶ πολυπλόκους ἐπιχειρήσεις. Ἐπῆγε νὰ τοὺς χαιρετήσῃ. Οἱ ἀξιωματικοὶ τὸν ἀπεδίωξαν μὲ βδελυγμίαν. Ὁ τέως Δήμιος ἔσκυψε τὸ κεφάλι καὶ ἔφυγε πρὸς τὸ Ἄργος, σὰν δαρμένος σκύλλος.

Εὗρῆκε τὴ γυναῖκα του, τὴν κόρη του, γηρασμένες πειά. Ἀλλὰ καὶ αὐτός ἦτο σχεδὸν γέρων... Ἐσκέφθη νὰ ἐπιδοθῇ ἐκ νέου εἰς τὸ ἐμπόριον. Ἄνοιξε ταβέρναν, ἐκρέμασε μίαν κόκκινην σημαίαν εἰς τὴν πόρταν — κατὰ τὸ ἔθιμα τοῦ τόπου — καὶ ἐπερίμενε τοὺς πελάτας. Ἀλλὰ δὲν ἐπήγαινε κανείς. Οὔτε καὶ αὐτοὶ οἱ ἀλῆται. Καὶ ὁ αἰμοσταγὴς κάπηλος ἔπινε μόνος του τὸ ἐμπόρευμά του. Ἕνα βράδυ, περνοῦσε ἀπέξω ἕνα παιδάκι κρατώντας μπουκάλι. Ὁ Μπεκιάρης τὸ εἶδε.

— Γιὰ κρασί πᾷς ; Ἔλα νὰ σοῦ δώσῳ ἐγώ, φτηνὸ καὶ καλό.

— Δὲν ἔρχουμαι, εἶπε τὸ ἀφελὲς παιδάκι, ὁ πατέρας μου λέει πὼς τὰ βαρέλια σου εἶνε γιομάτα αἷμα...

—Ἄ, ἔτσι λέει ὁ πατέρας σου ; ἐβρυχήθη ὁ τέως Δήμιος,στάσου νὰ σοῦ δείξω ἐγώ !...

Καὶ ὥρμησε νὰ σκοτώσῃ τὸ παιδί, τὸ ὁποῖον ἐτράπη εἰς φυγὴν κλαῖον. Ἡ συνοικία ἀνεστατώθη. Οἱ ἄντρες ἐπῆραν ὅπλα καὶ ροπαλα καὶ κατεδίωξαν τὸν Μπεκιάρην. Ἦ μέχρι τῆ; στιγμῆς ἐκείνης κοινῇ βοῇ διωκόμενος, κατέφυγε εἰς τὸν Εἰσαγγελέα Ναυπλίου :

— Θέλω νὰ ξαναγίνω μπόγιας ! εἶπε.

Καὶ ὁ ἀπόβλητος τῆς κοινωνίας ἐπανέλαβε τὸ ἔργον του.Πράγμα ὅμως περίεργον : Ὁ Μπεκιάρης ἄρχισε νὰ γίνεται ἠπιώτερος, νὰ μένῃ συλλογισμένος, νὰ μὴ θέλει νὰ ὁμιλῇ μὲ τὴν φρουράν. Κάποια μεταβολὴ εἶχε συντελεσθεῖ εἰς τὴν ψυχήν του. Τὸ ἔβλεπε κανείς καὶ κατὰ τὰς ἐντελέσεις, ὅπου ἐφέρετο μαλακά πρὸς τοὺς καταδίκους. Τέλος ἄρχισε νὰ γίνεται καὶ... ζωόφιλος. Ἔτρεφε ἕνα καναρίνι καὶ ὁλόκληρο κοπάδι κουνελιῶν, τὰ ὁποῖα ἐτρύπωναν μέσα εἰς τὰ λαγούμια τοῦ μικροῦ Ἐνετικοῦ Φουρείου. Περὶ τῶν κουνελιῶν τοῦ Δημίου ἔγραψε κάποτε καὶ ὁ ἐπισκεφθεὶς τὸν Δήμιον ἔγκριτος λόγιος κ. Μπάμπης Ἄννινος δημοσιογράφος τότε.

***

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μπεκιάρη τὴν θέσιν τοῦ Δημίου ἔλαβε ὁ ἐπὶ ἔτη βοηθὸς του Ἀθανάσιος Ἀλεβιζόπουλος, Μεσσήνιος τὴν καταγωγήν, 45 ἐτῶν, κοντόσωμος καὶ μωροφιλόδοξος. Εἰς τὰς πρώτας ἐκτελέσεις ἐνεφανίσθη μὲ φουστανέλλαν καὶ χουσοκέντητη φέρμελη, σειόμενος καὶ λιγυζόμενος. Τὸ πλῆθος τοῦ ἔκαμε ἄσχημη ὑποδοχὴ καὶ εἰς τὴν δευτέραν ἐμφάνισίν του ὁ Ἀλεβιζόπουλος ἐθεάθη μὲ μαῦρα ροῦχα. Ὁ Εἰσαγγελεὺς τὸν εἶχε ἀναγκάσει νὰ παραιτηθῇ τῆς ἐθνικῆς ἐνδυμασίας.

Κατὰ τὴν ἐν Καλάμαις θανατικὴν ἐκτέλεσιν τοῦ Λάκωνος Φτυχιάκου, ὅστις εἶχε δολοφονήσει ἕνα τῶν ἐγκριτοτέρων ἰατρῶν τῆς πόλεως, συνέβη ἡ ἀκόλουθος σκηνή : Ὁ Φτυχιάκος ἀνελθὼν ἐπὶ τοῦ ἰκριώματος ἐζήτησε συγγνώμην, ἀλλὰ τὸ πλῆθος εἰς τὰς ἐπανειλημμένας ἐπικλήσεις του ἐσώπα. Τότε ὁ Ἀλεβιζόπουλος, ἀποταθεὶς ἐν ὀργῇ πρὸς τὸ σκληρὸν πλῆθος, ἐφώναξε :

— Συχωρεῖστε τον, βρὲ χριστιανοί ! Εἶστε χειρότεροι ἀπὸ μένα ;

Καὶ τότε μόνον ἠκούσθησαν μερικοὶ ψίθυροι ἀφέσεως ἁμαρτιῶν. Ὁ Ἀλεβιζόπουλος ἦτο ὁ καρατομήσας τὸν περίφημον δολοφόνον τῶν Πατρῶν καὶ τῆς Σύρου Νικ. Πετιμεζᾶν, ἰσχυρίζετο δὲ ὅτι ὁ κατάδικος ἔπαθε συγκοπὴν τῆς καρδίας ὀλίγον πρὸ τῆς μοιραίας στιγμῆς.

— Τὴν τελευταίαν στιγμὴν ἐγὼ τοῦ εἶπα : «Νικολάκη, πὲ τώρα δυὸ λόγια στὸν κόσμο. Ἀλλὰ ποῦ !... Ἐκεῖνος ἤτανε ψόφιος !...»

Ὁ Ἀλεβιζόπουλος ἦτο φιλόμουσος. Οἱ παραπλέοντες τὸ ἐπιθαλάσσιον φρούριον τοῦ Ναυπλιακοῦ λιμένος ἄκουγαν τὸν Μεσσήνιον δήμιον νὰ τραγουδῇ κλέφτικα τραγούδια συνοδεύων αὐτὰ μὲ τὸ μπουζούκι. Εἰς τὰς ἐπάλξεις ἐθεᾶτο συνοδευόμενος ἀπὸ τὸ σκυλλί του—ἕνα ὡραιότατον κανὶς εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε ἐκμάθει διάφορα παιγνίδια.

Δανακὸς

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ πρὸς ἀγορὰν τὰ κάτωθι βιβλία : Τὸ «Τσάκωμα τ' Ἀϊ Ρόκκου» μετάφρ. Γουζέλη. «Οἱ Βασιλεῖς τῶν Βουνῶν» ὑπὸ Ἐδμ. Ἀμπού, μετάφρ., «Συλλογὴ Δημωδῶν Ἀσμάτων» Ζαμπελίου, «Σονέτα» Στ. Μαρτζώκη «Τὸ Φίλημα» ποιημ. Γ. Τερτσέτη, «Ἄνθρωπος τοῦ Κόσμου» Γρ. Ξενοπούλου. Γράψατε κ. Χ. Σταμ. περιοδικὸν «Μπουνέτο».

ΚΑΡΤ ΠΟΣΤΑΛ

Κ. Κατσιούλας, Ἄργος. Τὰ ποιήματά σας ὄχι καὶ τόσον κακά. Ἔχουν κάποιο σφάλμα, μὰ τοὺς λείπει κάποια τέχνη. Ἄρχην Τέλλον, Θεσσαλονίκη. Εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐννοήσωμεν τὴν ἐπιστολήν σας. Δὲν μπορεῖτε νὰ ἐκφρασθῆτε σαφέστερα ; Ἀγνὴν Πίκραν, Φάληρον. Νὰ ἐγκρίνατε τὸ ψευδώνυμόν σας. Τὸ ποίημά σας ὡς τόσο ἔχει μερικοὺς στίχους ἀτεχνους, ὁ πάμπολλοι τρίτους, κλπ. Γιάννην Καραμπαλήν. Τὰ ποιήματά σας, ὁ Μάστος τρίτος, κλπ. Γιάννην Καραμπαλήν. Τὰ ποιήματά σας ἔχουν δυὸ τρεῖς στίχοι διατυπωμένοι πολὺ ἄσχημα. Κατὰ τὰ ἄλλα εἶναι καλά. Ρ. Γ. Μ. Ὁ «θάνατος τοῦ Νίκου» εἶν' ἕνα κοινὸ διήγημα χωρὶς ἀρχαιότητα

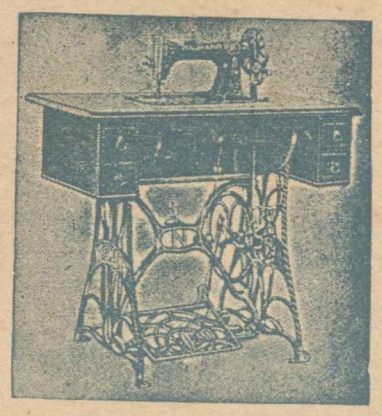

ΕΤΑΙΡΙΑ ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΩΝ
ΝΑΟΥΜΑΝ & ΦΑΦΦ

ΟΔΟΣ ΦΑΡΡΩΝ (ΔΙΑΣΤΑΥΡΩΣΙΣ ΤΡΑΜ)

ΚΑΛΑΜΑΙ

Λαμβάνομεν τὴν τιμὴν νὰ γνωστοποιήσωμεν πρὸς τοὺς ἀπανταχοῦ τῆς Μεσσηνίας ἐνδιαφερομένους ὅτι αἱ ραπτομηχαναὶ «Νάουμαν καὶ Φάφφ» εἶνε αἱ τελειότεραι ραπτομηχαναὶ τοῦ κόσμου. Θαῦμα ἀντοχῆς καὶ στερεότητος. Θαῦμα πολυτελείας καὶ ταχύτητος, πωλοῦνται **μὲ δόσεις καὶ Μετρητοῖς** μὲ τιμὰς λίαν συγκαταβατικάς.

Ἔχομεν ραπτομηχανὰς εἰς μεγάλην παρακαταθήκην, πολυτελείας, κεντήματος, ραψίματος, ποδοκινήτους, ραπτῶν, ὑποδηματοποιῶν καὶ χειροκινήτους. **Ἀνταλλακτικὰ τεμάχια παντὸς εἴδους βελόνας ἐφαρμοζόμεναι καὶ εἰς τὰς μηχανὰς «Σίγγερ».**

Διδασκαλία κεντήματος δωρεάν.

Ἀναλαμβάνομεν τὴν ἐκμάθησιν μαθητριῶν αἱ ὁποῖαι ἔχουν ἀγοράσῃ ξένας ραπτοπτομηχανὰς ἤτοι Σίγγερ καὶ πᾶσαν ἄλλην μάρκαν κατ' οἶκον ἢ ἐν τῷ Καταστήματι πρὸς 200 δραχ.

Ἐπιδιορθώνομεν ραπτομηχανὰς παντὸς εἴδους.

Αἱ ραπτομηχαναί μας εἶνε διαρκῶς **«Ἐγγυημέναι»**. Εἴμεθα ὑπεύθυνοι διὰ πᾶσαν βλάβην των.

Εἶνε κατασκευασμέναι ἀπὸ χάλυβδα (ἀτσάλλι) ἔχουν δὲ τὸ σπουδαιότερον πλεονέκτημα ὅτι ράπτουν ἔμπροσθεν καὶ ὄπισθεν.

Πελᾶται μὴ πτοῆσθαι ἀγοράζεται ἀπὸ τὰς ραπτομηχανάς μας αἱ ὁποῖαι εἶνε αἱ Βασίλισσαι πασῶν τῶν ραπτομηχανῶν.

ΕΤΑΙΡΙΑ ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΩΝ «ΝΑΟΥΜΑΝ & ΦΑΦΦ»
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, ΜΠΡΕΔΗΜΑΣ & ΣΙΑ
ΚΑΛΑΜΑΙ. - ΟΔΟΣ ΦΑΡΡΩΝ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΕΚΔΟΤΑΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΩΝ

Πωλεῖται χάρτης δημοσιογραφικὸς εἰς ρόλους καὶ εἰς δεσμίδας διαφόρων διαστάσεων. Ἐπίσης πωλοῦνται δεσμίδες διαφόρων σχημάτων Τυπογραφικοῦ χάρτου.

Πληροφορίαι εἰς τα Γραφεῖα της διεκπερ. του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ

Μετοχικὸν δραχμὰς. . . 72.000.000
Ἀποθεματικὸν » . . . 23.000.000

Ἀγοραπωλησία Συναλλάγματος ἐπὶ τοῦ Ἐξωτερικοῦ. — Πιστώσεις ἔναντι Φορτωτικῶν.—Προεξοφλήσεις καὶ Εἰσπράξεις Γραμματίων.—Πιστωτικαὶ Ἐπιστολαὶ καὶ Ἐντολαὶ πληρωμῶν.—Χρηματιστικαὶ Ἐντολαί.—Χρεώγραφα πρὸς φύλαξιν καὶ Εἰσπραξις τοκομεριδίων. — Ἐνοικιάσεις Χρηματοκιβωτίων.—Καταθέσεις Ὄψεως καὶ ἐπὶ προθεσμίᾳ.—Ταμιευτήριον μέχρι δραχμῶν 20.000 ἐπὶ τόκῳ 4 ο)ο ἐτησίως.

Διὰ τας κοσμικας κυριας καὶ δεσποινίδας συνιστᾶται

Ο ΟΙΚΟΣ ΣΜΑΡΩ ΝΙΚΗΣ 10

Θα ἐνδύωνται μὲ τὰ τελευταῖα παριζιάνικα μοντελα φορεμάτων. Ἐντὸς του οἴκου λειτουργεῖ καὶ τμῆμα κορσέδων.

"ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ,,

Μηνιαῖον καλλιτεχνικὸν περιοδικὸν

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Γραφεῖα: Ὁδὸς Χαριλ. Τρικούπη 22α

ΑΘΗΝΑΙ

Οἱ ἐν Ἀμερικῇ φίλοι τοῦ «Μπουκέτου» προκειμένου νὰ ἐγγραφῶσιν συνδρομηταὶ εἰς τοῦτο δέον ν' ἀπευθύνωνται πρὸς τὸν Mr

JAMES STROUMPOS
140W 26 th.SreetNew
York N. U.

(Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ)

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΙ-ΕΡΓΑ ΤΕΧΝΗΣ

ΟΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ ΜΑΣ ΘΑ ΚΑΜΟΥΝ ΜΟΝΟΝ

ΣΤΟΥ ΖΩΓΡΑΦΟΥ, ΕΡΜΟΥ 10

ΕΜΠΟΡΟΙ-ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑΡΧΑΙ-ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΑΙ-ΙΑΤΡΟΙ-ΔΙΚΗΓΟΡΟΙ-ΜΟΔΙΣΤΑΙ

Γνωρίζετε, φυσικά, ὅλοι σας πὼς ἡ ρεκλάμα εἶνε ἡ ζωὴ τοῦ ἐμπορίου καὶ πάσης σχετικῆς ἐπιχειρήσεως. Ρεκλάμα ὅμως ἐπιπόλαια καμωμένη, ἐπιπόλαια δημοσιευμένη, ἐπιπόλαια διαθετομένη πηγαίνει χαμένη, εἶνε σὰν νὰ μὴ γίνεται.

Γι' αὐτὸ ἐρχόμεθα να σᾶς ὑποδείξουμε σήμερα ἕνα μέσον διαφημίσεως μοναδικόν, ἀποτελεσματικόν, συμφέρον. Ποιό ;

ΤΟ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ,,

Ἡ ἑβδομαδιαία φιλολογικὴ ἐπιθεώρησις **«Μπουκέτο»** τυπώνεται σὲ 35 καὶ πλέον χιλ. καλλιτεχνικά, πολυτελῆ τεύχη, πωλεῖται ὅσον κανένα περιοδικόν, πεονᾷ στὴν κυκλοφορία τὰ 9]10 τῶν ἐφημερίδων, διαβάζεται λυσσωδῶς στὴν πρωτεύουσα, σταῖς ἐπαρχίαις, στὰ πειὸ ἀπάτητα ἑλληνικὰ χωριά, στὸ ἐξωτερικό στὶς τέσσερες ἄκρες τοῦ κόσμου, ὅπου ὑπάρχει Ἕλλην.

Ρεκλαμα δημοσιευομένη στὸ **«Μπουκέτο»** δὲν πηγαίνει χαμένη. Ἡ ἐφημερις διαβάζεται μέσα σὲ λίγα λεπτὰ κι' ἀπορρίπτεται κατόπιν, ἀπὸ τὸν σημερινὸ πολυάσχολο ἀναγνωστη Τὸ **«Μπουκέτο»** ὅμως φυλλάγεται στὸ σπίτι, στολίζει ὅλα τὰ κοσμικὰ σαλόνια, πολυδιαβάζεται, κατεβροχθίζεται, ρουφιέται, εἶνε ὁ φίλος κυριῶν καὶ δεσποινιδων, σοβαρῶν κυρίων, νέων καὶ γερόντων.

Οὐδέποτε ἑλληνικὸ περιοδικὸ εἶδε τέτοιες κυκλοφοριακὲς δόξες. Οὐδέποτε ἑλληνικὸ περιοδικὸ ἐπέτυχε τέτοιους κυκλοφοριακοὺς θριάμβους.

Οὐδέποτε ἑλληνικὸ περιοδικὸ ἀγαπήθηκε τόσο.

Φαντάζεσθε συνεπῶ τὶ ἐπιτυχία θὰ ἔχῃ μιὰ ρεκλάμα σας ποὺ θὰ δημοσιευθῇ σ' αὐτό, πόσοι θὰ τὴν διαβάσουν, πόσα μάτια θὰ τὴν δοῦν, καὶ ὅσων φύλλων δίδονται διὰ τοῦ γραφείου μας εἰς ἐφημεριδοπώλας καὶ κιόσκια.

ΒΕΒΑΙΩΣΙΣ

Τὸ Κεντρικὸν Πρακτορεῖον Ἐφημερίδων βεβαιοῖ ὅτι ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν ἐπισήμων βιβλίων του, τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» πωλεῖ ἑβδομαδιαίως ἄνω των εἴκοσι χιλιάδων φύλλων.

Μετ' ὑπολήψεως

(ὑπ.) **Ι. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ Ε. Σ.**

Πληρώνουμε **50 ΧΙΛΙΑΔΑΣ ΔΡΑΧΜΩΝ** σ' ἐκεῖνον ποὺ θ' ἀποδείξῃ ὅτι τὸ Κεντρικὸν Πρακτορεῖον πωλεῖ ἔστω καὶ ἕνα φύλλον ὀλιγώτερον ἀπὸ ὅτι πιστοποι[illegible]

Αὐτὸ ἀποδεικνύει ὅτι τὸ **«Μπουκέτο»** ἔχει ἀγαπηθῇ ἀπὸ τὸν Ἑλληνικὸ λαὸ ἐξαιρετικά.

Τα βιβλία κυκλοφορίας καὶ τὰ σχετικα δελτία τοῦ Πρακτορείου Τσαγκάρη εἶνε ἀνοικτὰ διὰ πάντα ἄπιστον Θωμᾶν ! Πηγαίνετε, ἐξακριβώσατε τὴν ἀλήθειαν καὶ κατόπιν σπεύσατε νὰ δώσετε τὴν διαφήμισίν σας στὸ **«Μπουκέτο»** ἂν θέλετε νὰ διαφημίσετε πραγματικῶς τὰ ἐμπορεύματά σας, τὸ ἐπάγγελμά σας, τὴν εἰδικότητά σας, ἂν θέλετε νὰ τὸ μάθῃ ὅλος ὁ κόσμος.

Αὐτὰ εἴχαμε νὰ σᾶς ποῦμε μὲ δύο λόγια.